

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

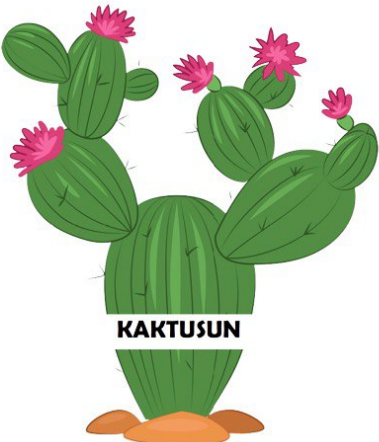
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Aynı

Çatı Altında

“Saf romantizmin altın oranı.”

Publishers Weekly

Çevre mühendisi olan Mara'ya, hiç beklemediği bir anda kocaman bir ev miras kalır. Çok sevdiği akıl hocası Helena, vasiyetinde Mara'ya da bir yer ayırmış ve evini ona bırakmıştır. Ancak asıl sürpriz daha sonra ortaya çıkar: Evin sadece yarısı Mara'ya kalmıştır. Diğer yarısı ise Helena'nın huysuz yeğeni Liam Harding'e aittir.

Yeni ev arkadaşından ilk gördüğü anda etkilenen Mara, acı gerçeği kısa zamanda keşfeder: Liam, bir petrol firmasının avukatıdır ve Mara'nın çevre sevgisi ne kadar büyükse, Liam'ın çalıştığı şirketin çevreye duyarsızlığı da o kadar fazladır. İlk tanışmalarının büyüğü bu gerçek altında ezilirken ne Mara ne de Liam evden vazgeçmeye isteklidir. Böylece aynı çatı altında büyük bir çatışma başlar.

Sorun şudur ki biriyle aynı evde yaşamak, zamanla onu tanımak anlamına da gelir. Ve Mara, Liam hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, ondan nefret etmek o kadar zorlaşır. Âşık olmaksızın çok daha kolaydır.

Aynı

Çatı Altında

ALI HAZELWOOD

Çeviren: Burcu Karatepe

Günümüz

Lavabodaki bulaşık yığınının bakarken acı gerçeğin farkına vardım: Başım beladaydı.

Aslında unuttun bunu, başımın belada olduğunu zaten biliyordum. Bilmeseydim de karşımdaki manzara karşısında bu gerçeği gözden kaçırmam imkânsız olurdu zaten: Tezgâha dayanmış ve kollarını göğsünde birleştirmiş Liam’i görmezden gelmeden ya da bana sert ama alaycı bir sesle, “Postmodern bir yerleştirme sanatı falan mı? Yoksa sabunumuz mu kalmadı?” diye sormasını duymadan, lavabodaki kevgire ve on iki kirli çatala bakmam mümkün bile değildi.

Bu sahne, eve geç gelmemin ve verandanın ışığını benim için açık bıraktığını fark etmemin hemen devamında yaşanıyordu. Bu hareketi yok muydu... Ah, kalbimin her zaman yarı sevgi dolu yarı buruk bir şekilde hoplamasına neden oluyordu. Kalp

hoplamasına neden olan başka bir şey de eve girince ışığı kapamayarak akıl etmemdi. Âdetim olmayan bir hareketti ve sabahları işe geç kaldığımda kahvaltı için hazırladığı chia tohumlu vıcık vıcık lapanın beni gerçekten daha akıllı yaptığının da bir göstergesi olabilirdi.

Taşınmaya karar vermem iyi olmuştu. En iyisi buydu. Bu kalp hoplamaları, uzun vadede zihinsel ve kardiyovasküler sağlığım için hiç iyi olmayacaktı. Bu laf sokuşturma işinde son derece aceleliydim ama bir zamanlar nefret ettiğin ve nasıl olduysa âşık olduğun bir adamla birlikte yaşamamanın pek de akıllıca bir hareket *olmadığından* emindim. İnanın bana, benim doktoram var.

(Tamamen farklı bir alanda ama olsun.)

Laf sokuşturmanın en iyi yanı neydi, biliyor musunuz? O bitmek bilmeyen gergin enerji. Bulaşık yığınının bir göz attıktan sonra mutfak temizlemenin eğlenceli bir iş olabileceğini düşündürüyordu bana. Liam odaya girdiğinde bulaşık makinesini olabildiğince doldurma isteğiyle savaşıyordum. Ona bir baktım, boyuyla posuyla kapının çerçevesini nasıl da doldurduğunu fark ettim ve kalbime hoplamaması talimatını verdim. Ama gel gelelim kalbim söz dinlemedi ve garanti olsun diye bir de takla attı.

Kalbim resmen pisliğin tekiydi.

“Herhalde keskin bir nişancının beni bulaşıkları silah zoruyla yıkamaya zorlayıp zorlamadığını merak ediyorsundur.” Aynı şekilde karşılık vermesini beklemeden Liam’a sırtımdan baktım çünkü o Liam’dı. İfadesinden ne hissettiğini okumak neredeyse imkânsızdı ve ben de uzun zaman önce onun keyifli olup olmadığını görmeye çalışmaktan vazgeçip doğrudan *hissetmeye* odaklanmıştım. Hoş, sıcacık bir duyguydu ve içinde kaybolasım geliyordu. Başını sallayıp ona has o ses tonuyla “Mara” demesini ve

yanlış olduğunu bile bile bir kahkaha patlatmasını istiyordum. Parmak uçlarımda yükselip alnındaki koyu renkli saç tutamını düzeltmek, teninin temiz ve müthiş kokusunu almak için kendimi göğsüne bastırmak istiyordum.

Ama *onun* bunları istediğini hiç sanmıyordum. O yüzden dönüp kevgirin altında saklanan bir kâseyi yıkamaya giriştim.

“Belgeselde izlediğimiz o parazit sporlarının zihnini ele geçirdiğini sandım.” Sesi alçak çıkıyordu. Yoğun. O sesi çok ama çok özleyecektim.

“Onlar kaya midyesiydi. Gördün mü, yarısında uyuyakaldığını biliyordum.” Cevap vermedi. Ki böylesi daha iyiydi çünkü o... Liam'dı. Az gülen ve daha da az konuşan bir adam. “Komşunun yavru köpeğini biliyorsun, değil mi? Şu Fransız buldogu. Yürüyüşe çıkardıklarında kaçmış olmalı çünkü onu sokağın ortasında bana doğru koşarken gördüm. Tasmaı arkasından sürünüp duruyordu.” Havluyu almak için uzanınca elim yanlışlıkla ona çarptı. Şimdi tam arkamda duruyordu. “Ay! Özür dilerim. Her neyse, onu evine geri götürdüm ve o kadar tatlıydı ki...”

Bir anda durdum. Çünkü Liam şimdi sadece *arkamda durmuyordu*. Lavabonun kenarına yapışmıştım, tezgâhın kenarı kalça kemiğime değiyordu ve hemen arkamda alevden bir duvar dikiliyor gibiydi.

Aman Tanrım.

O... Tökezledi mi? Tökezlemiş falan olmalı. Kazara olmuştu, değil mi?

“Liam?”

“Böyle iyi mi Mara?” diye sordu ama yerinden kıpırdamamıştı. Olduğu yerde göğsünü sırtıma dayamış, elleri kalçamın iki yanından tezgâhı kavramış halde duruyordu ve... Şu ayakta

görülen rüyalardan birinde miydim? Bu, kalp hoplamalarının neden olduğu kardiyovasküler bir tepki falan mıydı? Beynim en utanç verici fantezilerimi halüsinasyonlara mı dönüştürüyordu?

“Liam?” diye inledim çünkü saçlarımı okşamaya başlamıştı. Şakaklarımın hemen üstündeydi –burnu ve belki de ağzıyla yapıyordu– oldukça kasıtlı yapıyormuş gibi görünüyordu. Kazara olması pek mümkün değildi. Yoksa o... Hayır. Hayır, kesinlikle hayır.

Ama elleri karnıma doğru kayıyordu ve bana bunun farklı olduğunu gösteren de buydu. Bu, kendime sürekli kafaya takmamam gerektiğini söylediğim, koridorda kollarımızın kazara çarpıştığı anlar gibi değildi. Bilgisayarımın kablosuna takılıp cumburlop kucağına düştüğüm ya da yemek pişirirken ne kadar yaktığımı görmek için başparmağımı nazikçe kontrol ettiği zamanlar gibi de değildi. Bu daha... “Liam?”

“Şşşt.” Sıcak ve insana güven veren dudaklarını şakaklarımda hissedebiliyordum. “Her şey yolunda, Mara.”

Karnımda sıcak ve akışkan bir şeyler kaynamaya başlıyordu.

Birinci Bölüm

Altı ay önce

“Dürüst olmak gerekirse yangından mal kaçırmak dilimizdeki en saçma deyimlerden biri. Yani yangın olsa malına mı bakarsın? Ayrıca kaçırmak ne alaka? Yangından mal kaçırmak denince gözümün önüne ne geliyor, biliyor musunuz? Kocaman alevler. Evden çıkamayan insanlar. Çünkü yangın olan bir evde sıkışıp kalması en muhtemelen şey, birbirine düşman iki insandır bence. O düşmana kibar davranman da hiç fayda etmez. O ateş pahası el yapımı yorganının üstüne at bir kibriti...”

“Hanımefendi?” Uber şoförü dönmüş kıyamet öncesi zıvalıklarımı böldüğü için mahcup bir şekilde bana bakıyordu. “Sadece belirtmek istiyorum, varış yerinize sadece beş dakikalık bir mesafe kaldı.”

Ben de ona mahcup bir *teşekkür ederim* gülümsemesiyle bakıp yeniden telefonuma döndüm. En yakın iki arkadaşımın suratı bütün ekranı kaplıyordu. Sağ üst köşede de her zamankinden daha asık suratlı –son derece haklı bir şekilde– her zamankinden daha solgun –bu nasıl mümkün olabilir ki?– ve her zamankinden daha enerjik –filtreden olmalı– görünen ben vardım.

“Bu konuda son derece haklısın, Mara,” dedi Sadie, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. “Ve senin bu, şey, makul şikâyetlerini birilerine, ne bileyim Madam Merriam-Webster ya da bu işlerle kim uğraşıyorsa ona iletmeni tavsiye edebilirim ama... Ben sana sadece cenazenin nasıl gittiğini sormuştum aslında.”

“Evet, Mara... cenaze... nasıl... gitti?” Hannah’nın tarafındaki telefon bağlantısı rezaletti ama işyerinden yaptığı aramalar her zaman böyle olurdu.

Sanırım en yakın arkadaşlarıyla üniversitede tanışınca böyle oluyordu işte: Bir an gıcır gıcır mühendislik diplomanla kavun likörü kokteylleri yuvarlarken... sonra gözyaşları içinde bir bakıyordun ki herkes ayrı bir yerlere savrulmuş. *Facetime*, hayatının oksijen kadar değişmez bir parçası olmuş. Görünürde o neon yeşili kokteyllerden kalmamış. Dengesiz monologlarını evinin mahremiyetinde değil, çok ama çok tuhaf bir konuşma yapmak üzere bir yere giderken Uber’in arka koltuğunda halka yarı açık halde yapıyorsun.

İşte, yetişkin olmakla ilgili en nefret ettiğim şey buydu: Bir noktada insan, yetişkin olmaya zorlanıyordu. Sadie, New York’ta lüks, ekolojik bakımdan sürdürülebilir binalar tasarlıyordu. Hannah, NASA’nın Norveç’te kurduğu bir araştırma tesisinde kıcını donmaktan korumaya çalışıyordu. Ve bana gelince...

Bense buradaydım. Hayallerimin içinde, Çevre Koruma Ajansı'nda bilim insanı olarak çalışmak üzere Washington'a taşınyordum. Kâğıt üzerinde bakıldığında havalara uçmam gerekirdi. Ama kâğıt dediğin şey göz açıp kapayıncaya kadar tutuşuyordu. Birbirine düşman iki insanın bulunduğu evler gibi.

“Helena'nın cenazesi... ilginçti.” Sırtımı koltuğa yasladım. “Sanırım öleceğini bilmenin güzel yanı bu. Fırsattan istifade insanlara zorbalık edebiliyorsun. Tabutun indirilirken *Karma Chameleon* şarkısı çalınmazsa, yüzyıllar boyunca hayaletinin tüm sülaleye musallat olacağını söyleyebiliyorsun.”

“Son günlerinde onun yanında olabildiğin için çok mutluyum,” dedi Sadie.

Özlem dolu bir şekilde gülümsedim. “Son âna kadar fenalık yapmaktan vazgeçmedi. Son satranç oyunumuzda hile yaptı. Sanki her halükârda beni yenemeyecekmiş gibi.” Onu özliyordum. Hem de akıl almaz bir şekilde. Doktora danışmanım ve son sekiz yıldır akıl hocam olan Helena Harding, soğuk ve mesafeli akrabalarımın asla başaramayacağı şekilde benim ailem olmuştu. Ama çok yaşlıydı, ayrıca çok acı çekiyordu ve onun tabiriyle, *daha büyük projelere geçmek için can atıyordu*.

“Washington'daki evini sana bırakması da çok hoş bir hareket,” dedi Hannah. Daha iyi bir fiyorta geçmiş olmalıydı; çünkü artık söylediklerini daha net anlayabiliyordum. “Artık ne olursa olsun, başını sokabileceğin bir yerin var.”

Doğruydı. Hepsi çok doğruydı ve bu yüzden ona son derece minnettardım. Helena'nın hediyesi beklenmedik olduğu kadar cömertti de ve kolaylıkla benim için yapılmış en içten şey olduğunu söyleyebilirdim. Ama vasiyeti açıklanalı bir hafta olmuştu ve arkadaşlarıma söylemeye fırsat bulamadığım bir şey vardı. Alev almış bir evle yakından ilgili bir şey. “O konuya gelince...”

“O-oh.” İkisinin de kaşları çatılmıştı. “Ne oldu?”

“Biraz... karışık bir mesele.”

“Karışık meselelere *bayılırım*,” dedi Sadie. “Aynı zamanda dramatik mi? Dur gidip mendil çıkarayım.”

“Emin değilim, henüz.” Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. “Helena’nın bana bıraktığı ev, görünüşe göre tam olarak... ona ait değilmiş.”

“Ne?” Sadie mendil çıkarmak yerine kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

“Aslında ona aitmiş. Ama bir kısmı. Sadece... yarısı.”

“Peki, *diğer* yarısı kime aitmiş?” Problemin can alıcı kısmına odaklanmak konusunda Hannah’nın üstüne yoktu doğrusu.

“Aslen Helena’nın abisine aitmiş ama o da öldüğünde çocuklarına bırakmış. En küçük oğlu diğerlerinin payını satın alıp tek sahibi olmuş. Yani benimle birlikte.” Boğazımı temizledim. “Adı Liam. Liam Harding. Otuzlarının başında bir avukat. Ve o evde yaşıyor. Tek başına.”

Sadie’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Vay anasını! Helena bunu biliyor muydu?”

“Hiçbir fikrim yok. Bilmesi gerektiğini düşünebilirsiniz ama Hardingler çok tuhaf bir aileymiş,” dedim omuzlarımı silke-
rek. “Çok eskilerden gelen bir servetleri var. Hem de çok fazla. Vanderbiltler’ gibi. Ya da Kennedyler. Bu zengin insanların kafalarında ne var, kim bilebilir ki?”

“Muhtemelen monokl,” dedi Hannah.

Başımı salladım. “Ya da ağaç budama sanatı.”

* 1800’lü yıllardan itibaren birçok alanda başarılarla imza atan ünlü bir Amerikan ailesi. (ç.n.)

“Kokain.”

“Polo turnuvaları.”

“Kol düğmeleri.”

“Bir dakika,” diye araya girdi Sadie. “Liam Vanderbilt Kennedy Harding bu durumla ilgili cenazede ne söyledi?”

“Harika bir soru ama cenazeye gelmedi.”

“*Halasının cenazesine* gelmedi mi?”

“Ailesiyle arası pek de sıkı fıkı değilmiş. Bir sürü olay yaşandı bence.” Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazladım. “Belki Vanderbiltlerden ziyade Kardashianlar gibidirler?”

“Yani evinin diğer yarısının *başka* bir sahibi olduğundan habersiz mi diyorsun?”

“Birileri bana numarasını verdi ve ben de ona uğrayacağımı söyledim.” Devam etmeden önce duraksadım ve “Mesajla söyledim. Henüz konuşmadık,” dedim. Tekrar duraksadım. “Ve o da... cevap vermedi.”

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Sadie ve Hannah aynı anda. Başka bir zaman olsa kafalarının bu kadar benzer şekilde çalışmasına gülebilirdim ama onlara söylemediğim bir şey daha vardı. Bu durumdan daha da az sevecekleri bir şey.

“Liam Harding hakkında ilginç bir bilgi var... Helena’nın çevre bilimin Oprah’ı olduğunu biliyorsunuz.” Alt dudağımı kemirmeye başladım. “Ve her zaman tüm ailesinin, dünyayı büyük şirketlerin pençelerinden kurtarmak için ortaya çıkmış liberal akademisyenlerle dolu olduğu konusunda şaka yapardı, değil mi?”

“Evet?”

“Yeğeni FGP Grup’un şirket avukatı.” Bu sözleri söylemek bile, ağzımda güçlü gargara yapma isteği uyandırıyor. Ardından da diş ipiyle temizleme. Diş doktorum görse benimle gurur duyardı.

“FGP derken... Fosil yakıt üretenler mi?” Sadie’nin kaşları arasında derin bir çizgi belirivermişti. “Büyük petrol şirketi? Hem de en büyüklerinden biri?”

“Evet.”

“Aman *Tanrım!* Senin çevrebilimci olduğunu biliyor mu?”

“Eh, ona ismimi yazdım. Ve LinkedIn profilim de bir Google aramasına bakar. Zengin insanlar LinkedIn kullanıyor mudur sizce?”

“Kimse LinkedIn kullanmıyor, Mara.” Sadie şakaklarını ovalamaya başlamıştı. “Güzel Tanrım, gerçekten berbat bir durum bu.”

“O kadar kötü değil.”

“Gidip onunla tek başına tanışamazsın.”

“Sorun olmayacak.”

“Seni öldürecek. Sen onu öldüreceksin. Birbirinizi öldüreceksiniz.”

“Ben... belki?” Gözlerimi kapadım ve koltukta arkama yaslandım. Son yetmiş iki saattir paniklemeyeyim diye kendimi tutuyordum ve sonuçlar da karmakarışık. Gardımı şimdi düşüremezdim. “İnanın bana, bir eve birlikte sahip olmak isteyeceğim son insan o. Ama Helena o evin yarısını bana bıraktı ve buna biraz da ihtiyacım var gibi? Bir dünya öğrenci kredisi ödemem var ve Washington da fena halde pahalı. Belki bir süre orada kalabilirim? Böylece kiradan tasarruf ederim. Mali olarak mantıklı bir karar, değil mi?”

Sadie bir eliyle yüzünü kaparken Hannah da hırçın bir şekilde, “Mara, on dakika önce lisansüstü öğrencisiydin. Yoksulluk

sınırının altında olduğun da söylenemez. Seni o evden atmasına izin *verme*,” dedi.

“Belki de umurunda bile olmaz! Aslında orada yaşıyorsa baya şaşıracığım. Beni yanlış anlamayın, ev çok güzel ama...” Aklıma gördüğüm fotoğraflar, önce Google’ın Sokak Görünümü modunda sonra da resim karelerinde gezinerek ve Helena’nın beni, *bana bir ev bırakacak kadar* önemseydiği gerçeğini sindirmeye çalışarak geçirdiğim saatler gelince cümlemi tamamlayamadım. Kesinlikle güzel bir mülktü. Ama daha çok bir aile konutu sayılırdı orası. Faturalandırdığı saat başına bir Avrupa ülkesinin gayri safi hasılasından fazla kazanması olası, başarılı bir avukatın oturmasını bekleyeceğim bir yer değildi. “Büyük avukatlar, altın bide tuvaletlerin, konyak mahzenlerinin ve kendi heykellerinin bulunduğu elli dokuzuncu kattaki lüks çatı katlarında falan yaşıyor mu? Tek bildiğim, o evde doğru düzgün vakit geçirmediği. O yüzden ona karşı dürüst olacağım. Durumumu açıklayacağım. Sonunda çözüm namına bir şeyler bulabileceğimizden eminim...”

“İşte geldik,” dedi şoför gülümseyerek. Ben de biraz daha zayıf olsa da aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

“Yarım saat içinde mesaj atmazsan,” dedi Hannah, fena halde ciddi bir ses tonuyla, “O Büyük Petrol Adamı Liam’ın seni bodrumunda esir tuttuğunu farz edip polisleri arayacağım.”

“Ah, o konuda endişelenmeyin. Üçüncü senemizde aldığım kıkaboks derslerini hatırlıyor musunuz? Ve çilek festivalinde, senin turtanı çalmaya çalışan herifin kışına tekneyi nasıl bastığımı?”

“O sekiz yaşında bir çocuktu, Mara. Ve kışına tekme falan *basmadın*, ona kendi turtanı verip alınına da bir öpücük kondurdun. Yarım saate mesaj at, yoksa polisleri arayıveririm.”

Ona ters bir bakış attım. “Bu esnada bir kutup ayısının sana saldırmadığını farz edeceğiz sanırım.”

“Sadie, New York’ta ve Washington polisinin numarası da hızlı aramasında.”

“Aynen öyle,” dedi Sadie başını sallayarak. “Şimdi kaydediyorum.”

Arabadan çıktığım anda gerginliğim artmaya başlamıştı ve bavulumu yolda sürükledikçe daha da fena bir hale geliyor, yoğun bir endişe yumağı yavaşça göğüs kafesimde yer ediniyordu. Derin bir nefes almak için yolun yarısında duraksadım. Bu durumdan dolayı, her zaman fazlasıyla endişelenen ve endişelerinin bulaşıcılığı çok belli olan Hannah ile Sadie’yi suçluyordum. Çok iyi olacaktım. Her şey iyi olacaktı. Liam Harding’le birlikte güzel, sakın bir sohbet edecek ve tatmin edici bir sonuca...

Sonbaharın ilk etkilerinin görüldüğü bahçeye bir göz atınca aklımdakiler kaybolup gitti.

Basit bir evdi. Büyüktü ama budanmış saçma çalılıklar, rokok tarzı çardaklar ya da o ürkütücü cüce heykellerinden yoktu. Kimi köşeleri güzelce düzenlenmiş bakımlı bir çimenlik alan, türünü kestiremediğim bir sürü ağaç ve rahat görünen zevkli parçalarla dekore edilmiş ahşap bir veranda vardı. Öğleden sonra güneşinin vurduğu kırmızı tuğlalar, eve daha bir yuva havası katıyordu. Ve buranın her bir santimi, ginko ağaçlarının sıcak bir sarı tonundaki yapraklarıyla bezenmişti.

Çimenlerin, ağaçların ve her yere vuran güneşin tatlı kokusunu içime çektim, ardından hafif bir kahkaha patlattım. Bu eve rahatlıkla âşık olabilirdim. Belki de çoktan olmuştum bile. İlk kez, ilk görüşte aşkı yaşıyor olabilir miydim?

Belki de Helena’nın bu evi bana bırakmasının sebebi burayla derhal bir bağ kuracağımı bilmesiydi. Ya da onun burada bulun-

mamı istediğini bilmek, buraya hiç tereddüt etmeden kalbimi açmamı sağlamıştı. Hangisinin olduğu çok da önemli değildi: Burası bir yuva olmaya çok müsait görünüyordu ve Helena her zamanki gibi bu konuya da –ancak bu sefer öbür taraftan– müdahil oluyordu. Sonuçta benim bir yere ait olmam gerektiğiyle ilgili şeyler söyler dururdu. “*Biliyor musun Mara, senin yalnız olduğunu görebiliyorum,*” demişti bir keresinde, sohbet etmek için ofisine uğradığımda.

“Nereden biliyorsun ki?”

“Çünkü insanlar boş zamanlarında Bachelor karakterlerini anlatan hayran kurgusu yazmaz.”

“Hayran kurgusu değil o. Her bölümde ortaya çıkan epistemolojik temalar üzerine yaptığım ayrıntılı yorumlamalar; ayrıca blogumun çok sayıda takipçisi var!”

“Dinle, sen çok zeki bir genç kadınsın. Ayrıca herkes kızıkları sever. Neden bölümündeki ineklerden biriyle çıkmıyorsun? Tabii, hayvan pisliği gibi kokmayanlardan biriyle.”

“Çünkü o puştların hepsi, sürekli ne zaman bu bölümü bırakıp ev ekonomisine geçeceğimi sorup duruyor.”

“Hımm. Bu iyi bir nedenmiş gerçekten.”

Belki de Helena en sonunda, benim biriyle yuva kurmamın imkânı olmadığını fark etmiş ve en azından bir yerde yuvam olması gerektiğine karar vermişti. Gözümün önüne, çıkardığı işten memnun bir cadı gibi kıkırdaması geliyor ve bu da onu çok daha fazla özlememe neden oluyordu.

Kendimi daha iyi hissederek bavulumu verandanın önüne koydum (sonuçta üzerindeki SAKİN OL VE GERİ DÖNÜŞÜME DEVAM ET, BİR GEZEĞEN KOLAY KURTARILMIYOR, BANA GÜVEN BEN BİR ÇEVRE MÜHENDİSİYİM yazan

çıkartmalarla kimsenin onu çalacağı yoktu). Çok dağınık görünmediklerini umarak –kesin öylelerdi– ellerimi uzun buklelerimin arasında bir gezdirdim. Kendime Liam Harding’in bir tehdit olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu –onun gözü-mü korkutamayacak, anca bir sörf tahtasının derinliğine sahip zengin ve şımarık bir çocuk-adamdı– hatırlattım ve zili çalmak için elimi kaldırdım. Ancak ben çalmaya fırsat bulamadan kapı savrularak açıldı ve kendimi karşısında bulduğum şey...

Bir göğüs oldu.

Düğmeleri iliklenmiş bir gömleğin içindeki geniş, şekilli bir göğüs. Kravat da takmıştı. Bir de koyu renkli bir takım elbisenin ceketini giymişti.

Tabii ki o göğse bağlı diğer vücut parçaları da vardı ama öylesine genişti ki bir anlığına ondan başka bir şey görmeyi başaramadım. En sonunda bakışlarımı kaydırınca vücudun kalanını da gördüm: Takım elbisenin içindeki uzun, belirgin kaslara sahip bacaklar. Metrelerce uzayıp gidiyormuş gibi görünen omuzlar ve kollar. Keskin hatlı bir çene ve dolgun dudaklar. Koyu renkli kısa saçlar ve ondan bir ton koyu renkli gözler.

Ve o gözler, farkına varabildiğim kadarıyla benim üzerimdeydi. Deneyimlediğim hevesli ve bir yandan da şaşkın ilgiyle beni inceliyordu. Derin, fiziksel bir büyüünün altındaymış gibi, kafasını başka yana çeviremiyormuş gibi görünüyordu. Ki bu çok iyiydi çünkü ben de kafamı çeviremiyordum. Açıkçası bunu istemiyordum da.

Onu bu kadar çekici bulmak, karın boşluğuma bir tekme yemişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Beynimi allak bullak ediyor ve bir yabancının karşısında öylece dikildiğimi unutturuyordu. Bu noktada bir şey söylemem gerektiğini... Tüm vücudumda hissettiğim sıcaklığın son derece uygunsuz olduğunu...

En az benim kadar telaşlanmış halde boğazını temizledi.

Gülümsedim. Biraz nefes nefese, “Merhaba,” diyebildim.

“Merhaba.” Onun da sesi benimki gibi çıkıyordu. Ağzı birden kupkuru kesilmiş gibi dudaklarını ıslattı ve *vay canına*. Bu hareket ona ne kadar da yakışıyordu. “Nasıl... Nasıl yardımcı olabilirim?” Ne hoş bir sesi vardı. Derin. Yoğun. Biraz da pürüzlü. O sesle evlenebilirdim. O sesin içinde mutlu mesut yuvarlanabilirdim. Sonsuza kadar bir tek bu sesi duymaya ve diğerlerinden ebediyen vazgeçmeye razı olabilirdim. Ama belki de ilk önce bu soruya bir cevap bulmalıyım.

“Siz, şey, burada mı yaşıyorsunuz?”

“Öyle sanıyorum,” dedi, sanki bir an bunu hatırlayamayacak kadar şaşkına dönmüştü. Bu da gülmeme neden oldu.

“Harika. Benim burada olma sebebim...” Benim burada olma sebebim neydi? Ah. Evet. “Ben şeyi arıyordum. Liam. Liam Harding. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?”

“Benim. Ben kendisiyim.” Yeniden boğazını temizledi. Yüzü mü kızarıyordu? “Oyum, ben Liam.”

“Ah.” Ah hayır. Ah *hayır*. Hayır, hayır. Hayır. “Ben Mara. Mara Floyd. Şeyin... Helena’nın arkadaşı. Ev için gelmiştim de.”

Liam’ın tutumu *anında* değişiverdi.

İnsanların trajik, kötü bir haber aldıklarında yaptığı gibi kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. Bir an için ihanete uğramış göründü; biri ona kıymetli bir hediye vermiş de paketini açar açmaz elinden çekip almış gibiydi. “Demek sensin,” derken o tatlı sesine acı bir ton hâkimdi.

Arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Ne yapacağımı bilmez halde öylece kalakalmıştım. Kapıyı kapamamıştı, o

halde onu takip etmemi bekliyordu. Değil mi? İpucu da yoktu ki. Evin yarısı benim olduğuna göre zorla girdiğim de söylene-
mezdi, değil mi? Omuz silkip arkasından ilerlemeye başladım; benimkilerden çok daha uzun olan bacaklarının ritmine yetiş-
meye çalışırken salona girene kadar etrafta ne var ne yok hiçbir
şey görememiştim.

Ki o salon da nefes kesiciydi. Ev koca pencerelerden ve par-
lak parkelerden oluşuyor gibiydi... Aman Tanrım, şu karşıdaki
bir şömine miydi? O şöminenin ateşinde marşmelov eritmek is-
tiyordum. O alevlerde bir domuz çevirmek istiyordum. Ağzına
elma sokulmuş bir domuz.

“Nihayet yüz yüze görüşebildiğimize sevindim,” dedim
Liam’a, nefesim kesilmiş gibi bir sesle. Kapıda yaşananlar her
neyse nihayet kendimi toparlıyor gibiydim. Onun bir parça kâ-
ğıda bir şeyler yazışını izlerken bir yandan da bileğimdeki bilek-
likle oynuyordum. “Kaybın için çok üzgünüm. Halan, şu dünya-
daki en sevdiğim insanlardan biriydi. Evi neden bana bırakmaya
karar verdiğini bilmiyorum ve bu ortak mülkiyet olayının bek-
lenmedik bir durum olduğunun farkındayım ama...”

Kâğıdı katlayıp bana uzatınca cümlemi tamamlayamadım. O
kadar uzundu ki içgüdüsel bir şekilde başımı kaldırıp gözlerine
baktım. “Bu nedir?” Ancak cevabını beklemeden kâğıdı açtım.

Kâğıtta bir numara yazılıydı. Sonunda sıfırlar olan bir rakam.
Hem de çokça sıfır olan. Şaşkınlık içinde başımı kaldırdım. “Bu
ne anlama geliyor?”

Bir an bakışlarını üzerime dikti. Birkaç dakika önce beni tatlı
bir telaşla karşılayan adamdan eser yoktu şimdi. Liam’ın bu ver-
sionu soğuk bir çekiciliğe ve kendinden emin bir havaya sahip-
ti. “Para.”

“Para mı?”

Başını salladı.

“Anlamıyorum.”

“Evin sana ait olan kısmı için,” dedi sabırsız bir şekilde ve birden neler olup bittiği kafama dank etti: Beni parayla satın almaya çalışıyordu.

Başımı eğip kâğıda baktım. Bu, hayatımda sahip olamadığım ve de olamayacağım miktarda bir paraydı. Çevre mühendisliği mi? Görünüşe göre çok da kazançlı bir kariyer seçimi değildi. Mülkün tam değerini bilmiyordum ama tahminimce bu miktar, evin gerçek değerinin *baya* üstünde olmalıydı. “Özür dilerim. Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Benim niyetim... Planladığım...” Derin bir nefes aldım. “Satmak istediğimi sanmıyorum.”

Liam ifadesiz bir suratla bana öylece bakıyordu. “*Sanmıyor musun?*”

“Sanmıyorum. Satmak istediğimi.”

Ters bir şekilde başını salladı. Sonra da, “Ne kadar fazlası?” diye sordu.

“Ne?”

“Ne kadar fazlasını istiyorsun?”

“Hayır, ben... Ben evi satmakla ilgilenmiyorum,” diye tekrar ettim. “Yapamam. Helena...”

“İki katı yeterli mi?”

“*İki katı...* İyi de *sen...* Çiçek tarhlarının altında gömülü *ce-setler* falan mı var?”

Gözlerinde buz kesmiş bakışlar vardı. “Ne kadar fazlası?”

Bu adam beni dinlemiyor muydu? Neden bu kadar ısrarcıydı? O şirin, çocuk gibi kızaran yüzü nereye gitmişti? Kapıdayken o kadar...

Neyse ne. Yanıldığım ortadaydı işte. “Satamam. Özür dilerim. Belki önümüzdeki günlerde başka bir yol bulabiliriz? Washington’da kalacak yerim yok, o yüzden bir süreliğine buraya taşınabileceğimi...”

Ağzından sessiz bir kahkaha kopuverdi. Ardından son derece ciddi olduğumu anlayınca başını salladı. “Hayır.”

“Eh.” Makul davranmaya çalışıyordum. “Ev oldukça büyük görünüyor ve...”

“Buraya taşınmıyorsun.”

Derin bir nefes aldım. “Anlıyorum. Maddi durumum çok belirsiz. İki gün sonra yeni bir işe başlayacağım ve buraya da çok yakın. Yürüme mesafesinde. Burası, ayaklarım üzerinde durana kadar yaşamam için mükemmel bir yer.”

“Az önce tüm maddi sorunlarını yok edecek çözümü sundum sana.”

İrkilir gibi oldum. “Ama o kadar basit değil.” Ya da öyleydi. Bilemiyordum çünkü ortancaların üzerine dökülen ginko yapraklarının ilkbaharda nasıl görüneceğini düşünmeden edemi-yordum. Belki de Helena, o bahçenin her mevsimde nasıl olduğunu görmemi istemişti. Evi satmamı isteseydi, bana doğruca bir tomar para da bırakabilirdi. Değil mi? “Satmayı tercih etmememin nedenleri var. Ama bir çözüm bulabiliriz. Mesela ben geçici bir süreliğine benim yarımı sana kiralayabilir ve bu esnada başka bir yerde kalabilirim?” Bu sayede Helena’nın hediyesini de elden çıkarmak zorunda kalmazdım. Hem Liam’ın yolundan hem de yoksulluk sınırından çekilmiş olurdum. En azından sınırın bi-

raz yukarısında durabilirdim. Ve Liam gelecekte kız arkadaşıyla –muhtemelen Dow 30 hisselerini piyasa değerine göre listeleyebilen ve *goop* bülteninden satın aldığı en az bir ürün olan *Fortune* 500 CEO’su– evlenip Potomac, Maryland’deki McMansion’a taşınınca da buraya geri dönebilirdim. Helena’nın istediği gibi buraya taşınabilirdim. Tabii, o zamana kadar zam almış ve buranın su faturasını tek başıma karşılayacak durumda olursam.

Son derece makul bir teklifti, değil mi? Yanlış. Çünkü Liam’ın cevabı şu oldu:

“Hayır.” Vay canına, adam bu kelimeye ne çok bayılıyordu.

“Ama neden? Paran olduğu belli ve...”

“Bu işin hemen ve sonsuza kadar çözülmesini istiyorum. Avukatın kim?”

Tam yüzüne yüzüne bir kahkaha patlatıp ‘hukuk ekibimle’ ilgili bir şaka yapacağım sırada telefonu çalmaya başladı. Arayana baktı ve sessizce bir küfür savurdu. “Bunu cevaplamam lazım. Olduğun yerde kal,” diye buyurdu, hoşlanmayacağım kadar patronvari bir tavırla. Salondan çıkmadan önce o buz gibi, acımasız bakışlarını bana çevirdi ve “Burası senin evin değil ve *asla* da öyle olmayacak,” diye tekrar etti.

Ama bildiğim kadarıyla, öyleydi.

Bardağı taşıran damla o son cümle olmuştu. Eh, bir de son iki dakikadır bana karşı kullandığı küçümseyici, otoriter ve kibirli o tavır da vardı. Bu eve verimli bir konuşma yapmak üzere gelmiştim. Ona birkaç seçenek sunmuşum ama beni doğru düzgün dinlememişti bile ve artık *sinirlenmeye* başlıyordum. Onun kadar ben de burada bulunma hakkına sahiptim ve bunu kabul etmeyi reddediyorsa da...

Eh. Kendi kaybıydı.

Öfke boğazımdan yukarı alev alev yükselirken Liam'ın verdiği kâğıdı dört parçaya bölüm ve görmesi için sehpanın üzerine bıraktım. Sonra da verandaya gittim, bavulumu kaptığım gibi boş bir yatak odası aranmaya başladım.

Bilin bakalım ne oldu, yazdım Sadie ve Hannah'ya. Dr. Mara Floyd, az önce yeni evine taşındı. Ve ev ateş ediyor.

İkinci Bölüm

Beş ay, iki hafta önce

Buna ayıracak vaktim yoktu. İşe geç kalmıştım. Yarım saat içinde bir toplantım vardı. Dişlerimi ve saçlarımı fırçalamam gerekiyordu.

Gerçekten buna ayıracak vaktim yoktu.

Yine de, tam bir aptal olduğum için, ayartmasına boyun eğdim. Buzdolabının kapısını çarparak kapattım, arkamı döndüm, elimden geldiğince tehditkâr bir şekilde kollarımı kavuşturdum ve açık mutfaktan Liam'a baktım.

“Benim kahve kremamı kullandığını biliyorum.”

Boşa harcanmış enerjydi bu. Çünkü Liam mutfak adasının yanında durmuş, tezgâhın graniti kadar buz gibi bir halde ekmeğinin üzerine tereyağı sürüyordu. Karşı koymuyordu. Bana

bakmıyordu bile. Hiç kılını kıpırdatmadan ekmeğine tereyağı sürmeye devam ederken, “Öyle mi yapıyormuşum?” diye sordu.

“Düşündüğün kadar sinsi olmayı başaramıyorsun, dostum.” Ona bir numaralı ters bakışlarımı attım. “Eğer bu bir tür yıldırma politikasının parçasıysa işe yaramıyor.”

Başını salladı. Hâlâ son derece ilgisiz görünüyordu. “Polise haber verdin mi bari?”

“Ne?”

O aptal, geniş omuzlarını silkti. Takım elbise giymişti; bu adam her zaman takım elbise giyiyordu. Üzerine mükemmel bir şekilde oturan üç parçalı koyu gri bir takımdı; çünkü her şeyin üstüne Liam’da tam şeytani şirket adamı fiziği de vardı. Belki de zorunlu *Yeryüzünü Yok Et* eğitimleri sırasında petrol kuyusundaki sondaj makinesinde de çalışmış olabilirdi? “Bu iddia ettiğin kahve kreması hırsızlığı canını baya sıkmış görünüyor. Güvenlik görevlilerine haber verdin mi?”

Derin nefesler. Derin nefesler almalıydım. Washington’da cinayet, otuz yıla varan cezalar alabiliyordu. Bunu net olarak biliyordum çünkü buraya taşınmadan önceki gün bakmıştım. Ama düşününce, son birkaç hafta içinde maruz kaldığım olayları ortaya serersem yaşıtlarımdan oluşan bir jürinin beni asla mahkûm etmeyeceğini biliyordum. Liam’ın ölümünün kesinlikle nefsi müdafaa olduğuna karar verirlerdi. Hatta bana bunun karşılığında bir kupa falan bile verebilirlerdi. “Liam, gerçekten çabalıyorum. Bu işin yürümesi için gerçekten çabalıyorum. Hiç durup da bir pislik gibi davranıp davranmadığını düşündün mü?”

Bu sefer başını kaldırdı. Gözlerindeki o buz gibi bakışları görünce tüm vücudumdan bir ürperme geçti. “Ben de denedim.

Bir keresinde. Ve tam bir ilerleme kaydetmenin eşiğindeyken birileri son ses *Frozen* soundtrack'ini açtı.”

Bir anda kıpkırmızı kesildim. “Odamı temizliyordum. Evde olduğunun farkında bile değildim.”

“Hımm.” Başını salladı ve sonra da hiç beklemediğim bir şey yaptı: Yanıma ilerlemeye başladı. Mutfaktaki modern cihazlar ile klasik tarzdaki mobilyaların arasından hiç acele etmeden birkaç adım attı ve bana, uzun zaman önce çözdüğünü zannettiği istilacı bir karınca problemiymişim gibi tepeden tepeden bakmaya başladı. Şampuan ve pahalı kumaş kokuyordu, bıçak da hâlâ elindeydi. Onunla birini bıçaklaması mümkün müydü? Bilemiyordum ama Liam Harding, bir plaj topuyla bile birilerini –mesela beni– öldürebilecekmiş gibi görünüyordu. “Senin şu manevi destek adına kullandığın kreman çevre için zararlı değil mi, Mara?” diye sordu, alçak ve derinden bir sesle. “İşlenmiş gıdaların etkilerini düşünsene. Zehirli içeriklerin. Onca plastiğin.”

O kadar küçümseyici bir tavrı vardı ki onu ısırarak falan istiyordum. Omuzlarımı doğrultup ben de ona yaklaştım. “Büyük ihtimalle daha önce hiç duymadığın bir şey söyleyeceğim, geri dönüşüm diye bir şey var.”

“Öyle mi?” Bıçağını tezgâha koydu ve sonra yanıma, buraya taşındıktan hemen sonra getirdiğim çöp kutularına bir baktı. Dolup taşıyorlardı ama bunun sebebi, onları merkeze götürecek vakti bir türlü bulamamamdı. O da bunu *biliyordu*.

“Mahallede bu çöpleri almıyorlar. Ama onları merkeze götürmeyi... Sen ne...” Liam’ın elleri ve o upuzun parmakları belimdeydi, hem sırtıma kadar uzanıyor hem de göbek deliğime değiyorlardı. Beynim resmen durmuştu. Bu adam ne yaptığını...

Beni tutup ayaklarım havada sallanacak kadar kaldırdı ve hiç çaba sarf etmeden buzdolabının birkaç santim kenarına götürdü.

Sanki içinde bir deodorant kutusundan başka hiçbir şey olmayan, o devasa Amazon kargo kutularından biriydim. Elimden geldiğince öfkeyle kıpırdanıyordum ama hiç oralı olmuyordu. Onun yerine beni yere indirdi, buzdolabını açtı, bir kavanoz ahududu reçeli çıkarıp son bir buz gibi bakış eşliğinde, “Öyleyse götürsen iyi olur,” diye mırıldandı.

Ardından o ekmeğinin yanına, ben de varlığımın kabul görmediği dünyasına geri döndüm.

Ne tatlıydı ama.

Homurdanarak, yarı telaşlı yarı cinayete meyilli şekilde mutfaktan çıkarken hâlâ tenime baskı yapan avuç içlerini hissedebiliyordum. *Uykusunda. Yemin ederim ki bir gece uykusunda onu gebertivereceğim. En beklemediği anda. Sonra da cesedinin üzerine boş krema kutuları atarak kutlayacağım.*

On dakika sonra, öfkeden ter içinde kalmış halde işe yürürken Sadie’yle görüntülü bir acil durum rahatlama görüşmesi yapıyordum. Son haftalarda bundan çok fazla yapar olmuştuk. *Hem de çok.*

“... kahve bile içmiyor. Bu da ya beni kızdırmak için kremayı tuvalete döktüğü ya da su içer gibi kafasına dikip mideye indirdiği anlamına geliyor. Ve dürüst olmak gerekirse hangi senaryonun daha kötü olduğunu bilmiyorum çünkü bir yandan o kremanın bir porsiyonunda altı yüz kırk kalori var ve Liam buna rağmen vücudundaki yüzde üçlük yağ oranını korumayı başarıyor. Ama diğer yandan yoğun programına rağmen *beni* kremamdan mahrum etmek için zaman ayırması, benzeri görülmemiş bir zalimlik demek oluyor...” Sadie’nin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark edince cümlemi tamamlayamadım. “Ne?”

“Yok bir şey.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?”

“Hayır! Öyle bir şey yapmıyorum.” Başını anlayışlı bir şekilde salladı. “Sadece...”

“Sadece ne?”

“Sadece sekiz dakikadır,” –bir kaşını kaldırdı– “hiç durmadan Liam hakkında konuşuyorsun, Mara.”

Yanaklarım birden alev alıverdi. “Çok özür dilerim, ben...”

“Beni yanlış anlama. Buna *bayılıyorum*. Seni dinlemek benim için büyük bir zevk –hiç şüphesiz– herkese önerebilirim. Ama seni daha önce hiç böyle görmemişim gibi geliyor, anlıyor musun? Beş yıl boyunca birlikte yaşadık. Sen her zaman uzlaşmacı, uyumlu, *tüm insanlığı hayal et** modunda biriydin.”

Hayatımı ağızımdan alevler saçarak sürekli öfkeli bir halde yaşamamaya çalışıyordum. Ailem, çocuk sahibi olması çok da mantıklı olmayan insanlardı: Fazla kontrollü, sevecenlikten uzak, çocukluk odamı ayakkabı dolabına çevirebilmek için bir an önce benim evden taşınmamı bekleyen. Başkalarıyla birlikte nasıl yaşamam gerektiğini ve bu sırada çatışmaları nasıl en aza indirebileceğimi biliyordum çünkü bu, on yedi yaşımdan beri yaptığım bir şeydi. Yani aradan on yıl geçmişti. *Yaşa ve yaşat*, ortak alanlarda insanın sahip olması gereken önemli bir beceriydi ve ben de hızlıca bu konuda ustalaşmışım. Ve hâlâ da ustaydım. Gerçekten öyleydi. Ama sadece Liam Harding’i yaşatmak *istediğimden* pek emin değildim.

“Uğraşıyorum Sadie... ama termostatin derecesini sürekli indiren ben değilim. Ya da evden çıkmadan önce lambaları söndürmeye tenezzül bile etmeyen... Elektrik faturamız *akıl alacak*

* (İng.) *Imagine all the people* – John Lennon’a ait bir şarkı. (ç.n.)

gibi değil. İki gün önce işten eve döndüğümde, evdeki tek kişi koltuğmda oturan bir adamdı ve bana kendi peynir cipslerimden ikram etti. Adamı, Liam'ın beni öldürmesi için tuttuğu bir tetikçi falan sandım!”

“Aman Tanrım! Öyle miymiş peki?”

“Hayır. Liam'ın ondan çok daha kibar olan arkadaşı Calvin'miş. Söylemeye alıştığım şey şu ki Liam –kendisi evde yokken– haber vermeden arkadaşlarını davet edecek kadar berbat bir ev arkadaşı. Ayrıca neden beni gördüğünde bir selam veremiyor ki? Hem dolapların kapaklarını kapatmasını engelleyen fiziksel bir engeli falan mı var? Evi baştan aşağı siyah beyaz ağaçların olduğu duvar kâğıtlarıyla kaplamasına neden olacak kadar derinlere yerleşmiş bir travması mı var? Ne zaman dışarı çıkacak olsa kapıları çarpmasına gerek olmadığının farkında mı? Ayrıca her hafta sonu o eril arkadaşlarını video oyunları oynamak için...” Sokağı geçip ekrana baktım. Sadie endişeli bir ifadeyle alt dudağını kemiriyordu. “Neler oluyor?”

“Sen kaptırmış gidiyordun ve bana ihtiyaın olmadığını düşünüp bir şey yaptım.”

“Ne yaptın?”

“Liam'ı Google'da arattım.”

“Ne? Neden?”

“nk haftada birkaç saat hakkında konuştuğumuz insanın yüzünü görmek istedim.”

“Ne yaparsan yap, sakın FGP Corp'un internet sitesindeki sayfasına *tıklama*. Hit almasına izin verme!”

“ok geç. Aslında o...”

“Küresel ısınma ve kapitalizmin aşk dolu duygularla yaptığı ve vücut geliştirme evresinde olan çocuğu gibi görünüyor.”

“Hımm... Ben tatlı görünüyor diyecektim.”

Pofladım. “Bense ona baktığımda, o eve taşındığım günden beri içtiğim kremasız kahveleri görüyorum sadece.” Ve bazen de –ama sadece arada sırada– benim kim olduğumu öğrenmeden önce kapıda bana attığı o şaşkın bakışlar aklıma geliyordu. O bakışların yasını tutuyordum. Ama kimi kandırıyordum ki? Büyük ihtimalle onu bile hayal etmiş olmalıydım.

“Seni yine parasıyla satın almayı denedi mi?” diye sordu Sadie.

“Benim varlığımı yok sayıyor resmen. Yani arada bir sanki yaşam alanını istila eden bir hamamböceğiymişim gibi bana attığı buz gibi bakışlar haricinde. Ama avukatı gün aşırı, saçma satın alma teklifleri gönderiyor.” Artık otuz metre kadar ilerideki ofisi mi görebiliyordum. “Ama satmayacağım. Helena’nın bana bıraktığı tek şeyi elimde tutacağım. Ve maddi olarak rahatladığım ilk anda da oradan taşınacağım. Çok uzun sürmese gerek, en fazla birkaç aya. Ve bu esnada da...”

“Sade kahve mi?”

İçimi çektim. “Bu esnada da acı, mide bulandırıcı kahveler içmeye devam edeceğim.”

Üçüncü Bölüm

Beş ay, bir hafta önce

Sevgili Helena,

Bu çok tuhaf.

Tuhaf mı?

Büyük olasılıkla tuhaf.

Yani, sen ölüsün. Bense burada sana mektup yazıyorum. Hem de öteki dünya kavramına inandığımdan bile emin olmadığım halde. Dürüst olmak gerekirse kıyametbilimsel konuları daha lise-de düşünmeyi bıraktım çünkü sürekli endişelenmeme ve sol koltuk altımda kurdeşen dökmeme neden oluyordu (asla sağda olmadı, buna ne demeli?). Ayrıca Foucault veya Derrida gibi büyük düşünürlerin, ya da adını okuması imkânsız olan, gür favorileri ve frengisi olan şu Alman herifin gözünden kaçan bir gizemi çözeceğim de yoktu zaten.

Ama konudan saptım.

Aramızdan ayrılalı bir aydan fazla oldu ve burada değişen bir şey yok. İnsanlık hâlâ kapitalist entrikaların pençesinde; yaklaşan felaketimiz, insan kökenli iklim değişikliğini yavaşlatmanın bir yolunu henüz bulamadık; ne zaman koşuya çıksam “Arıları Kurtaralım & Zenginleri Vergiye Bağlayalım” tişörtümü giyiyorum. Her zamanki gibi. Çevre Koruma Ajansı’ndaki işimi çok seviyorum (bu arada tavsiye mektubu için çok teşekkür ederim; Sadie, Hannah ve beni, baraj karşıtı protestolardan sonra neza-rethaneden çıkardığını belirtmediğin için de müteşekkirim, ABD hükümeti o kısımdan hoşlanmayabilirdi). Sadece altı kişilik ekip-teki tek kadın olmak gibi ufak bir sorun yaşıyorum ve birlikte çalıştığım adamlar, hassas kadın beynimle bazı sofistike kavramları anlayamadığımı düşünüyor, mesela... dünyanın küreselliği gibi, sanırım? Daha geçen gün ekip liderim Sean, otuz dakika boyunca üzerine tez yazdığım konuyu bana açıklamaya çalıştı. Kafasına bir tane çakıp kadavrasını küvetimin altında saklamak gibi çok cazip fantezilerim vardı ama zaten sen tüm bunları biliyorsundur. Muhtemelen her şeye hâkim şekilde, tüm gün bir bulutun üstünde oturuyorsundur. Tam tahıllı krakerlerinden yiyorsundur. Arada bir arp çalıyor. Oh ne alâ.

Asla okuyamayacağın bu mektubu yazmamın sebebi, seninle konuşmayı çok istemem. Hayatım bir film olsaydı, arka planda kamuya mal olmuş bir Re Minör senfoni çalarken yavaşça mezar taşına doğru yürür ve içimde ne var ne yoksa döküverirdim. Ama Kalifornia’ya gömüldüğün için –ne müsasip ama– mektup yazmak tek seçenek oldu.

Tüm bunları şunu söylemek için yazdım: Öncelikle, seni özliyorum. Hem de çok. Fena halde. Nasıl olur da beni burada sensiz bırakırsın? Utan Helena, utan.

İkinci olarak: Bana bu evi bıraktığın için çok ama çok minnettarım. Tartışmasız yaşadığım en güzel ve rahat yer. Hafta sonlarını kış bahçesinde kitap okuyarak geçiriyorum. Açıkçası, güvenlikler tarafından eşlik edilmeden, antresi olan bir eve ayak basabileceğimi düşünmezdim. Benim... Daha önce bana ait bir yerim olmamıştı. Ne olursa olsun benim için orada olacak bir yer. Canım isterse sığınabileceğim güvenli bir liman. Bu evde senin varlığını hissedebiliyorum, her ne kadar en son 70'lerde bir kadın yürüyüşünden dönerken ayak basmış olsan da. Ama endişelenme, böyle işe yaramaz muhabbetlerden hoşlanmadığını sevgiyle hatırlıyorum ve Kes tatavayı, dediğini de duyar gibiyim. O yüzden sadede geliyorum.

Üçüncüsü, bir açıklamadan ziyade bir soru: Yeğenini öldürmem senin için sorun olur mu? Çünkü öyle bir şey yapmaya yakı-
nım, hem de çokook. Hatta şu an seninle konuşurken onu bir pata-
tes soyucuyla bıçakladığım bile söylenebilir. Ama düşününce, belki
de istediğin şey tam olarak buydu. Ne de olsa seni tanıdığım onca
yıl boyunca bana bir kez bile Liam'dan bahsetmedin. Ayrıca ana
ürünü sera gazları olan bir şirkette çalıştığı için belki de ondan
nefret ediyordun? Belki de tüm arkadaşlığımız, en sevmediğin ak-
rabanın çayına fren yağı dökmem için planlanmış bir aldatmacay-
dı? Gerçek buysa seni tebrik ederim. Ve senden nefret ediyorum.

Sana ne kadar korkunç olduğunu kanıtlayacak şeylerin liste-
sini –Notlar uygulamamda öyle bir liste tutuyorum– verebilirdim
ama onun yerine Zoom aracılığıyla Sadie ve Hannah'ya iletmeyi
seviyorum. Ben sadece... Keşke beni neden, ülkenin en rezil adam-
larından birinin yoluna soktuğunu anlayabilseydim. Hatta dün-
yanın en rezil adamı. Lanet Samanyolu'nun hatta. Bana bir bakışı
bile yetiyor... daha doğrusu bakmayışı. Kendini benim üstümde
gördüğü o kadar belli ki ve...

Kapı çalıyordu. Cümlemin yarısında durup kapıya koşturdum. Kapıya varmam tamı tamına iki dakika sürüyordu ve bu da, bu evin iki kişi için yeterince büyük olduğu konusundaki görüşümü kanıtlıyordu.

Keşke Liam Harding'in ev dekorasyonu konusunda zevksiz olduğunu söyleyebilseydim. Etrafa ilham veren alıntıların olduğu çıkartmalar yapıştırdığını, IKEA'dan plastik meyveler aldığını, her yere neon ışıklar yerleştirdiğini... Ne yazık ki ya bir evin nasıl döşenmesi gerektiğinden anlıyordu ya da FGP Corp'un kanlı parasıyla bunları yapacak birini tutmuştu. Bu ev, geleneksel ve modern parçaların zarif bir birleşimiydi; burayı dekore edenin *palet* kelimesini cümlede doğru bir şekilde kullanabildiğinden, orman yeşillerinin ve yumuşak grilerin parke zeminleri zevkli bir şekilde tamamlayışının tesadüften daha fazlası olduğundan emindim. Ve bir de her şeyin çok... basit görünmesi meselesi vardı. Bu büyüklükteki bir evde ben her odayı masalarla, konsollarla ve kilimlerle doldurmaya çalışırdım ama Liam bir şekilde kendini sadece gerekli olanla sınırlamayı başarmıştı. Koltuklar, birkaç rahat sandalye, kitaplarla dolu raflar. Bu kadardı. Odalar çok ferah ve aydınlıktı, sıcak tonlarda ölçülü bir şekilde dekore edilmesi de güzelliğini tamamlıyordu. Sadie'ye videolu bir ev turu yaptırdığımda "Minimalist," demişti. "Ayrıca çok da başarılı olanı." Sanırım ona hırlayarak cevap vermiştim.

Bir de duvarlardaki, hiç de hoş olmayan bir şekilde sevmeye başladığım tablolar vardı. Gündoğumunda göllerin ve günbatımında şelalelerin, sık ormanların ve bir başına olan ağaçların, donmuş toprakların ve tomurcuklanan tarlaların fotoğrafları. Birkaç tane de doğal ortamındaki vahşi hayvan vardı ama hepsi siyah beyazdı. Neden bilmiyorum, kendimi durup onlara bakarken buluyordum. Basit çerçeveleriyle sıradan tabloları ama yine

de hoş bir yanları vardı. Sanki o fotoğrafları çeken kişi, ortamla mükemmel bir bağ kurmuştu. Sanki o manzaraları yakalayıp onlardan bir parçayı evine götürmek istemişti.

Fotoğrafçıyı merak etmiş ama üzerlerinde imzasını görememiştim. Zaten büyük olasılıkla açlıktan ağzı kokan Georgetownlu bir güzel sanatlar mezunuydu. Bu tabloları, sanatının takdir edilmesini umarak ruhunu katmıştı ama sonuç olarak bu evde asılıydılar işte. Pisliğin teki onlara sahip olmuştu. Liam'ın onları seçen kişi bile olmadığına bahse girebilirdim. Eminim ki onun için vergiden düşülebilecek mallardan ibaretti. Belki de uzun vadede güzel bir koleksiyonun hisse senetleri kadar kârlı olabileceğini düşünmüştü.

Kapıyı açtığımda UPS elemanı, “Bir imza almam gerekiyor,” dedi. Sakız çiğniyor ve on beş yaşında görünüyordu. Kendimi içten içe çürümüş gibi hissediyordum. “Siz William K. Harding değilsiniz, değil mi?”

William K. Şirin bile sayılabilirdi. Nefret etmiştim. “Hayır.”

“Kendisi evde mi?”

“Hayır.” Neyse ki.

“Sizin eşiniz mi?”

Bunu duyunca güldüm. Sonra biraz daha güldüm. Sonra UPS elemanının gözlerini kısmış bana, Batı'nın Kötü Cadısı'yımışım gibi baktığını fark ettim. “Hım, hayır. O benim... ev arkadaşım.”

“Pekâlâ. Ev arkadaşınızın yerine imzalayabilir misiniz?”

“Tabii ki.” Kalem almak için uzandım ancak zarfın üzerinde FGP Corp'un logosunu fark edince elim havada öylece kaldı.

Onlardan nefret ediyordum. Liam'dan ettiğimden daha da fazla. Adam beni sadece, haftanın tek uyuyabildiğim günü, sa-

bahın yedi buçuğunda çimleri biçerek perişan etmekle kalmıyor, aynı zamanda profesyonel hayatımın düşmanlarından biri için çalışarak verdiği zararı ikiye katlıyordu. FGP Corp, çevre kirliliğine yol açan büyük şirketlerden biriydi; bir grup fazla eğitilmiş, yedi bin dolarlık takım elbise giyen adam, kahverengi pelikanları ve de insanlığın geleceğini –sanırım kişisel olarak, bunu hak edecek *hiçbir* şey yapmayan pelikanlar adına daha hassastım– hiç umursamadan tüm dünyaya biyotoksinler yayıyordu.

Kalınca zarfa ters ters baktım. Liam benim adıma Çevre Koruma Vakfı’ndan gelen bir posta için imza atar mıydı? Bundan şüpheliydim. Ya da belki de atardı. Paketi, kankası Pennywise’in verdiği kırmızı balonların ucuna bağlar ve günbatımına doğru uçarken izlerdi. Şimdiden çorapları sakladığından yüzde yetmiş üç oranında emindim. Dört çift çorabım kalmıştı Tanrı aşkına!

“Aslında.” Gülümseyerek bir adım geri giderken, aklıma gelen hinlik keyiflenmemi sağlamıştı. *Helena, benimle nasıl da gurur duyardın.* “Onun için imza atmasam iyi olur. Federal bir suçtur kesin.”

UPS elemanı başını salladı. “Aslında değil.”

Omuz silktim. “Kim diyor?”

“Ben. Sonuçta bu benim işim.”

“Ki bence işini harika bir şekilde yapıyorsun,” dedim ona sırtarak. “Ama yine de bu zarf için imza atmayacağım. Bir fincan çay ister misin? Ya da bir kadeh şarap? Peynirli kraker?”

Kaşlarını çatmıştı. “İmzalamayacağına emin misin? Bu ekspres teslimat. Birileri, aynı gün teslim edilmesi için buna çok para ödedi. Büyük ihtimalle William K’nin eve gelir gelmez bakması gereken çok acil bir şeydir.”

“Doğru. Eh, bu William K’nin sorunu gibi görünüyor.”

Hafif bir ıslık patlattı. “Bu çok *acımasızca*.” Hayran kalmış gibiydi. Ya da sadece korkmuş da olabilirdi. “Ee, zavallı William K. ne yaptı? Tuvalet kapağını falan mı indirmediydi?”

“Ayrı banyolarımız var.” Bir an düşündüm. “Ama eminim ki indirmezdi. Çok uzak bir ihtimal de olsa onun tuvaletini kullanmak zorunda kalsam yani...”

Çocuk başını salladı. “Biliyor musun, kız kardeşimin de üniversitedeyken nefret ettiği bir ev arkadaşı vardı. Savaş halindelerdi resmen. Durmadan bağırışıp çağırışlardı. Bir keresinde onda nefret ettiği her şeyi listelemeye başlamıştı ve o liste, anımsatıcılar uygulamasının çökmesine neden olmuştu. Liste *o kadar* uzundu anlayacağın.”

O-oh. Çok tanıdık geldi. “Kız kardeşine ne oldu peki?”

Nefesimi tuttum ve cevabının, *Adam uyurken saçlarını tıraş ettiği ve kafasına “Ben kötü bir insanım” dövmesi yaptığı için yakındaki bir ıslahevinde ömür boyu hapis cezası çekiyor*, olmaması için dua ettim. Ama UPS elemanının söylediği şey on kat daha kötüsüydü.

“Önümüzdeki haziran ayında evleniyorlar.” Başını salladı ve elini de sallayarak arkasını döndü. “Sen anla yani.”

Rüyamda bir konser görüyordum, hem de kötü bir konser.

Müzikten ziyade gürültüyü duyduğum. Liam’da vinyl plakları olan ve arada, birinci şahıs nişancı video oyunları oynamak için arkadaşı geldiğinde açtığı 70’lerin Alman elektronik saçmalıklarına benziyordu. Fazlasıyla gürültülü, anlamsız ve rahatsız ediciydi, ayrıca saatlerce sürüyor gibi geliyordu. Ancak uyanıp üç şeyin farkına vardım:

Öncelikle, başımda korkunç bir ağrı vardı.

İkincisi, gecenin kör karanlığındaydık.

Üçüncüsü, gürültülü müzik aslında sıradan gürültüydü ve alt kattan geliyordu.

Hırsızlar, diye düşündüm. Eve hırsız girmiş olmalı. Sessiz olmaya bile çalışmadıklarına göre silahları var.

Kalkmalıydım. 911'i aramalıydım. Liam'ı uyarmalı ve onun da...

Bir anda kaşlarımı çatarak doğruldum. "Liam." *Ee tabii ki.*

Yatağımdan kalkıp odamdan çıktım. Aklım başıma geldiğinde merdivenleri yarılamiştım: Buklelerim darmadağındı, sutyen giymemiştım ve on beş yıl önce lakros üniformamla beleş olarak verdikleri şortum daha o zamanlar bile küçüktü. Eh. Çok yazık. Liam bunların ve "B Gezegenimiz Yok" tişörtümün üstesinden gelecekti artık. Belki akıllanmasını sağlayabilirdi.

Mutfağa girdiğimde, önümüzdeki altı ay boyunca uyurken kulağının dibinde öttürmelik megafon almayı düşünüyordum. "Liam, saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye patladım. "Senin bu saatte..."

Ne bekliyordum bilmiyorum. Ama buzdolabındaki her şeyi tezgâhın her bir santimini kaplamış halde görmeyi beklemediğim açıktı. Ayrıca Liam'ı, kereviz sapını sanki park yerini çalmış gibi katletmeye çalışırken... ya da onu çıplak, hem de *fena halde* çıplak halde görmeyi de. Üzerinde düşük belli, ekose bir pijama vardı.

Beli çok düşüktü.

"Lütfen üzerine bir şey giyebilir misin? Bebek fok kürkü falan?"

Kerevizini doğramaya devam ediyordu. Kafasını kaldırıp bana bakmamıştı bile. "Hayır."

"Hayır mı?"

“Soğuk değil. Ayrıca burada yaşıyorum.”

Ben de burada yaşıyordum. Ve kendi mutfağında, onun göğüs dediği o taştan duvara bakmama hakkına sahip olmalıydım; mutfak dediğin şeyin, rasgele erkek meme ucu görmek zorunda kalmadan yemeğimi yiyebildiğim sakın bir ortam olması gerekiyordu. *Yine de*, bu konuyu unutmaya ve zihnimde gerilere atmaya karar verdim. Zaten buradan taşınmaya hazır olduğumda terapiye gitmem gerekecekti. Uğraşmam gereken bir travma daha olsa ne yazardı ki? Şu anda tek istediğim uykuma geri dönmekti. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Vergi iadelerimi.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Ben... ne?”

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?”

Kaskatı kesildim. “Ne yapıyormuşsun gibi *görünüyor* bilmiyorum ama kulağa, tavaları birbirine vuruyormuşsun gibi geliyor.”

“Yemek hazırlarken talihsiz bir şekilde gürültü yapıyorum.” Kerevizle işi bitmiş olmalıydı çünkü şimdi domates doğramaya –o *benim* domatesim miydi?– ve beni yine görmezden gelmeye başlamıştı.

“Ah, bu son derece normal yani, öyle mi? Hafta içi, 01.37’de beş çeşit yemek hazırlamak normal mi?”

Liam en sonunda gözlerini bana çevirdi ama bakışlarında insanı rahatsız eden bir şey vardı. Sakin gibiydi. Sakin görünmesine rağmen aslında öyle değildi. *Öfkeden kuduruyor*, dedim içimden. *Gerçekten çok ama çok öfkeli. Çık buradan.* “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” Sesinde sahte bir kibarlık vardı ve benim de kendimi koruma içgüdülerimin hâlâ yatakta olduğu ortadaydı.

“Evet. Biraz daha sessiz olmana ihtiyacım var. Ve o benim domatesim değildir umarım.”

Domatesin yarısını ağzına attı. “Biliyor musun,” dedi, ağzındaki lokmayı sakın sakın çiğnerken; ağzı tamamen doluyken konuşurken bile nasıl birkaç kuşaklık servetin bir ürünü gibi görünebiliyordu anlayamıyordum. “Aslına bakarsan, gecenin 01.28’inde ayakta olmak gibi bir huyum yoktur.”

“Ne tesadüf. Benim de yoktu, *seninle* tanışmadan önce.”

“Ama bugün –yani aslında dün– yönettiğim koca bir hukuk ekibi, gece yarısına kadar çalışmak zorunda kaldı. Kayıp olan çok önemli bir belgeden dolayı.”

Bir anda gerildim. Kastettiği şey... olamazdı.

“Merak etme, belge bulundu. Sonunda yani. Patronum beni ve ekibimi yenisini çıkarmak için telef ettikten *sonra*. Görünüşe göre belgenin teslimatı sırasında bir sorun yaşanmış.” İnsanları göz lazerleriyle yakabilme gibi bir becerisi olsaydı, uzun süre önce kavrulmuş olurdum. Görünüşe göre öğleden sonraki karşı atağım ile ilgili her şeyi biliyordu.

“Dinle,” dedim derin bir nefes alarak. “Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama diğer yandan ben *senin* kişisel yardımcın değilim. Ayrıca bu, gecenin bir yarısı mutfaktaki tüm tencerele-ri pat küt vurmanı haklı kılmıyor. Yarın uzun bir gün olacak, o yüzden...”

“Benim için de uzun bir gün olacak. Ama gördüğün gibi bugün de çok uzun bir gündü. Ve çok açım. Bu da sessiz olmayacağım anlamına geliyor. En azından yemeğimi yiyene kadar.”

On saniye öncesine kadar soğukkanlı ve makul bir kızgınlığım vardı. Ama şimdi, bıçağı Liam’ın elinden çekip şahdamarını doğramaya hazırdım. Sadece birazcık doğrasam yeterdi. Azıcık kanını akıtacak kadar. Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktım; çünkü hapiste hayatta kalabileceğimi sanmıyordum ama bu ko-

nunun peşini de bırakacak değildim. Eve güneş panelleri taktırmamı reddettiğinde, brokoli kızartmamı ‘bataklıkımsı’ koktuğu için attığında, koşudan döndüğümde evin tüm kapılarını kilitleyip beni içeri almadığında alttan almaya çalışmışım. Ama artık çok oluyordu. Bu kadarı yetmişti. Bu, bardağı taşıran son damlaydı. “Sen benimle *dalga* mı geçiyorsun?”

Liam bir tavaya zeytinyağı döktü, içine bir yumurta kırdı ve ardından her zamanki durumuna geri döndü: Ben yokmuşum gibi davranmaya.

“Liam, hoşuna gitsin ya da gitmesin... Ben. Burada. Yaşıyorum. İstedığın her saçmalığı yapamazsın!”

“İlginç. Sen tam da öyle yapıyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun? *Sen* gecenin ikisinde yumurta pişiriyorsun ve *ben de* senden bunu yapmamamı istiyorum.”

“Doğru. Ama bir de *şu* gerçek var ki sen bu hafta bulaşıklarını yıkasaydın, ben de senin yerine onları bu kadar gürültülü bir şekilde yıkamak zorunda...”

“Ah, kapa çenen. Sanki sen eşyalarını sürekli etrafta dağınık bırakmıyormuşsun gibi konuşma.”

“En azından ben, Dadaist bir sanat eseriymiş gibi çöplerimi kovanın üstünde biriktirmiyorum.”

Ağzımdan çıkan ses... Beni bile korkutmuştu. “*Tanrım. Etrafta sen varken yaşamak imkânsız.*”

“Ne kötü çünkü ben buradayım.”

“O zaman *buradan taşınıp siktir git!*”

Bir anda sessizlik çöktü. Kati, yoğun ve fena halde rahatsız edici bir sessizlik. Söylediklerimi kafalarımızda tekrar tekrar döndürmemiz için tam olarak gereken şeydi. Ardından Liam

konuştu. Yavaşça. Dikkatle. Korkutucu ve buz gibi bir öfkeyle. “Affedersin?”

Anında pişman olmuştum. Söylediklerimden ve söyleme şeklimden. Yüksek sesle. Hiddetle. Birçok şey olabilirdim ama acımasız olmak onlardan biri değildi. Liam Harding, ancak bir cevize yakışacak duygusal tepkileri veriyor olabilirdi ama ben de kırııcı bir şey söylemiştim ve ona bir özür borçluydum. Tabii ki ondan özür dilemeyi tercih etmezdim ama bunu yapmalıydım. Ama kendimi konuşmaktan alamamak gibi bir sorun yaşıyordum. “Neden buradasın Liam? Senin gibi insanlar rahatsız bej renkli mobilyaları, yedi banyoları ve anlamadıkları pahalı sanat eserleri olan malikâneelerde yaşarlar.”

“Benim gibi insanlar mı?”

“Evet. *Senin* gibi insanlar. Ahlaki değerleri sıfır ve tonla parası olan insanlar!”

“*Sen* neden buradasın peki? Sana binlerce kez evin yarısını almak için teklif yaptım.”

“Ve ben de sana hayır dedim, o tekliflerin dokuz yüz doksan dokuzunu kendine saklayabilirdin. Liam, senin bu evde yaşamak istemen için hiçbir neden yok.”

“Burası *benim* ailemin evi!”

“Burası senin olduğu kadar Helena’nın da eviydi ve...”

“Helena öldü gitti.”

Liam’ın söylediklerini idrak etmem birkaç saniye sürdü. Birden ocağın altını kapadı ve orada, lavabonun önünde yarı çıplak, kasları gitar telleri kadar gergin bir şekilde ellerini tezgâhın kenarlarına kilitleyerek öylece durdu. Ona, hayatımdaki en

önemli insanlardan birinin ölümünden böylesine öfkeli, kayıtsız bir şekilde bahseden bu *zehirli yılan*a bakmadan duramıyordum.

Onu *mahvedecektim*. Onu *yok edecektim*. Acı çekmesini sağlayacak, o aptal smoothie'lerinin içine tükürecek, vinyl plaklarını teker teker kıracaktım.

Ardından Liam, her şeyi değiştirecek bir şey yaptı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, burnunun kemerini sıktı ve o kocaman eliyle suratını sıvazladı. Birden kafamda bir şeyler tık diye yerine oturdu: Tam karşımda duran Liam Harding çok yorgundu. Ve bundan, *tüm bunlardan*, en az benim kadar nefret ediyordu.

Ah Tanrım. Belki de brokoli kızartmam gerçekten leş gibi kokuyordu ve onları bir saklama kabına falan koymam gerekirdi. Belki de *Frozen* soundtrack'i bir miktar rahatsız edici olabilirdi. Belki de o aptal paketi almak için imza atmam gerekirdi. Belki de gelip benimle aynı çatı altında yaşayacak biri olsa, özellikle de bu konu üzerinde hiç söz hakkım yoksa, ben de bunu çok hoş karşılamayabilirdim.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Belki de pisliğin teki olan bendim. Ya da en azından biri bendim. Tanrım. Ah Tanrım.

"Ben..." Bir şeyler söylemek için tüm beynimi zorluyordum ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Sonra içimdeki bir şeyler kırılıp ortadan çekildi ve kelimeler ağzımdan ardı ardına dökülmeye başladı. "Helena benim ailemdi. Ailenle aran çok iyi olmadığını biliyorum ve... Belki de ondan nefret ediyordun, bilemiyorum. Bazen huysuz ve fazlaca meraklı bir kadın olabiliyordu ama o... O beni seviyordu. Ve yanında kendimi yuvamdaymış gibi hissettiğim tek insandı." Alaycı bir ifade bekleyerek Liam'a bakma cesaretini gösterdim. Suratına yumruğu yapıştırmak is-

tememe neden olacak rahatsız edici bir yorum. Ama beni dikkatle izliyordu ve ben de kafamı çevirip fikrimi değiştirmeden önce konuşmaya zorladım. “Bence o da bunu biliyordu. Bence bu evi bana bırakmasının sebebi de... elimde bir şeyler olmasını istemesiydi. O aramızdan ayrıldıktan sonra bile.” Son cümlede sesim çatlar gibi olmuştu ve şimdi ağlamaya başlamıştım. *Aslan Kral’ı* ya da *Yukarı Bak’ı* izlerken olduğu gibi ulumadan hallice bir ağlama değil, sessiz sedasız ve durmayacağından korktuğum gözyaşlarıydı bunlar. “Beni... aile servetini ele geçirmeye gelmiş proleter bir gaspçı gibi gördüğünü biliyorum ve inan, böyle düşünmeni anlayabiliyorum.” Elimin tersiyle yanağımdaki yaşları sildim. Sesim, güçlü tonunu giderek kaybediyordu. “Ama şunu anlamalısın ki sen bir şeyleri kanıtlamak ya da bir tür sidik yarışı için burada yaşamaya devam ederken, bu tuğla yığını benim için dünyalar kadar kıymetli ve...”

“Helenadan nefret etmiyordum.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Ne?”

“Helenadan nefret etmiyordum.” Gözleri, ocağın üstünde hâlâ hafifçe cızırdayan, yarısı pişmiş omletindeydi.

“Ah.”

“Her yaz birkaç haftalığına Kaliforniadan ayrılırdı. Sence o sırada nereye gidiyordu?”

“Ben... Bana yazı ailesiyle birlikte geçirdiğini söylerdi. Benim de her zaman düşündüğüm...”

“Buraya, Mara. Buraya gelirdi. Seninkinin yanındaki odada kalırdı.” Sesi hâlâ soğuktu ama yüzünde, daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Belli belirsiz bir gülümseme. “Dünya

kirliliğine yaptığım katkıları görmek üzere geldiğini söylerdi. Eski dostlarıyla buluşmaları arasında hayattaki seçimlerimle ilgili kafamı ütülerdi. Ve sıklıkla da satrançta beni ezip geçerdi.” Bir anlığına kaşlarını çattı. “Hile yaptığına emindim ama asla kanıtlayamadım.”

“Ben...” Bunları uyduruyor olmalıydı. Kesinlikle öyleydi. “Senden hiç bahsetmemişti.”

Bir kaşı itiraz eder gibi kalktı. “Bana da *senden* hiç bahsetmedi. Yine de vasiyetinde yer alıyordun.”

“Ama... Ama bekle. Bekle bir dakika. Cenazede... Senin ailenle aranın iyi olmadığını düşünmüştüm?”

“Ah, iyi değil zaten. Onlar gösterişçi, yargılayıcı, performatif pisliklerdir; bunlar Helena’nın sözleri. Ama o farklıydı ve aramız çok iyiydi. Onu severdim. Hem de çok.” Boğazını temizledi. “Helena’yı sevmediğim fikrini nereden edindin, bilmiyorum.”

“Eh, cenazesine gelmemen beni yanılttı.”

“Helena’yı tanıyorsun, sence bu umurunda olur muydu?”

İkinci yılımı düşündüm. O yıl bölümde Helena’nın doğum günü için küçük bir sürpriz parti düzenlemiştim ve o... gitmişti. Resmen partiyi terk etmişti. *Sürpriz* diye bağırmış ve ortaya bir sürü balon çıkarmıştı. Helena bize acı acı bakmış, biz ona sessizce bakarken odaya girip pastasından bir dilim kesmiş ve sonra da ofisine girip tek başına pastayı yemişti. Kendini resmen *içeri kitlemişti*. “Tamam. Ne demek istediğini anlıyorum.”

Liam başını salladı.

“Evi neden bana bıraktı, biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Aklıma bunun, o eşek şakalarından biri olduğu geldi sadece. Onun o karmaşık güç gösterilerinden biri olduğu. Hani seni, birlikte eski programları izlemeye mecbur bırakırdı ya?”

“Tanrım, *her zaman* seçimi...”

“*Alacakaranlık Kuşağı* olurdu. Bölümlerdeki tüm sürpriz sonları bilmesine rağmen.” Gözlerini devirdi. Ardından ifadesi kararır gibi oldu. “Sağlığının o kadar kötüleştiğini bilmiyordum. Ölmeden iki gün önce onu aradım, tam iki gün önce ve bana söylediği... Ona inanmamalıydım.”

Kalbim sızladı. Ben de oradaydım. Liam'ın bahsettiği konuşmayı çok iyi biliyordum çünkü Helena'yı konuşurken duymuştum. Soruları atlatmaya, hattın diğer tarafındaki kişinin endişelerini en aza indirmeye çalışmasını. Bir saatlik konuşma boyunca yalan söylemişti; arandığı için memnun olduğu netti, ancak işlerin ne kadar kötüye gittiği konusunda hiç dürüst değildi ve ben de bu aldatmacadan dolayı kendimi çok kötü hissetmiştim. Ama düşününce, herkese aynı şeyi yapmıştı. Onu doktor randevularına arayla götüren ben olmasaydım, bana da aynı şeyi yapacaktı.

“Keşke yanında olmama izin verseydi.” Liam'ın sesi duygusuzdu ama söylemediği şeyleri duyabiliyordum. Böyle habersiz bırakılmak kim bilir onun için ne kadar zor olmuştu. “Ama izin vermedi ve bu onun seçimiydi. Tıpkı evi sana bırakması gibi ve... Bu durumdan hiç mutlu değilim. Bir türlü anlamıyorum. Ama kabullendim. En azından çabalıyorum.”

İlk defa, Washington'a gelişimin onun açısından nasıl göründüğünü fark ediyordum: Daha önce adını sanını bile duymadığı, son günlerinde Helena'nın yanında olma ayrıcalığını yakalamış bir kız çıkageliyor ve onun evine yerleşmeye çalışıyordu. Onun

hayatına. Hem de kendini yakın hissettiği tek akrabasının yasını tuttuğu sırada.

Bir pislik gibi davranmış olabilirdi. Burada hoş karşılanmadığımı hissettirmiş ve hiç de kibar davranmamıştı ama acı çekiyordu ve ben de...

Ne büyük bir karmaşaydı... Ben ne kadar kalın kafalı bir pislik gibi davranmıştım.

“Ben... Az önce söylediklerim için çok üzgünüm. Hiçbirinde samimi değildim. Seni hiç tanımıyorum ve...” Nasıl devam edeceğimi bilemediğimden en sonunda sustum.

Liam yavaşça başını salladı. “Ben de üzgünüm.”

Bir anlığına orada öylece, sessizce durduk. Şimdi odama dönersem, Liam bir pizza sipariş eder ve ben de kulaklıklarımı aramaya çalışmadan uykuya dalabilirdim. Tam bunu yapacakken bir şeyi fark ettim: Her şey daha iyi olabilirdi. *Ben* daha iyi olabilirdim. “Belki de bir... ateşkes falan yapabiliriz?”

Bir kaşını kaldırdı. “Ateşkes.”

“Evet. Yani.. Sanırım sen arkanı döner dönmez termostatu yirmi beş dereceye çıkarmayı bırakabilirim. Onun yerine bir kazak giyerim.”

“Yirmi beş derece mi?”

“Ben bir bilim insanıyım. Saçma sapan bir ölçek olduğundan Fahrenheit kullanmıyorum ve...” Bana, tam olarak en anlama geldiğini çözemediğim bir ifadeyle bakıyordu, o yüzden hemen konuyu değiştirdim. “Sanırım Disney soundtrack’lerinden de vazgeçebilirim.”

“Bunu yapar mısın?”

“Evet.”

“*Küçük Denizkızı*’ndan da mı?”

“Evet.”

“Peki ya *Moana*?”

“Liam, gerçekten çabalıyorum. Sen de biraz...” Tam bir hışım ile mutfaktan çıkacaktım ki gülümsediğini fark ettim. Yani, gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Sadece gözleriyle. Aman Tanrım, şaka mı yapmıştı? Bu adam *şaka yapabiliyor muydu?* “Düşündüğün kadar komik değilsin.”

Başını salladı ve birkaç saniye bir şey söylemedi. Ardından, “Disney soundtrack’leri o kadar da kötü değil,” dedi. Sesi acı çeki yormuş gibi çıkıyordu. “Ben de daha iyi olmaya çalışacağım. Sen şehir dışında olduğunda ya da ölmek üzerelerse bitkilerini sulayacağım.” Salatalıklarımı kasten ölüme terk ettiğini biliyordum. *Biliyordum* işte. “Ve gece yarısından sonra acıkırsam da belki kendime bir sandviç hazırlayabilirim.”

Bir kaşımı kaldırdım.

Liam içini çekti. “Peki saat 22.00’dan sonra?”

“Harika olur.”

O kocaman kollarını, aynı derecede kocaman göğsü üzerinde kavuşturdu ve topukları üzerinde sallanmaya başladı.

“Pekâlâ o zaman.”

“Pekâlâ.”

Sessizlik giderek uzuyordu. Birden bu durum... daha gergin bir hale gelmiş gibiydi. Tatsız. Bir dönemeç almış gibi. Bir dönüm noktası.

Gitmek için iyi bir zamandı.

“O zaman ben...” Yatak odama çıkan merdivenleri işaret ettim. “İyi geceler, Liam.”

Dönmüş merdivenlerden çıkarken onun da, “İyi geceler, Mara,” dediğini duydum.

KAKTİUS TEAM

Dördüncü Bölüm

Dört ay, üç hafta önce

Liam Harding'in mutfığa girdiğinde yapmasını beklemediğim birçok şey vardı.

Mutfak adasını etrafında kastanyet ve Flamenko yaparak dönmesi gibi. 80'lerden bir Michael Bolton şarkısını patlatması gibi. Bana bir yaprak üfleyici satması ya da bahçecilik aletleriyle ilgili satışların yapıldığı bir girişimin parçası olmamı sağlaması gibi. Bunlar gerçekleşmesi *son derece* zor olaylardı ama yine de hiçbirini beni yaptığı başka bir şey kadar şoke etmemişti. O da bana bakıp şöyle demesi idi:

“Dışarıda hava... ne kadar da güzel.”

Mesele havanın öyle olmaması değildi. Çünkü gerçekten de öyleydi. Mevsim normallerine göre oldukça sıcaktı. Ama tabii

ki bu, dünyanın ölüyor olmasından kaynaklanıyordu. Sıcaklık ortalamalarındaki artışlar, hava modellerindeki dalgalanmalarla ilişkiliydi ve Washington'da, kasım ayının sonlarında olmamıza, birkaç hafta sonra Noel ağaçlarının ortaya çıkacak olmasına rağmen incecik ceketlerle gezebiliyorduk. Birkaç yıl önce Helena, insan eylemlerinin aşırı hava olaylarının düzenini ve yoğunluğunu nasıl artırdığı hakkında bir makale yazmıştı. *Doğa İklim Değişikliği* dergisinde yayınlanmış ve o makaleden zibilyon tane alıntı yapılmıştı.

Tüm bunları Liam'a anlatabilirdim. En korkunç halime bürünebilir ve ona saatlerce nutuk çekebilirdim. Ama bunu yapmıyordum çünkü mesafeli, tereddütlü ses tonu ve kaçırıldığı bakışlarına rağmen, bana acı çektirirken uzattığı zeytin dalını görebiliyordum.

Ki şu anda yaptığı tam da buydu. Acı çektirmek.

Liam'ın insani duygulara sahip olduğunu fark edeli iki hafta olmuştu. Ve birlikte yaşadığın biriyle ateşkes yapmanın, çok daha az karşılıklı bağırışma anlamına geldiği ortaya çıkmıştı; ancak sohbet konusu bulmak hiç kolay değildi. Ki bu da sorun değildi. Çoğu zaman. Sonuçta kocaman bir evde yaşıyorduk. Ama programlarımızın çakıştığı ve oturma odasında ya da mutfakta birlikte vakit geçirmek zorunda kaldığımız durumlar...

Tuhaf oluyordu.

Hem de fena halde.

"Evet," dedim, boynumu incitecek kadar hevesli bir şekilde kafamı sallarken. "Güzel. Havanın güzel olması yani."

Liam da başını salladı –kaskatı bir şekilde, belki de sadece kendim öyle olduğum için o da öyleymiş gibi geliyordu– ve ardından yine eski halimize döndük: Sessizliğimize.

Tırnaklarımı kemirmeye başladım. Görünüşe göre on dört yaşımdan sonra bu alışkanlığımdan *vazgeçememiştim*. Bir şey söylemem gerekiyordu. *Hadi Mara. Düşün bir şeyler.* “Hımm... Eee...”

Tek bir düşünce bile yoktu. Kafam bomboştu.

Cümlemi az pişmiş bir erişte gibi yarıda bıraktım ve savsaklanmak için dönüp elime... Ne? Ne alabilirdim? Spatula? Tost makinesi? Atıştıracak bir şeyler? Evet, atıştırmak için bir şeyler alabilirdim. Aklıma satın aldığım tekli paketlerdeki peynirli krakerler geldi. Biraz masrafları azaltmaya çalıştığım için bunları seçmiştim. Ama kendi dolabımda paketleri bir türlü bulamıyordum. Aile boyu bir kutu vardı. Başka bir tane daha. Çedarlı bir kutu daha... Tanrım, bu konuda bir sorunum olduğu ortadaydı. Ama küçük paketler orada... Ah, işte buradaydılar. Tabii ki en üst raftaydı. Onları o rafa atarken, bunun Gelecekteki Mara için bir sorun olacağını da düşünmüştüm halbuki.

Gelecekteki Mara çaballıyor ama o rafa ulaşamıyordu. O yüzden Liam'dan ona bir tane vermesini rica etmek için arkasını döndü ve kalbi sıkışır gibi oldu.

Liam, tişörtümün açıldığı arkama bakıyordu, diğer bir deyişle kıcıma.

Tabii ki hayır. Öyle bir şey yapmıyordu.

Harding asla o kadar alçalamazdı ve benim sıska kıcıma gönüllü bir şekilde bakacağı fikri basbayağı komikti. Ama işte *orada* durmuş, dudakları hafifçe aralanmış ve eli havada kalmış bir şekilde bana bakıyordu ve o... dehşete düşmüş gibi mi görünüyordu? Büyük ihtimalle sebebi benim sekiz yıllık eşofmanımdı. Ya da tenimdeki çillerdi. Ya da... Tanrım, üzerimde hangi külot vardı? Lütfen, Hannah'ın geçen sene benim için aldığı, üzerinde

Jeff Goldblum'un olduğu olmasın. Peki o külotta kaç delik vardı? Beni kesin iç çamaşırı polisine falan şikâyet edecekti. Victoria Secret çetesi tarafından ele geçirilecek ve...

Boğazını temizledi. "Dur." Cesur bir şekilde tiksintisini yenmeyi başardı ve gelip arkamda durdu. O kadar *kocaman* bir adamdı ki. Öylesine büyüktü ki tepedeki ışığı bile kesiyordu. Bir mikro saniyeliğine içim sıcacık, tuhaf bir şekilde karıncalanır gibi oldu. Sonra benim sormama gerek bile kalmadan elime paketlerden birini koydu ve, "Senin için onları daha alttaki bir rafa koyayım mı?" diye sordu.

Sesi hafifpürüzlü çıkıyordu. Belki de üşütmüştü. Ondan bir şey kapmayacağımı umdum. "Şey, harika olur aslında. Teşekkürler." Onu yapması sadece yarım saniyesini aldı. Ardından ikimiz de eski yerlerimize döndük, ben kahveme ve Liam da çayına. Ve o sırada son dakikanın küçük düşürücü maceralarından sonra zeytin dalı niyetine konuşulacak nezih tek bir konu bile bulamadığımı fark ettim. *Harika.*

En sonunda şöyle bir şey yumurtladım: "Nationals bu sezon iyi gidiyor." *Yani, sanırım?* Otobüste bir adamın öyle bir şey söylediğini duymuştum. Liam erkek arkadaşlarıyla sürekli video oyunları oynuyordu. Spordan da hoşlanıyor olmalıydı.

"Ah. İyiymiş..." dedi Liam başını sallayarak.

Ben de başımı salladım.

Ardından başlar tuhaf bir şekilde sallanmaya devam etti ve ardından sessizlik. Yine.

Pekâlâ. Bu *fazlasıyla* rahatsız edici bir hal alıyordu. Evdeki her odaya, bir daha yollarımızın kesişmemesi için hareket algılayıcılar falan taktıracak ve...

"Hangi spor dalıydı bu arada?"

Kaptırıp hiddetle karıştırdığım kahvemden başımı kaldırdım. “Hımm?”

“Nationals. Hangi spor dalıydı?”

“Ah...” İpucu arar gibi mutfakta etrafa bakınmaya başladım. Tabii ki ipucu arayışım tam bir hüsrana oldu. “Hiçbir fikrim yok.”

Liam, gözlerinde bir pırıltıyla çay poşetini kupasına daldırdı. “Benim de.”

Mutfağı farklı kapılardan terk ettim. Birbirimize neredeyse gülümseyeceğimizin farkında mıydı, merak ediyordum.

Beşinci Bölüm

Dört ay, iki hafta önce

Pencereden dışarı bakarken mühendislik bilgimi, bir gecede tahminen kaç metre kar düştüğünü anlayabilmek için kullanıp kullanamayacağımı düşünüyordum. Bir? On yedi? Ancak yüksek lisans müfredatımda Yaklaşık Olarak Ne Kadar Kar Mahsurusun, dersi olmadığı için en sonunda pes edip telefonuma baktım.

İşe gidebilmemin hiçbir yolu yoktu ve EPA'daki diğer takım arkadaşlarım da aynı durumdaydı. Sean'ın arabası garaj yolunda kalmıştı. Alec, Josh ve Evan garaj yoluna çıkmayı bile başaramamıştı. Ted kötü hava şartlarıyla ilgili beşinci şakasını yapıyordu. Slack sayfasında, her türlü hava muhalefetini lanetleyen birkaç mesajın daha görünmesinden sonra Sean, hepimizin evden çalışmasına karar vermişti. Bunun için EPA'nın sağladığı bilgisa-

yarlar üzerinden güvenli ağı kullanmamız gerekiyordu ve bu da benim için sorun demektir.

O yüzden Sean'a yazdım:

Mara: Sean, bende EPA'nın verdiği bilgisayarlardan yok.

Sean: Neden?

Mara: Henüz bana bir bilgisayar verilmedi.

Sean: Anlıyorum.

Sean: O zaman bugünlük e-postaları cevaplama işlerini falan halledersin. Zaten bugün elektrostatik püskürtücü sorununu çözmeye çalışıyoruz, o yüzden sana ihtiyacımız olmayacak.

Sean: Ve bir dahakine henüz bilgisayarın olmadığını hatırlat, olur mu?

İki gün önce Sean'a attığım hatırlatma e-postasını tekrar yollamam ne kadar pasif agresifçe olurdu? Sanırım bir hayli.

İç çekip hızlıca, *olur* yazdım ve elektrostatik püskürtücü sorunu konusunda fikrimi söylemek isteyebileceğim gerçeği karşısında sinirden dişlerimi sıkmamaya çalıştım.

Aslında bu konu yüksek lisans çalışmamla yakından ilgiliydi ama kimi kandırıyordum ki? Ben orada olsam bile, Sean her zaman yaptığını yapardı: Kibarca önerilerimi dinler, bir kenara atmak için manasız bir neden bulur, on beş dakika sonra da bunları kendi fikirleriymiş gibi yeniden sunardı. Takımdaki en yakın müttefiklerimden biri olan Ted, bunu kişisel algılamamı; çünkü Sean'ın neredeyse herkese böyle bir pislik gibi davrandığını söylüyordu. Ama nedense en korkunç davranışlarının hedefi hep ben oluyormuşum gibi geliyordu (bazen bilim alanında ça-

lısan bir kadın olarak çenemi sıvazlayarak “acaba neden böyle yapıyor?” diye düşünüyordum). Ama takım lideri olan Sean’dı, o yüzden...

EPA’daki yeni işimi sevdiğimi söylemiş miydim? Belki de o bir yalandı. Ya da işimi sevsem de Sean’dan daha çok nefret ediyordum. Anlaması zor bir durumdu.

Günümü, gizli bilgilere erişim duymadan yapabileceğim işlerle geçirmiştım ki o da çok az bir iş demek oluyordu. Sadie’yle *Facetime*’da kısa bir görüşme yapmıştım ama onun şu hippı işi eko-sürdürülebilir projesi üzerinde çalışması gerekiyordu (“Otuz sekiz saattir uyumadım. Lütfen, boynuma bir örs bağlayıp beni Sargasso Denizi’ne bırakıver.”), Hannah’ya ulaşamıyordu (büyük ihtimalle bir buz kütesinin üzerinde morslarla eğleniyordu) ve... İşte bu kadardı. Açıkçası geriye başka bir arkadaşım kalmıyordu.

Bu konu üzerinde bir şeyler yapsam iyi olacaktı.

Öğleden sonra saat birde resmen sıkıntıdan ölmek üzereydim. Azıcık şekerleme yaptım; Stegosaurusların yemek tabaklarında görmekten hoşlandıkları yemeklerle ilgili bir YouTube videosu izledim; *Bachelor*’ın bir sonraki sezonuna dair beklentilerimi belirttiğim yarım yamalak bir blog yazısı yazdım; saçımı taç şeklinde örme pratikleri yaptım; bir süre işkolik olup olmadığımı merak ettim, ardından öyle olabileceğimi kabul ettim.

En son ne zaman tüm günü evde geçirdiğimi bile hatırlamıyordum. Her zaman yerinde duramayan, tez canlı biri olmuştum zaten. Ailem beni meşgul tutmak için her türlü spor dalına dahil etmeye çalışırken her zaman *fazla aktif* olduğumu söylerdi. Kötü insanlar değillerdi ama şimdi düşününce bir çocuk sahibi olmak istediklerinden bile emin olamıyordum ve dünyaya gelişimle birlikte hayatlarına getirdiğim değişikliklerden pek de hoş-

lanmadıklarından emindim. Hiçbir zaman varlığımdan çok da hoşnut olmamalarının nedeni de buydu bence. Yılda bir ya da iki kez konuşuyorduk ve arayan her zaman ben oluyordum.

Eh, ne yapalım.

Alnımı soğuk cama yaslarken içimde tuhaf bir soyutlanma hissi vardı, sanki tüm dünyadan kopmuş, sıkı beyaz bir kozayla çevrelenmişim.

Yeniden birileriyle flört etmeliydim.

Yeniden birileriyle flört etmeli miydim?

Evet. Bunu yapmalıyım. Tabii şunu saymazsak... erkekler. Hayır, çok teşekkür ederim. Tabii ki tüm erkeklerin Sean gibi insanı hor gören puştlar olmadığını biliyordum ve sohbet etmeye çalıştığımda *gerçekten* benimle ilgilenmeyen harika erkek arkadaşlarından da payımı almıştım. Ama en iyi zamanlarından bile romantik ilişkilerim bana iş gibi geliyordu. Sadie, Hannah ve Helena böyle hissetmiyordu. *Gerçek işin* asla hissettirmediği şekilde. Hem de ne uğruna? Seks mi? İçimdeki jüri, seksi umursayıp umursamadığım konusunda hâlâ kararsızdı doğrusu.

Belki de flört işini bir kenara bırakmam ve havalar düzelir düzelmez New York'a gidip Sadie'yi ziyaret etmem gerekiyordu. Evet, tam da böyle yapacaktım. Güzel bir hafta sonu geçirebilirdim. Buz pateni yapardık. Her zaman ağzının sularını akıtarak anlattığı, sadece markasının değiştiğini bir türlü kabul edemediği şu milkshake'lerden içerdik. Ama bu sırada kar yağmaya devam ediyordu ve ben de burada sıkışıp kalmıştım. Tek başıma.

Yani aslında tamamen yalnız değildim. Liam buradalarda bir yerlerdeydi. Sabah o kocaman ellerini ahşap tırabzan üzerinde gezdirerek aşağı indiğinde hiç de dağılmış gibi görünmüyordu. Ama her zamanki gibi takım elbisesini giymemişti. Soluk renkli

kot pantolonu ve eski tişörtü daha genç, her zamanki mesafeli ve sert haline oranla daha insani görünmesini sağlıyordu. Ya da her zamanki gibi koyu görünen ama arkalardan hafifçe kabarmış saçlarından dolayı da olabilirdi. Birbirimizden bir nebze de olsa daha az nefret ediyor olsaydık uzanıp saçlarını düzeltebilirdim. Ama onun yerine öylece, o gelene kadar kocaman görünen antreye girişini izledim. Görünüşe göre hiçbir yüksek tavan, Liam gibi uzun biri gelince o kadar da yüksek görünmüyordu. Yarı büyülenmiş gibi ona bakarken bir anda Liam'ın da bana baktığını fark ettim. *Uups*. Ardından pencereden dışarı baktı, derin bir iç çekti ve yeniden yukarı çıktı. Telefonda sakın bir şekilde, büyük ihtimalle geze-geni fotosentez yapan bitkilerin şeytani emellerinden kurtarmayı amaçlayan bir proje için gerekli talimatları veriyordu.

Son konuşmamızdan beri onu görmemiştim ama sesini duyuyordum. Arada bir gülüşlerini. Arada bir ayak seslerini. Ahşap zeminin gıcırdadığını ya da mikrodalga'nın biplemelerini. Odalarımız arasında bir buçuk hol vardı. Evde de bir ofisi olduğunu biliyordum ama dile getirilmemiş, *Güzel ve Çirkin*'deki gibi bir Batı Kanadından Uzak Dur havasından dolayı oraya hiç gitmemiştim. Evde olmadığı zamanlarda etrafı bir kurcalamayı düşünüyordum ama tuzaklar kurmuş olabileceğini aklımdan çıkaramıyordum. Eve geldiğinde beni feryat figan, bileğimi bir kapana kıstırmış halde bulduğunu gözümün önüne getiriyordum. Öyle bir şey olsa büyük ihtimalle beni o durumda açlıktan ölüme terk ederdi.

Ayrıca çok fazla dışarı da çıkmıyordu. Arada bir gelip şaşır-tıcı derecede inek işi şeyler yaptığı arkadaşları vardı; bu da bana Sadie ve Hannah'yla arka arkaya *Parks and Recreation* izlerken yemek için brownie yaptığımız zamanları hatırlatıyordu ki bu da belli belirsiz canımın yanmasına neden oluyordu. Bu yüzden ben

de hiç yaşanmamış gibi davranıyordum. Günde on altı saat çalışıyor gibiydi; bu, gelen paketlerini pislik bir gremlin gibi davranıp teslim almadığımda da öyleydi ve dahası da yoktu sanki. Acaba birileriyle görüşüyor mu diye merak ediyordum. Her akşam eve farklı bir kadın atıp ona, *Şşşt, sessiz ol. Yoksa pusuya yatmış kızıl ev arkadaşım pikabımı bozar,* diyor olabilir miydi acaba? Ya da ben nine yorganımın altına girmiş dantel işler gibi blog yazılarımı yazmaya çalışırken, mutfakta maskeli seks partileri verdiğini görmüyor olabilir miydim?

Neden bunları merak ettiğimi de merak ediyordum doğrusu.

Akşam yemeği için alt kata inerken ev karanlık ve sessizdi. Ve de soğuk. Nasıl oluyordu da bu evde Liam'ın kıcı donmuyordu? Yetmiş kiloluk kasları sayesinde olabilir miydi? Yoksa tüm vücudunu bebek fok yağlarıyla mı kaplamıştı acaba? Kafamı sallayarak termostatin derecesini artırdım ve kendime, yemem gerekenden daha fazla yemek ısıtma işine giriştim; ama can alıcı nokta, yiyebileceğimden daha fazlası olmamasıydı.

İlk katta birkaç oturma/misafir/vesaire odası vardı; ancak benim en sevdiğim mutfakla bağlantılı olandı. Orada, tüm eğitim hayatımdan daha fazla paraya mal olması muhtemel bir koltuk, yalnızken gizlice okşamaktan hoşlandığım yumuşacık bir kilim ve de görülmeye değer bir parça vardı: devasa bir televizyon. Çok sayıdaki yemek kutularımı ceviz ağacından yapılma sehpa üzerine yerleştirdim ve kendimi koltuğa bıraktım.

Anlayamadığım bir sebepten ötürü Liam kablolu televizyona ve bir kez olsun izlediğini görmediğim yayın sitelerinde para ödüyordu. FCP Corp'un kanlı parasını sömürmeye niyetim olmadığından ben de *Bachelorette* on ikinci sezonun tekrar yayınlanan bir bölümünü buldum. Çok da hoşuma gittiği söylenemez-

di, sebebini blogumda uzun uzadıya açıklamıştım –sakın beni yargılamayın– ama yine de kabul edilebilirdi. Ben de gömüldüm.

On dakika sonra, solaryum bağımlısı olduğu belli bir aptal ile burnundan protein tozu çektiği belli olan başka bir aptal yumruk kavgasına girmişti; programın özeti de buydu zaten. Ama arada, tüm seslerin televizyondan gelmediğini fark ettim. Televizyonu sessize aldığımda başka bir tartışmanın seslerini duydum. Sesler yukarıdan geliyordu. Liam'ın sesiydi.

Sesi, neler olup bittiğini anlamama yetecek kadar yüksek değildi ama arada bazı kelimeler yakalamayı başarabiliyordum. *Yanlış. Etik değil. Karşıyım*, belki? Birkaç sert *hayır* vardı ama hepsi bu kadardı. Kısa bir süre sonra sesler yeniden boğuklaştı. Birkaç dakika sonra kapılar çarpıldı ve hızlı adımlar aşağı in-meye başladı.

Lanet olsun.

Hemen bir Lars von Trier filmine zaplamayı düşündüm ama ben daha ona bir entelektüel olduğumu gösterecek bir şey yapmadan Liam içeri girdi. Çin böreğimden başımı kaldırdığımda işte oradaydı; mutfağın, oturduğum yerden görebileceğim bir noktasında... birilerini öldürecekmiş gibi görünüyordu.

İşte bu, her zamankinden farklı bir durumdu.

İlk aklıma gelen koltukta biraz daha yayılıp boktan programımı izlemek ve harika yemeğimi yemekti. Ama o sırada bana döndü, göz göze geldik ve çekinerek de olsa ona hafifçe el sallamak zorunda kaldım. Kafasını sert bir şekilde sallayarak karşılık verdi... berbat bir on dakika, belki de berbat bir gün geçirmiş gibi asık suratlı ve kasvetli görünüyordu. Daha kötüsü, bunun acısını önüne çıkan ilk kişiden çıkaracakmış gibiydi ve hava koşullarını da düşünürsek... eyvahlar olsun ki o kişi ben olacaktım gibi

görünüyordu. Kafasının dağılmasına ihtiyacı vardı sanki ve benim de aklıma son derece aptal bir fikir geldi.

Yapma Mara. Yapma sakın. Kesin pişman olacaksın.

Ama şimdi Liam, gözle görülür bir şekilde dişlerini sıkıyordu. Açık buzdolabına bakış şeklinden, her bir tartar sosu kavanozunu –anlayamadığım bir sebepten üç kavanoz vardı– gırtlaklayıverecekmiş gibi görünüyordu. Belki ketçaba da aynısını yapabiliirdi. Fazlaca geniş omuzları, su terazisi olarak kullanabileceğim kadar gerilmiş görünüyordu ve...

Ah. Siktir et.

“Aslında.” Boğazımı temizledim. “Yiyebileceğimden çok daha fazla yemek sipariş etmişim.” Yaşadığım rahatsızlığı gergin bir kahkahayla kapatmaya çalışmamak için kendimi zor tutuyordum. Büyük ihtimalle rezil korkumun kokusunu bile alıyordu. “Şey, sen de biraz almak ister misin?”

Buzdolabının kapısını yavaşça kapadı ve bana döndü. “Anlayamadım?” Gidip birlikte bir banka soymayı teklif etmişim gibi bakıyordu. Birlikte hamak yogası yapmayı önermişim gibi. Tüm geceyi güveleri gözleyerek geçirmeyi söylemişim gibi.

“Dışarıdan yemek söyledim. Çin yemeği. Sen de ister misin?”

Pencereden dışarıya bir göz attı. Evet, hâlâ kar yapıyordu. Resmen Kuzey Kutbu’na dönüşmüştük. “Dışarıdan yemek söyledin.” Şüpheli görünüyordu.

“Bugün değil. İki gün önce. Her zaman fazla yemek sipariş ederim; çünkü ertesi güne kalanlar daha lezzetli oluyor. Özellikle de *lo mein*, sosunu iyice çekince o kadar...” Bir anda durdum. Ve kızardım. “Her neyse, sen de ister misin?”

“Kar fırtınasının ortasındayız, Mara.” Neden birdenbire titremeye başlamıştım? Ah, evet. Çünkü hava soğuktu. Bunun adımı söylemesiyle hiçbir alakası yoktu. “Yemeğini ziyan etmemelisin.”

Evet, bu doğruydu. “Zaten bozulacak. Paylaşmaktan mutlu olurum.”

Liam’ın cevap vermesi oldukça uzun sürdü. Bana şüpheli bir şekilde baktığı on saniyede belki de oda arkadaşlarını sinsice zehirleyen bir katil olabileceğimi düşünüyordu. En sonunda, “Tabii, olur,” dedi.

Ama kararından hiç de emin gibi görünmüyordu. Fazla temkinliydi. Bana doğru yaklaşırken de temkinli görünüyordu. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokmuş suratsız bir şekilde etrafa bakınıyordu ve ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri olmadığı ortadaydı. Koltuğa mı, sandalyeye mi yoksa yere mi oturacaktı? Ya da oturma odasının ortasında, ayakta mı yemek yiyecekti? İlk kez o mesafeli, katı tavrının altında az da olsa bir beceriksizlik olabileceğini fark ediyordum. Profesyonel ortamlarda kendine aşırı güvenen, ama iş sosyal ortamlara gelince tam tersi olan insanlardan biri miydi? Hayır. Mümkün değildi.

Koltukta yanıma hafifçe vururken yaptığım şeyden çoktan pişman olmuşum bile. Daha önce hiç yan yana oturmamıştık. Şimdiye kadar aramızdaki tüm iletişim dolaylı olmuştu. Yan yana oturmak kasıtlı olarak yapılan ve daha uzun süren bir şey anlamına geliyordu. Yeni bir alana giriyorduk.

Tuhaf.

Liam o kadar ağır ve uzundu ki oturduğunda minder çöktüğünden, ona doğru kaymamak için karın kaslarımı iyice gerip duruşumu yeniden ayarlamam gerekmişti. Hiç de olağandışı bir durum değilmiş gibi ona bir tabak ve bir çift yemek çubuğu uzattım. O da aynı şekilde başını hafifçe sallayarak ve de parmaklarını benimkilere değdirmeden onları aldı.

“Ne izliyorsun?” diye sordu.

“*The Bachelorette*.” Programı bildiğine dair bir emare yoktu. “Aptalca ama inanılmaz bir program. *Realty* türünde. Benimle birlikte izlemek zorunda değilsin. Yol yakırken kurtar kendini.” Şaşırtıcı bir şekilde Liam yerinden kıpırdamadı. Hâlâ evin altını üstüne getirebilirmiş gibi görünüyordu ama ifadesi, az önceki kıyasla daha az vahşiydi şimdi. Gelişme mi görüyordum yoksa? “Pekâlâ, Sheryl, şu yeşil elbiseli kadın –aslında tek kadın– birkaç hafta içinde bu adamlar arasından kocasını seçecek.”

Liam bir an gözlerini kısarak televizyona baktı. “Neye dayanarak? Bu adamların hepsi aynı görünüyor.”

“Gerçekten de öyle, değil mi?” Omuzlarımı silktim. “Hepsiyle randevuya çıkıyor. Sohbet ediyor. Son haftalara doğru seks bile yapabilirler.”

Liam kızarıyor muydu? Hayır. Işıklardan olmalıydı. “Ekran da mı?”

“Hey, program ABC’de yayınlanıyor, HBO’da değil.” Tabasına bir tane börek koydum. Ardından ona –tişörtünü iyice dolduran kollarına, göğsüne ve genel olarak... kocaman vücuduna– tekrar baktım ve iki börek daha koydum. Bir günde kaç milyon kalori alması gerekiyordu kim bilir? Bunu öğrenmem gerekiyordu. Tamamen bilimsel sebeplerle. “Daha az embesil gibi görünme umuduyla gözlük takan şu adamı görüyor musun?”

“Mavi gömlekli mi?”

“Evet. Ona yükseliyoruz.”

“Öyle mi yapıyoruz?”

“Evet. Çünkü kendisi Michigan’dan. Ve ben de lisansımı Michigan Üniversitesi’nde yaptım,” diye açıkladım, bir yandan da başparmağıma bulaşan *hoisin* sosu yalarken. Gözleri biraz fazla uzun bir süre dudaklarımda kaldı, ardından hemen bakışlarını kaçırdı.

“Anladım.”

“Harika bir yerdir. Hiç gittin mi?”

“Sanırım gitmedim, hayır.” Hâlâ bana bakmıyordu. Belki de Ann Arbor’a karşı derin ve mantıksız bir nefret besliyordu?

“Sen nerede okudun?”

Bunu sormama şaşırmış gibi görünüyordu. Geçmişte, konuşma sırasına karşı dikkattim ve sohbet etme konusundaki beceriksizliklerim düşünürse şaşırması makuldü tabii. “Dartmouth. Sonra da Harvard Hukuk Fakültesi.”

“Anladım.” Yavaşça başımı salladım. “Kulağa çok... ucuz geliyor.”

Mahcup olmuş gibi görünme nezaketine sahip olduğu için ona merhamet ettim. “Kaju fıstıklı tavuktan biraz ister misin?”

“Ah... Evet, lütfen.”

“Al bakalım. Bitirebilirsin, çünkü ben on kilo yemişimdir herhalde.”

Başını salladı. “Teşekkürler.”

Liam Harding. Kibar davranıyordu. Vay canına. “Rica ederim.”

Birkaç dakika sessiz bir şekilde geçti, Liam televizyon izliyor ve ben de gizlice onun hırsla yemek yemesini, kocaman lokmaları sevimli bir şekilde ağzına atmasını izliyordum. Ardından bana döndü.

“Mara.”

“Evet?”

“Senin bir dâhi olduğun ortada.”

Şey? Öyle miydim? “Bu bir... Sen benimle... dalga mı geçiyorsun?”

Son derece ciddi görünüyordu ve böyle bir şey dediğim için alınmış gibiydi. “Sen aslında bir roket bilimcisin.”

“*Aslında*, teknik bir kelime oluyor.”

“Ve saçmalık seviyesinde standartları olan Helena, onunla birlikte çalışman için seni seçti. Dikkate değer olduğun ortada.”

Ah Tanrım. İltifat mıydı o? Kızarıp bozarak mıydım? “Şey... teşekkür ederim.”

Başını salladı. “Anlayamadığım şey şu, senin gibi zeki biri neden böyle bir saçmalığı izler ki?”

Kızarmış pilavıma bakarken gülümsedim. “Görürsün.”

Bir saat sonra Sheryl, “*İlişkimizde çok yol kat ettik ancak daha ileriye gidebileceğini düşünmüyorum...*” derken elimi koltuğun kolçağına vurup, “Ah, hadi *ama* Sheryl!” diye çıkıştım. Liam da aynısını yaparak “Sheryl! Bu da ne şimdi?” diye bağırdı.

Birbirimize dönüp kısacık, şaşkın bir bakış attık. *Söylemiştim*, diye düşündüm ona gülümserken. Beni net bir şekilde duymuş gibi dudakları seğiriyordu.

“... *bu noktada, aramızdaki şeyin yürümeyeceğini biliyorum. Seni geçirmeme müsaade eder misin?*”

Liam dehşete düşmüş halde başını salladı. “Çok yanlış bir karar.”

“Bence de.”

“Onlar arasında en iyisi bu adamdı.”

“Çooooook aptalca, değil mi? Bu yaptığına çok pişman olacak. Biliyorum, çünkü bu sezonu daha önce izledim.” *Birçok kez*. Liam’ın birkaç dakika önce buzdolabından çıkardığı biralardan birine uzandım. “Bir tane daha yengeçli börek ister misin?”

Başını sallayıp arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını sehpaye, benimkilerin yanına uzattı. Dışarıda kar yağmaya devam ederken biz de bir sonraki bölümün başlamasını bekledik.

Karı, sanki tek derdi buymuşçasına kürüyordu.

Belki de tüm dünyadan uzak olmanın verdiği delilik böyle düşünmeme neden oluyordu ama bunu yapışında insanı hipnotize eden bir şey vardı. Omuzlarının, siyah kabanın altındaki ritmik hareketleri. Saatlerdir hiç çaba göstermiyormuş gibi uğraşması, sadece arada bir koluyla kaşlarının üzerindeki teri silmek için durması. Alnımı pencereye dayamış öylece... onu izliyordum. Neredeyse Helena'nın bana sataştığını duyar gibiydim: *Benim kuş dürbünümü de almak ister misin?* Gamsız bir şekilde onu duymazdan geldim.

Belki de Dartmouth'da uzmanlaştığı alan buydu: Kar küreme. Ardından kaslar üzerinde yapılan bir yandal. Yüksek lisans tezinin konusu da *Ergonomik Kazılarda Kol Kaslarının Önemi* olmalıydı. Sonra da *Sıradan Bir Kış Angaryasıyla Uğraşırken Nasıl Çekici Görünürsünüz* konusunda uzmanlaşmış olabilirdi. Ve ben de burada durmuş, yıllarca süren fazlaca para saçılmış eğitimden gözümü alamıyordum.

Bu iş tuhaf bir hal alıyordu.

Aklıma durmadan onu ilk kez görüşüm geliyordu; o koyu renk gözlerini görüşüm ve –açıkça saçmalık olan– omuzlarının kafama bir tuğla yemişim etkisi yapması. Açıkçası hatırlamayı istemediğim bir anıydı, o yüzden başımı çevirdim ve kahvaltıyı atlamak gibi bir ahmaklık yaptığım için kendime kızarak yiyecek bir şeyler hazırlamak için alt kata indim. Önceki gece geç saatte uyuyakalmanın ceremesini çekiyordum; final bölümün ortalarında, Liam'a esnemelerim arasında *Bachelor* ve *Bachelorette* yarışmacılarının zorunlu olarak cinsel hastalıklar testine girdiğini anlatırken sızıvermişim. Bu sabah koltukta uyandığımda üzerinde yumuşacık, cennetten bir çiçek gibi kokan battaniye bul-

muştum. Nereden geldiğini merak ediyordum doğrusu. Oturma odasından olmadığı belliydi. Etrafta öyle bir şey olmadığından emindim.

Liam'la artık arkadaş olduğumuz da yoktu. Onu dün olduğundan daha iyi tanıımıyordum, yani iş *reality* programlarına gelince oldukça mantıklı fikirlerinin olmasından başka. Ancak çözemediğim bir sebeple, çorba yapmaya başladığımda iki kişilik hazırladığımı fark ettim.

İşte, insanların bu yüzden evde kapana kısıp kalmaması gerekiyordu. Sıkıntı ve yalnızlık insanın beynini yulaf lapasına çeviriyordu; sonra tatsız tuzsuz yemeklerini durumdan bihaber kar avukatlarına zorla yedirmeye başlıyordun. Tuhaflığımı içime sindirmiş olmalıydım; çünkü Liam, siyah saçları –üzerinde eriyen karlar yüzünden– ıslak ve kıvrır kıvrırken, yanakları sarf ettiği efordan kolayı kıpkırmızı kesilmiş halde içeri girdiğinde ona, “Akşam yemeği hazırladım,” dedim.

Nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyormuş gibi kolları iki yanında beceriksizce sallanırken bana öylece baktı. Ben de, “İkimiz için. Teşekkür olarak. Onu yaptığın için. Karları küredüğün için yani,” diye eklemek zorunda kaldım. Ama öylece bakmaya devam ediyordu. “İstersen tabii. Zorunlu değil.”

“Hayır. Hayır, ben...” Cümlesini tamamlamadı. Ama yüksek raftaki kâselere uzanmaya çalıştığımı fark edince arkamdan geldi ve tezgâhın üzerine iki kâse koydu.

“Teşekkürler.”

“Sorun değil.” Büyük ihtimalle hayal ediyordum ama yanımdan uzaklaşmadan önce yavaşça derin bir nefes aldığını duyar gibi olmuşum. Saçlarım kötü mü kokuyordu? Daha dün yıkamıştım. Yıllardır kullandığım şampuan gelip de bugün beni yarı

yolda mı bırakmıştı? Şu emlak reklamlarındaki düzgün aileler gibi karşılıklı olarak mutfak masasında oturmuş yemeklerimizi yerken, artık başka bir şampuan markasına mı geçsem acaba diye düşünüyordum.

Problem şuydu ki televizyon açık değilken konuşacak hiçbir şeyimiz olmadığı çok açıktı. Liam birkaç saniyede bir kafasını kaldırıp bana bakıyordu, ya tıknırken yüzümün aldığı ifadeyi sevmişti ya da çok çirkin olduğunu düşünüyordu, kim bilebilirdi ki? Ortamdaki sessizlik uzayıp giderken bir kez daha verdiğim tüm kararlardan pişmanlık duymaya başlamıştım. Telefonu çaldığında öyle bir rahatladım ki neredeyse ellerimi zaferle havaya kaldıracaktım.

Ama telefonunu açmadı. Ekrana, arayanın ismine baktı (*FGP Corp-Mitch*), gözlerini devirdi ve telefonu öyle bir ilgisiz tavırla ters çevirdi ki gülmeden edemedim.

Liam şaşkın bakışlarla bana döndü.

“Özür dilerim. Benim amacım... Sadece...” Omuzlarımı silktim. “Sadece senin de iş arkadaşlarından nefret ettiğini görmek güzel.”

Bir kaşı havaya kalktı. “Sen iş arkadaşlarından nefret mi ediyorsun?”

“Aslında hayır. Onlardan nefret etmiyorum. Yani, *bazen* nefret ediyorum ama...” Bu ne ara *benimle* ilgili bir konuya dönüşmüştü ki? “Her neyse, sence kar yağışı bitmiş midir artık?”

“Neden iş arkadaşlarından bazen nefret ediyorsun?”

“Etmiyorum. Yanlış ifade ettim. Sadece...” Liam yemek yemeyi bırakmıştı, bu konuyla gerçekten ilgileniyormuş gibi bana bakıyordu. *Off*. “Hepsi erkek. Hepsi mühendis. Ve erkek mühendisler de bazen şey olabiliyor... evet. Ve ben de aralarına son

katılan kişiyim, onlar çoktan ili dışlı olmuşlar. Sean'ın da, yani patronumun da, benim merhamet kadrosuyla işe alındığımı düşündüğünden eminim. Ki yle değil. Ben gerçekten iyi bir mühendisim. Öyle olmak zorundayım yoksa Helena beni uykumda kıtır kıtır keserdi.”

Ne demeye çalıştığımı anlıyormuş gibi kafasını salladı. “Seni uyanıkken de kıtır kıtır keserdi.”

“Değil mi? Bağışlayıcı yanının pek de gl olduğu söyle-nemezdi. Ve asla şikâyet etmiyorum; ona borçlu olduğum çok fazla şey var. Benim daha iyi bir bilim insanı olmamda büyük emekleri vardı ama takımımıdaki herkes, onun ne olduğunu bile bilmeyen amatör bir mühendis olduğumu düşünüyor ve...” Neden *hâlâ konuşuyordum ki*? “Yani Ted dışında herkes diyeyim, onun da bana saygı duyduğundan mı, yoksa beni yatağa atma-ya çalıştığından dolayı mı öyle davrandığını bilmiyorum; çünkü şimdiden bana üç kez çıkma teklifi etti ve bu da işlerin daha da tuhaşlaşmasına neden oluyor...”

Liam'ın yüz ifadesi birden buz kesiverdi. Kaşığını gürültülü bir şekilde ksesinin içine bıraktı. “Ama bu cinsel tacize girer.”

“Ah hayır.”

“O olmasa bile son derece uygunsuz bir davranış.”

“Hayır, yle bir şey değil...”

“Onunla konuşabilirim.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne?”

“Soyadı ne?” diye sordu Liam, bu gayet sıradan bir soruymuş gibi. “Onunla konuşabilirim. Seni rahatsız ettiğini açıklar ve buna bir son...”

“Ne?” Bir kahkaha patlattım. “Liam, sana onun soyadını söylemeyeceğim. Ne yapacaksın, evinden aşağı bir varil petrol mü dökceksin?”

Gözlerini kaçırdı. Sanki bu da kafasındaki seçeneklerden biriydi...

“Hayır, ben... Aslında Ted'i seviyorum. İyi biri. Yani teklifini kabul etmeyi düşündüğüm bile oldu. Neden olmasın, değil mi?” *Neden olmasın*, tam da Helena'nın söyleyeceği bir şeye benziyordu ama Liam'ın ifadesi bunu duyunca daha da kararır gibi oldu. Belki de kararan, eli yüzü düzgün ve beni haşlanmış ıspanak kadar heyecanlandıran bir adamla buluşmaya gitmeden önce gözlerime sürme çekme fikrinden dolayı tüm ruhumdu. “Sadece...” Omuzlarımı silktim. Tanıştığım erkeklerden hiçbir şekilde etkilendiğimi nasıl açıklayabilirdim? Bunu yapmaya girişmeyecektim bile. Zaten onun da umursadığı yoktu bence. “Yine de teşekkür ederim,” diye ekledim.

Israr etmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu ama en sonunda, “Fikrini değiştirirsen haber ver,” dedi.

“Şey. Tamam.” Sanırım artık emrime amade, bir doksanlık bir kas yığını vardı. Fena bir durum değildi. Bu çorbadan daha sık yapsam iyi olacaktı. “O zaman, madem buradasın,” *ve de yeniden o tuhaf sessizliğe düşmeyelim*, “fotoğrafların olayı ne?”

“Fotoğraflar mı?”

“Ağaçların, göllerin falan siyah beyaz fotoğrafları. Neredeyse evdeki her duvarda asılı olanlar.”

“Öyle fotoğraflar çekmeyi seviyorum.”

“Bir dakika. O fotoğrafları sen mi çektin?”

“Evet.”

“Bu, o yerlerin hepsinde bulunduğun anlamına mı geliyor?”

Koca bir kaşık çorbayı ağzına götürürken başını salladı. “Birçoğu ulusal parklar. Birkaçı da eyalet parkı. Kanada da var.”

Açıkcası şoke olmuş durumdaydım. O fotoğraflar başarılı olmakla kalmıyordu, hem profesyonel anlamda başarılı, üzerine bir de... “Pekâlâ,” –yemek masasının arkasında asılı olan, Sierra Nevada’daki bir möbius kemerinin görüldüğü fotoğrafı işaret ettim– “bunlar, çevreden nefret eden birinin işleri olamaz.”

Bana şaşkınlıkla dolu bir bakış attı. “Ben mi çevreden nefret ediyormuşum?”

“Evet!” dedim gözlerimi kırpıştırarak. “Etmiyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Atıklarımı gübreye dönüştürmüyor ya da karbondioksit salmamak için nefesimi tutmuyor olabilirim ama doğayı severim.”

Resmen afallamıştım. “Liam? Sana, kâseni bana fırlatmak istemene sebep olabilecek bir soru sorabilir miyim?”

“Öyle bir şeye sebep olmazsın.”

“Daha soruyu bile duymadın ki.”

“Ama çorba gerçekten çok güzel.”

Ona sırtı baktım. Ve hemen ardından, içimde hissettiğim sıcaklığın yaptığım yemeği beğenmesinden kaynaklandığını fark ettim. Beğenmişse ne olacaktı yani? O sıradan bir adamdı. Liam Harding’di. Kâğıt üstünde ondan nefret ediyordum.

“Helena’nın işlerine gerçekten saygı duyduğunu söyledin. Ve en sevdiğin halan olduğunu. Çok yakın olduğunuzu. Ama sen FGP Corp’ta çalışıyorsun ve benim de merak ettiğim şey şu ki...”

“Nasıl hâlâ hayatta olduğum mu?”

Güldüm. “Aslında tam olarak öyle.”

“Halamın neden hayatta kalmama izin verdiğini bilmiyorum.”

“Hiç ona göre bir hareket değil, değil mi?”

“Ne zaman ziyarete gelse keskin bıçakları ortadan kaldırırdım. Ama o daha çok, bana her gün iblis FGP Corp’un dünyaya verdiği zararlarla ilgili mesajlar atmaya seviyordu. Belki de yavaşça eziyet etmekten zevk alıyordu?”

“Ben sadece... Helena’yı ve doğayı sevmeni ama amacı medeniyeti karanlığa sürüklemekmiş gibi karbon vergilerini ortadan kaldırmak için lobi yapan bir şirkette çalışmanı anlayamıyorum.”

Bir kahkaha patlattı. “Orada çalışmayı *sevdiğimi mi* düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu düşünüyordum. Çünkü dur durak bilmeden çalışıyorsun.” Birden kızarıverdim –peki, tamam, çalışma saatlerinin farkındaydım, hadi dava edin beni– ama onun da umurunda değilmiş gibiydi. “Yani... sevmiyor musun?”

“Hayır. Çok boktan bir şirket ve savundukları her şeyden nefret ediyorum.”

“Ah. Ee o zaman neden...” Hafifçe burnumu kaşıdım. Ah. Bunu *gerçekten* beklemiyordum. “Sen bir avukatsın. Yani gidip... başka bir yerde avukatlık yapamıyor musun?”

“Karmaşık bir konu.”

“Karmaşık mı?”

Bir anlığına kaşığı kâsenin dibini sıyırdı. “Beni işe alan, akıl hocamdı.”

“Akıl hocan mı?”

“Profesörlerimden biriydi. Ona çok şey borçluyum. Birçok staj fırsatı yakalamamı sağladı, hukuk fakültesindeyken tavsiyelerde bulundu. Benden bu işe girmemi istediğinde hayır diye-

medim. Şu anda benim patronum ve...” Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yorgundu. Çok yorgun görünüyordu. “FGP Corp’un yaptıkları konusunda çok karmaşık duygularım var. Ve şirketten ya da misyonundan hoşlanmıyorum. Ama sonuç olarak benim orada olmam iyi bir şey. Ben olmasaydım başka biri de aynı işi yapabilirdi. Ve en azından yönettiğim takım için orada olabilirim. Gerektiğinde patronumla onlar arasındaki sorunları çözebiliyorum.”

Önceki gece duyduklarım gelmişti aklıma. *Etik değil. Yanlış.* “Tartıştığın o muydu? Telefonda?” Bir kaşı havaya kalkınca yüzümün kızardığını hissettim. “Yemin ederim seni dinlemiyordum!” Ama Liam, umursamıyormuş gibi omuzlarını silktilti. Ben de gülümseyip masada öne eğildim. “Tamam, belki birazcık. Çok azıcık dinliyordum. Ee, ismi ne?”

“Kimin ismi?”

“Patronunun. Belki *ben onunla* konuşurken *sen de Ted’le* konuşabilirsin? Çift taraflı göz korkutmaca? Karşılıklı yıpratmaca? *Arkadaşımı Rahat Bırak* dalaşı?”

Bunu duyunca gülümsedi, bu seferki kocaman, gerçek bir gülümsemeydi. Benim yanımdayken ilk defa böyle gülümsüyordu sanırım ve nedense nefes almak daha bir zorlaşmış, odanın sıcaklığı birden yükselmiş gibiydi. Nasıl... *neden* bu kadar yakışıklıydı? Tek kelime edemedim o cam gibi kahverengi gözlerine ve dudaklarındaki çarpık gülümsemeye bakıyordum ve bu esnada o da beni sıcak ve kibar bir ifadeyle izliyordu ve...

Bir anda gözlerimiz telefonuna kaydı. Yeniden çalmaya başlamıştı.

“İş mi?” diye sordum. Sesim biraz boğuk çıkmıştı.

“Hayır. Bu sefer...” Masadan kalktı ve boğazını temizledi.
“Affedersin. Hemen döneceğim.”

Mutfaktan çıkarken güldüğünü duydum. Telefon hattının diğer ucundaki bir kadın sesi onun adını söylüyordu.

KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Dört ay önce

Duştan dikkatli bir şekilde çıkıp ayak parmaklarımı kalın, yumuşak paspasa sıkıca bastım. Fakat bunun ölümcül derecede yanlış bir hareket olduğu ortadaydı; çünkü Liam'ın da tam o anda içeri gireceği tutmuştu.

Bunun sonuncunda olduğum yerde zıpladım. Sağa sola sallandım. Ve bağırmaya başladım:

“Aaaaaaah!”

“Mara? Ne...”

“Aaah!”

“Özür dilerim... Ben...”

Tüm vücudum kaygan ve çılgın bir hal almıştı ve bunun iyi bir karışım olduğu söylenemezdi. Duş perdesini etrafıma sar-

maya çalışırken neredeyse dengemi kaybediyordum. Sonra *gerçekten de* dengemi kaybettim ve Liam'ın her şeyi gördüğünden emindim.

Hannah'nın sürekli dalga geçtiği çıkık göbek deliğim.

Sağ mememin üstündeki lakrostan kalma orak şekilli yara izim.

Bir anlığına ikimiz de öylece hareketsiz kaldık. Birbirimize bakıyorduk. Hareket etmekten acızdık. En sonunda ben, “Acaba... sen... şey, bana oradan bir havlu uzatabilir misin?” diye sordum.

“Ah... tabii. Al bakalım. Ben...”

Kolunu uzattı ve ardından ben havluya –onun havlusuna, Liam'ın havlusuna– sarınırken diğer tarafa döndü. Havlu yumuşacıktı, temizdi ve mis gibi kokuyordu ve... kim siyah havlu kullanırdı ki? Kim siyah havlu üretirdi? Bu havluları nereden alıyor olabilirdi, Kan Banyosu ve Daha Fazlası'ndan falan mı?

“Mara?” Kapının önünde duruyor ve gözlerini açıkça başka bir tarafta tutmaya çalışıyordu.

“Evet?”

“Neden benim banyomdasın?”

Hay lanet. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Benim duşum çalışmıyordu ve... Sanırım borulardan birinde sorun var ve... Bilmiyorum ama Bob'u çağırdım.”

“Bob mu?”

“Su tesisatçısı. Yani, bir su tesisatçısı. Yarın sabah gelecek.”

“Ah.”

“Ama erkenden koşuya çıkmıştım ve döndüğümde ter içindeydim ve ben de...”

“Anlıyorum.”

“Özür dilerim. Önce sana sormalıydım. Artık dönebilirsin bu arada. Sarındım.”

Liam sonunda bana doğru döndü; tabii içinde yaşadığı rahat bir on dakikalık çekişmenin ardından... Yüz ifadesini okumak hiçbir zaman kolay olmamıştı ama bu sefer biraz tedirgin olduğunu görebiliyordum.

Aslında fazlasıyla tedirgin gibiydi. Benden de fazla.

Ki bu da tuhaftı. Teşhir olan bendim ve Liam'ın da çıplak kadınların yanında bulunmaya alışkın olduğunu tahmin ediyordum. Yani, *gerçekten* çıplak kadınların. Benim şu anda olduğumdan çok daha çıplak kadınlar. Gerçekçi olalım, eski sevgilisi büyük ihtimalle sanat tarihi alanında doktorasını tamamlamak ve Smithsonian'ın genç küratörlerinden biri olmak için Victoria's Secret modelliğini bırakmış bir kadın olmalıydı. Muhtemelen mükemmel bir göbek deliği vardı ve de PlayStation'da oyun oynarken bomba atmak için hangi tuşa basması gerektiğini biliyordu. Ama bir dakika, eski sevgili mi dedim? Bildiğim kadarıyla hâlâ birlikteydiler. Çok atletik bir seks hayatları olmalıydı. Rol yapma ve oyuncakların dahil olduğu bir seks hayatından bahsediyorum. Popodan aksiyonların olduğu. İkisinin de ustalaştığı oral seks. Pekâlâ, bu düşünce silsilesinin kendini derhal imha etmesi gerekiyordu.

Belki de benim adıma utanmıştı? Ki utanması gerektiğinden değil. Ben güzel bir kadındım. Yani, *bence* güzel bir kadındım. Sevimli, çok çilli, *keşke beş santim daha uzun olsaydım, burnumdaki çıkıntıyı çok da dert etmemeye çalışıyorum* tarzında bir güzelliği benimki. Bazen Sadie gözlerime sürme çektiğinde, ben bile kendimi güzel buluyordum. Ancak hiçbir zaman Liam kadar çekici olamazdım. Bu tuhaf şeyi yapmasının, yani gözlerini dikip

bakmamak için büyük çaba göstermesine rağmen gözlerini dikip bana bakmasının sebebi bu muydu?

“Seni uyarmadığım için çok özür dilerim. Şehir dışına falan çıktığını sanmıştım. Çünkü dün akşam eve gelmedin ve...” Bunun farkında olduğum için biraz utanmıştım. Ama nasıl farkında olmazdım ki? Kar fırtınasından beri tuhaf bir ritim tutturmuştum. Saat yedide birlikte akşam yemekleri. Önceden anlaşılan bir durum falan yoktu ama onun biraz daha geç yemek yediğini biliyordum; ben de tüm hayatım boyunca erken saatte yemek yiyen biri olmuştum, yine de ikimize uyan bir saat aralığında buluşmayı başarmıştık... Yani dün gece ona mesaj atmanın kıyısına kadar gelmiştim. Sonunda atmamıştım tabii ki çünkü bu, sözü edilmemiş bir sınırı geçmek gibi olurdu.

“Hayır, benim... Ofiste olmam gerekti. Yetiştirmemiz gereken bir iş vardı. Sana haber verecektim ama...” *Sözü edilmemiş bir sınırı geçmek istemiyor muydun?* diye sormak istiyordum. Ama konuşulmayan şeylerin konuşulmaması gerektiği için ben de şöyle dedim:

“Tabii ki.” Boğazımı temizledim. “Ben odama gideyim. Giyineyim.”

“Tabii.”

Banyodan çıkmak için bir hamle yaptım. Ama Liam orada durmaya ve yolu kapamaya devam ediyordu. Pencereyi saymazsak –ki bunun uygulanabilir bir seçenek olup olmadığını kısaca düşünmüştüm– geriye başka bir çıkış yolu kalmıyordu. En azından bu darmadağın halimle mümkün değildi. “Sen...” *Nerede durduğunun bile farkında değil gibiydi.* Elimle yolu işaret etmek isterdim ama havluyu iki elimle de sıkı sıkı tutmam gerekiyordu ve...

“Ah. Ah, doğru, ben...” İçeriye doğru büyük bir adım attı. O kadar büyüktü ki adam resmen lavaboya yapışmıştı.

“Peki. Banyonu kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

Artık gerçekten bu banyodan çıkmam gerekiyordu. “Ve biraz da şampuanından kullandım. Yani çaldım sayılır. Geri verecek halim de yok tabii. Ama bil istedim.”

“Dert etme.”

“*Old Spice* markasını severim bu arada. Sağlam bir seçim.”

“Ah.” Liam, benim dışımda her yere bakıyordu şimdi. “Mağazada ilk gördüğümü aldım işte.”

O anda, *Old Spice* markasının William K. Harding’in en sevdiği kişisel hijyen markası olduğunu ve bundan dolayı derin bir utanç duyduğunu net bir şekilde anlamıştım. “Evet. Tabii.” Bazen çok sevimli olabiliyordu. “Hey, bu arada bilesin diye söylüyorum, ben utanmadım. Senin de utanmana gerek yok.”

“Ne?”

“Beni çıplak görmeni umursamıyorum. Çünkü senin de umursamadığını biliyorum. Sadece, bundan dolayı tuhaf hissetmemize gerek olmadığını söylemeye çalışıyorum. İnan bana,” –bir kahkaha attım– “sinir bozucu kızıl ev arkadaşının minicik çilli memelerini mastürbasyon malzemesi yapmayacağından eminim.”

Her zaman yaptığı gibi buna da bir şakayla karşılık vermesini bekliyordum ama öyle olmadı. Hatta hiç cevap vermedi. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, kafasını bir kez salladı ve birden her şey olduğundan da tuhaf bir hal aldı. *Hay lanet.*

“Her neyse. Tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Ufak bir el sallamayla banyodan çıkarken iki şey fark etmiştim: Bakışlarını kararlı bir şekilde ayaklarına dikmişti ve sol elini yanında sıkıca yumruk yapmıştı.

Yedinci Bölüm

Üç ay önce

Dalga kılavuzunda bir sorun yoktu. Bundan emindim. Transformatör ve karıştırıcı da doğru çalışıyor gibiydi, bu da bana sorunun magnetronda olduğunu düşündürüyordu. Yani ben öyle uzman biri falan değildim ama filamanı kurcalarsam düzeneğin kendi kendine düzeleceğini umuyordum ve...

“Bu, dün akşam *Transformers*’ı izledik diye mi oldu?”

Başımı kaldırdım. Liam yüzünde tatlı bir gülümsemeyle mutfak adasının diğer tarafında durmuş, benim mermer tezgâha özenle dizdiğim mikrodalga fırın parçalarına bakıyordu.

Tabii her şeyi berbat etmiş de olabilirdim.

“Ya ondan ya da Optimus Prime hayran kurgusu yazmamdan.”

Başını salladı. “O zaman güzel seçim.”

“Ayrıca mikrodalga fırının çalışmıyor. Tamir etmeye çalışıyorum.”

“Gidip yenisi de alabilirim.” Başını salladı. Kaşlarını çatarak fırının parçalarına göz attı. “Bunu yapman güvenli mi?”

Bunu duyunca kaskatı kesildim. “Bunu, bir kadın olduğum ve radyoaktif kirliliğe yol açmadan bilimsel bir şeyle uğraşamayacağım için mi soruyorsun? Öyleyse sana...”

“Sormamın nedeni *benim* nereden başlanması gerektiğini bile bilmememdi ve bilimsel herhangi bir şeyle o kadar alakasızım ki burada atom bombası yapsan ruhum bile duymaz,” dedi sakince. Savunmaya geçmesine dahi gerek yokmuş, çünkü benim kafası hiçbir şeye basmayacak bir kadın olduğum düşüncesi aklının ucundan bile geçmemiş gibiydi. “Ve rahatlıkla öyle bir şey yapabilirsin.” Duraksadı. “Lütfen atom bombası yapma.”

“Bana ne yapacağımı söyleme.”

İçini çekti. “Peynir çekmecesinde plütonyum için yer açacağım.”

Bir kahkaha attım ve birden, bunu saatlerdir yapmadığımı fark ettim. Ki bu, benim de içimi çekmeme neden oldu. “Sadece... Sean tam bir puşt gibi davranıyor. Yine.”

İfadesi, anlayışla kararır gibi oldu. “Ne yaptı?”

“Her zaman yaptığını. Sana bahsettiğim deco projesi vardı ya? Nasıl düzeltebileceğimizle alakalı harika bir fikrimi açıklıyordum ama benim bir dakika bile konuşmama izin vermeden neden işe yaramayacağını anlatmaya başladı.” Magnetronlardan biriyle oynayıp ardından fırını yeniden bir araya getirmeye başladım. Tam iki elimle de bir şeyle meşgulken bir tutam saçın sol gözümün üzerine düşeceği tuttu. Üfleyerek saçı uzaklaştırdım. “Mesele şu ki çoktan tüm itirazlarını dinleyip bir çözüm oluşturdum. Ama konuşmama devam etmeme izin veriyor mu? Hayır. Bu yüzden şimdi yola hiç de hoş olmayan bir çözümle devam

edeceğiz ve...” Cümlemi tamamlayamadım. Bu noktada Liam, yaklaşık dört kez Sean’la ilgili söylenmeme kulak misafiri olmuştu. En azından bu söylenmeleri kısa tutabilirdim. “Her neyse. Hemen savunmaya geçtiğim için özür dilerim.”

“Mara. Onunla ilgili durumu bildirmelisin.”

“Biliyorum. Yine de bu... Bu sürekli küçümseme davranışlarını kanıtlamak zor ve...” Omuzlarımı silktim ki bu da çok kötü bir fikirdi çünkü saçlarım şimdi resmen gözüme giriyordu. Biraz daralmıştım. Tamam, fena halde daralmıştım.

“Peki, Sean’ın soyadı ne?” diye sordu Liam.

“Neden?”

“Merak ettim sadece.” Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama bu konuda gerçekten çok kötüydü. Dünyanın en kötü yalancısı olduğunu çok belli eden bu adam nasıl hukuk okumuştur? Bu düşünce her seferinde gülümsememi sağlıyordu.

“Biraz pratik yapmalısın,” dedim, tornavidayı ona çevirerek.

“Pratik mi?”

“Pratik yapman gereken şey...”

Cümlemi tamamlayamadım. Çünkü Liam dudaklarında hafif bir gülümsemeyle uzanmış, parmaklarını elmacıkkemiklerime dokunduruyordu. Ne... Yoksa o...

Ah. Ah. Saçım. Benim asi, inatçı saçlarım. Firar eden saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Adam sadece sakar, kızıl ev arkadaşı bir beyin mıncıklaması yaşarken ona kibar bir şekilde yardım etmeye çalışıyordu. *Çok hoş, Mara. Çok hoş.*

“Pratik yapmam gereken şey ne?”

“Hiç. Yalanlar. Ben...” Boğazımı temizledim. *Topla kendini, Floyd.* “Bak ne diyeceğim?” Sesi tonumu sakın tutmaya çalışıyor-

dum. Konuyu değiştirmeye. “Başta birlikte yaşama olayı tam bir kâbustu ama artık bunu çok seviyorum.”

“Bunu derken?”

“Bu olayı.” Mikrodalga fırının arka plakasını yerine vidalamaya başladım. “Birbirimize sandalye fırlatmadan sohbet edebilmemizi ve senin, sanki yasadışı bir adalet sağlama niyetin yokmuşçasına bana kaba davranan insanların soyadlarını sormanı.”

“Bunu sormamın nedeni...”

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. Yüzü kızarınca kafasını çevirdi.

“Her neyse, bunu daha çok seviyorum. Arkadaş falan olmak yani.”

Bana ters ters baktı. “Ben senin arkadaşın *değilim*.”

“Ah.” Neredeyse geri adım atacaktım. Neredeyse. “Ah. Ben... Ben çok üzgünüm. Kastetmeye çalıştığım şey...”

“Geçen akşam Eileen, Bernie’ye bir gül verdi ve sen de hoş bir hareket olduğunu söyledin. Ben öyle bir şeyi arkadaşımdan kabul edemem.”

Bir anda kahkahalara boğuldum. “Hadi ama tatlı çocuktuk. Köpek eğitmeniydi. Ayrıca K-Pop seviyordun!”

“Gördün mü işte? Can düşmanım olmanın nedeni bu.” Başını sallayınca ben de daha fazla gülmeye başladım ama ardından kahkahalarım azalırken öylece birbirimize gülümseyerek baktık; içimde yabancı, sıcacık bir şeylerin harekete geçtiğini hissettim.

“*Eminim ki* Helena, Bernie’yi çok severdi.”

Burnundan nefes vererek güldü. “Bunu, bir onaylamamış gibi söylüyorsun. Helena sürekli, zerre umursamadığım insanlarla aramı yapmaya çalışmamış gibi.”

“Bana da aynısını yapıyordu!”

“Ergenliğimde bir ara dört aydır duş almayan bir adamla çıkmıştı.”

“Ah Tanrım. Neden?”

“Emin değilim. Çevreyi korumak amaçlı?”

“Hayır, neden Helena onunla çıkıyordu diyorum.”

Liam bunu duyunca irkilir gibi oldu. “Görünüşe göre... Onun sözleriyle ‘aralarında şaşırtıcı bir cinsel uyum’ varmış.”

Tam kafamda korkunç bir şekilde Helena’nın seks hayatına dair düşünceler dolanırken Liam, “İş değiştirmeyi hiç düşündün mü?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Her zaman EPA’da çalışmak istedim. Gerçekten, işimi bırakmaya kalkışsam on beş yaşındaki Mara zamanda yolculuğu çözüp beni bıçaklamaya gelirdi.” Ama bu soruyu sormasının altında başka bir şey olduğunu sezmiştim. “Neden sordun? *Sen* hiç işini değiştirmeyi düşündün mü?”

O da başını hayır anlamında salladı. “Değiştiremezdim ki,” dedi. Artık Liam’ı tanımaya başlamıştım, azıcık da olsa. Onun ruh hallerine, düşüncelerine, aklında ciddi bir şeyler olduğunda içine kapanma şekline alışmıştım. Kendisi ile onu tanımaya çalışan herkesin arasına ördüğü bir duvar vardı. Bazen keşke o duvar olmasaydı diye düşünüyordum. O yüzden nazıkçe de olsa ısrar etmeye karar verip, “İşte durumlar nasıl?” diye sordum.

Bir anlığına sessiz kaldı, ben fırının parçalarını bir araya getirirken o da ellerini mutfak adasına bastırmış, sessizce beni izliyordu. O asi saç tutamı da kararlı bir şekilde kulağımın arkasındaydı. “Bugün benden birini kovmamı istedi.”

“Ah.” İsteyenin *kim* olduğunu biliyordum tabii ki. Mitch. Liam’in patronu. Binlerce mikrodalga gücüyle nefret ettiğim kişi. Liam’in karaborsada satılık bir organın fiyatına eşdeğer eğitimini

ve kurumsal bir kabadayı olarak edindiği tecrübeleri alıp başka bir işe gidememesinin nedeni olan kişi. “Neden?”

“Takımımıdaki biri gerçekten çok aptalca bir hata yaptı. Düzeltilebilir bir hata. Ama günün sonunda bu... yine de bir hata. Hepimizin işleri berbat ettiği zamanlar oluyor, kendimden biliyorum.” Dalgın bir şekilde elinin tersini dudaklarının üzerine gezdirdi. “Onu bundan vazgeçirebileceğimi düşünmüştüm.” Elini sallayınca ben de kaşlarımı çattım. Ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Kendime, müdahaleci ya da öfkeli bir yorum yapmadan önce içimden beşe kadar sayıp sonra konuşmam gerektiğini hatırlattım. Beş, dört, üç...

“Dürüst olmak gerekirse o bok çuvalının önde gideni, seni hak etmiyor... İstifa etmeli ve onu kendi bokunda boğulmaya bırakmalısın!”

Liam şaşkınlıkla bana döndü. Hatta söylediklerimden dolayı eğlenmiş bile olabilirdi. “Bok çuvalı mı?”

Kızardım. “Geçerli bir hakaret ama ona az bile kalıyor. Liam, gerçekten de daha iyi bir işi hak ediyorsun. Daha kendim yapamazken *sana* iş değiştirmeni söylemenin iki yüzlülük sayıldığını belirtmeden önce bunun bambaşka bir durum olduğunu söyleyeyim. Ben işimi *seviyorum*, sadece bu işi birlikte yürütmek zorunda olduğum insanlardan nefret ediyorum. Sean dahil. Hatta özellikle Sean. Aslında en çok Sean.” Koşu sonrası ayağımdan çıkan çorapları kaynatıp çorba yapmayı ve Sean’a içirmeyi ne çok isterdim!

“Başka bir takıma geçebilirsin.”

“Öyle yapmayı planlıyorum ama bir faydası olmaz.” Omuzlarımı silktim ve fırının fişini taktım. “EPA yeni bir bölüm açıyor. Oraya geçmek için başvuracağım ama Denyo Sean

da başvuracak.” Gözlerimi devirdim. “Adamdan kurtulmak imkânsız. Parazitik ayak parmağı mantarı gibi.”

“Yani bir pozisyon için onunla karşı karşıya mı geleceksin?”

“Yok, hayır. O liderlik pozisyonu için başvuracak. Ben de ayak takımında, daha alt bir pozisyonda olacağım.”

“Kıdemin olmadığı için mi liderlik yapamıyorsun?”

“Ah, kıdem talep etmiyorlar.”

“O zaman neden liderlik için başvurmuyorsun?”

“Çünkü...” Çenemi kapadım ve elimdeki tornavidaya öylece baktım. Evet. Neden? Neden liderlik pozisyonu için *başvurmayayım* ki? Benim sorunum neydi böyle? Sean benden daha akıllı falan değildi. Sadece etrafında olanlara kendi söylediklerini empoze etmeye çalışıyordu. Belki de iyi bir patron olabileceğimi bilecek kadar liderlik deneyimim yoktu ama onun iyi bir patron *olmayacağını* bilecek kadar Sean deneyimi edinmiştim. Bana sürekli Lara deyip duruyordu. Hem de *e-postalarda*. Hem de e-posta adresimi marafloyd@epa.gov olarak yazarken. Acaba *kopyala yapıştır* yapmayı da mı beceremiyordu?

Başımı kaldırdım. Liam sabırla, şu net sonuca varmamı bekliyormuş gibi sakın bir şekilde bana bakıyordu: Sean’dan daha iyiyim. Çünkü *herkes* Sean’dan daha iyiydi ve buna ben de dahildim.

Omurgamdan yukarı, biri tarafından sarıp sarmalanmışım gibi sıcak bir kıpırtı yükseliyordu. Uzun zamandan beri kucaklanmadığım düşünülürse bu çok tuhaftı... Tanrım, aylar olmuştu. Helena’dan sonra kimseyle kucaklaşmamıştım.

“Bak ne diyeceğim?” Kararlı bir halde elimi belime dayadım. “O liderlik pozisyonuna başvuracağım.”

“Yapman gereken tam da buydu...”

“*Sen de işinden istifa edersen.*”

Önce durdu ve bir kahkaha attı. “İşimden istifa edersem o çok alıştığın pahalı tuvalet kâğıdı zevkini kim finanse edecek?”

“Bir ton New England mirasının tepesinde olduğun için sen, tabii ki. Ayrıca daha az berbat şirketler için avukatlık yapmaya devam edebilirsin. Yani, öyle şirketler varsa... Aramızda bu anlaşmayı yaparsak ve ben de işi alırsam, senin adına iyi bir şey olacak.”

“Sean’ın kafasını klozete sokmama izin mi vereceksin?”

“Hayır. Aslında evet. Ayrıca liderlik pozisyonuna geçersen daha fazla para kazanacağım. Ve nihayet evden taşınabileceğim.”
Evin bana ait yarısını satmak zorunda kalmadan.

Liam’ın ifadesi değişir gibi oldu. “Mara...”

“Bir düşünsene! Tam da ağzına layık buz gibi evinde çıplak dolaşmak, tartar soslarıyla dolu buzdolabının önünde kıcını kaşımak, gecenin üçünde taco yaparken gramofonundan post-modern endüstriyel pop müzikler dinlemek... Her yerde kocaman ekranlar, yirmi dört saat boyunca oyun videoları dönüyor. Kulağa hoş geliyor, değil mi?”

“Hayır,” dedi buz gibi bir sesle.

“Çünkü en güzel kısmını unuttum: Sinir bozucu ev arkadaşın gitmiş, artık hiçbir yerden çıkmayacak,” dedim sırtarak. “Şimdi söyle bana, böyle bir şeyin her bir dakikasından büyük zevk...”

“Almam, Mara. Ben...” Başını çevirirken, evdeki varlığımın onu rahatsız ettiği ve beni iyi olan hiçbir şeyle yan yana koyamadığı o zamanlarda olduğu gibi çenesini sıktığını fark ettim. Ama eli, tezgâhı kenardan sıkı sıkıya kavramıştı ve kendisini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Uzun bir süre öylece bana baktı.

“Lütfen,” diye ısrar ettim. “Sen işi bırakmazsan ben de başvurmam. Beni bir ömür boyu Sean’a mahkûm etmek ister misin?”

Gözlerini kapadı. Sonra yeniden açıp başını salladı. Bir kez. “İşimi bırakmam mümkün değil...”

“Ah, hadi ama!”

“... yeni bir iş bulana kadar. Ama bakınmaya başlayacağım.”

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Bekle bir dakika, gerçekten mi?” Bunun *gerçekten* de işe yarayabileceğini düşünmemiştim.

“Ama sen de liderlik pozisyonuna başvuracaksın.”

“Evet!” Ellerimi çırpıttım. “Liam, ben sana yardım ederim. LinkedIn kullanıyor musun? İnsan kaynakları uzmanları kesin senin üstüne atlar!”

“LinkedIn de ne?”

“Of. En azından son zamanlarda çekilmiş bir vesikalığın var mı?”

Bana bomboş gözlerle bakıyordu.

“Tamam, ben çekerim. Bahçede. Orada doğal bir ışık var. Mavi gömleğinle şu koyu gri, üç parçalı takım elbiseni giy, sana çok yakışıyor.” Bir kaşı havaya kalktı ve ben de bunu söylediğim için anında pişman oldum; fakat bu tuhaf mesleki intihar anlaşmasından dolayı o kadar heyecanlıydım ki kızaracak halim bile yoktu. “*Harika*. Bunun için el sıkışmalıyız.”

Uzattığım elimi hemen tuttu, sıcacık ve kocaman eliyle sıkı bir şekilde sıktı; ocağın başında yan yana dururken kollarımızın sürtünmesi ya da mektuplarımı uzatırken parmaklarının benimkilere değmesinin aksine ilk kez kasıtlı olarak birbirimize dokunuyorduk. Ve bu... iyi hissettirmişti. Ve de doğru. Ve de doğal.

Hoşuma gitmişti ve Liam'ın da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ederek başımı kaldırdım... ifadesinden geçen binlerce farklı duygu olduğunu gördüm. Milyonlarca duygu hatta.

İçlerinden birini bile tam olarak tanımlayamıyordum.

“Anlaştık,” dedi, derin ve biraz da boğuk bir sesle.

Diğer elini de mikrodalga fırını açmak için uzattı ve bakın şu işe, fırın yeniden çalışıyordu.

Sekizinci Bölüm

Bir ay, iki hafta önce

Her zaman yaz rüzgârlarına, sıcak havayla karışık güçlü esintilere, beni patlamak üzere olan bir balonda, nem içinde oturuyormuşum gibi hissetmeye bayılan biri olmuştum. Çocukluğumda yağmur yağmaya başlar başlamaz ıslanmak için dışarı fırlar ve annemin çileden çıkmasına neden olurdum.

Ama illa yaz olmasına da gerek yoktu. Daha şubat ayının başlarındaydık; akşam olmak üzereydi ve kocaman yağmur damlaları, plastik şemsiyemde iz bırakacak kadar güçlü bir şekilde yağarak beni mutlu ediyordu. Eve girerken gülümsüyordum. Bir yandan da kendi kendime şarkı mırıldanıyordum. Koridordan ilerlerken evin içindeki sesler yerine yağmurun sesini dinliyordum ve onları duymamamın sebebi de bu olsa gerekti.

Liam ve bir kız. Hayır: Bir kadın. Mutfaktaydılar. Birlikte. Liam tezgâha yaslanmıştı. Kadın da tezgâha oturmuş, onun telefonunda gösterdiği şeye bakarken yanağını omzuna dayayacak kadar yakınında duruyordu ve ikisi de gülümsüyordu. İlk defa Liam'ı birinin yanında bu kadar rahat görüyordum. Bölmemem gereken özel bir an olduğu belliydi ama kendimi hareket ettirmeyi bir türlü başaramıyordum. Mideme bir şeyin oturduğunu ve olduğum yere çakıldığımı hissediyordum; kadın başını sallayıp Liam'ın kulağına, onun alçak ve derinden bir kahkaha atmasını sağlayan bir şey mırıldanırken ben öylece duruyordum.

Şaşkınlıkla nefesim kesilmiş olmalıydı. Ya da bir şekilde ses çıkarmıştım herhalde; çünkü bir an ikisi, kollarını birbirine bastırmış kahkaha atarken diğer an başlarını kaldırmışlardı. Bana bakıyorlardı.

Lanet olsun.

Gözlerimin, Liam'ın nasıl da keyifli ve rahat, halinden memnun görüldüğünü kavramaması için gerçekten çok çaba harcıyordum. Bunun, koridorda yanlışlıkla birbirimize çarptığımızda, kendimizi kaybedip ellerimiz birbirine sürtündüğünde ortaya çıkan o yoğun, elektrik yüklü anlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ama olay da buydu zaten, değil mi? İkimizin arasında yaşanacak her türlü fiziksel temas, Liam tarafından hoş karşılanmıyordu ama bu...

Bu dehşet vericiydi. Derhal bu odadan çıkmak ve bir daha asla buraya dönmemek istiyordum. Isı yalıtımı olan bir yemek çantası, bir kamp ocağı alıp yatak odama koymak ve öylece kendi kendime yetmek istiyordum.

Ama diğ er yandan, kendisine ait olmayan bir mobilyanın üzerine oturmuş, eteğ i uzun ve şek illi bacaklarını ortaya çıkarcak kadar yukarı sıyrılmış bu kadın hiçbir şekilde rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bana gülümsedi ve ben de nasıl olduysa bir şeyler söyleyebilecek sesimi bulmayı başardım. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bölmek istememiş tim... Sadece içecek bir şey alacaktım ve ben...” *Ben ne? Ve ben şimdi de gidip odamda kendimi tuvalete atıp bir güzel sifonu çekeceğ im. Elveda zalim dünya.*

“Ben düşünmüştüm ki sen...” Liam’ın sesi her zamankine göre daha derinden geliyordu. Bir an, aralarında olan her neyse tam yatak odasına taşınmak üzereyken mi geldim acaba, diye düşündüm. *Ah Tanrım. Ah Tanrım, ev arkadaşım la sevgilisi arasına pat diye girdim. Ne zavallı biriyim.* “Dış arıda. Dış arıdasındır diye düşünmüştüm.”

Ah. Tabii. Benim de bir randevuda olmam gerekiyordu. Ted’le. Geçen gün, *neden olmasın ki* dü rtüsüyle kabul etmiş tim. Sabah Liam’a gece geç geleceğ imi söylemiş tim ama sonra da arayıp randevuyu iptal etmiş tim çünkü... Pek de gidesim yoktu.

Bir nedenden ötürü.

Tam olarak çö zemediğ im bir neden.

“Hayır. Yani evet. Evet, dış arıda olacaktım. Ama...” Elimi şöyle bir salladım. Açıklama olarak ancak bu kadarı geliyordu elimden.

“Ah.”

“Evet. Ben...” Gerçekten gidip şu kendimi tuvalete atma iş ini yapmalıydım. Ama Liam bana öyle bakarken çok zordu. Yarı meraklı, beni gördüğü için yarı mutlu gibi ve de yarı başka bir

şey. Onu ilk defa Calvin ya da uzun zamandır tanıdığı diğer elemanlar dışında biriyle görüyordum ve bu kişi açıkça... Tamam. Bir randevuda olduğu belliydi. Bir kadınla. Mercimeği de fırına vereceklerdi belki. Ve ben bunu bölmüştüm. *Lanet olsun.*

“Ben... Ben gideyim de siz...”

“Gerek yok,” dedi bir ses.

Bir ses mi? Ah. Evet. Doğru. Odada üçüncü bir kişi daha vardı. Koyu renk saçları olan, tezgâhta oturmuş benimle Liam arasındaki bakışmayı meraklı gözlerle izleyen güzel kadın ve de...

“Ben de *birazdan* gitmek üzereydim,” dedi. Ama bunun bir yalan olduğu ortadaydı. *Kesinlikle* gitmek üzere falan değildi. “Değil mi, Liam?” Liam’la birbirlerine, anlamına çözmek için bir böbreğimi feda edebileceğim bir bakış attılar.

“Ah, hayır. Gitmek zorunda değilsin,” dedim zayıf bir sesle. “Ben...”

“Bu arada, Liam’ın niyeti olmadığı için ben kendimi tanıttım.” Sadece balerinlerde ve de Olimpik jimnastikçilerde gördüğüm bir zarafetle tezgâhtan indi ve elini uzattı. Başını omzuna dayadığında Liam’ın kolunu tutan eli de bu muydu, diye düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. “Ben Emma. Sen de meşhur Mara olmalısın?”

Adımı bilmesinin sebebi tam bir gizemdi. Tabii Emma ve Liam çok yakın olabilirdi ve Liam da ona arada bir sinir bozucu ev arkadaşından bahsetmişti belki... Şu işe bir bakın, bunun düşüncesine bile katlanamıyordum. “Evet. Şey... Tanıştığımıza memnun oldum.”

Emma sakin ve sıkı bir şekilde elimi sıktı. Hafifçe, nazik ve kendinden emin bir şekilde gülümseyip tabureye astığı ceketini almak için arkaya döndü.

“Pekâlâ. Eğlenceli bir akşamdı. Aynı zamanda aydınlatıcı. Mara, umarım ki daha *birçok* kez karşılaşırız. Ve sen...” Liam’a döndü. Sesi alçalır gibi oldu ama yine de söylediklerini duyabiliyordum. “Neşelen dostum. Düşündüğün gibi bir ömür boyunca acı çekmeye mahkûm olduğumu sanmıyorum. Yarın ararım seni.” Çok da uzun boylu biri değildi. Liam’ın yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükselirken bir elini de dengesini kurmak için göğsüne dayadı; Liam, onun kendisine bu kadar yakın olmasına takılıyorsa da göstermiyordu. Ardından Emma bana doğru arkadaşça elini salladı, neşeli bir “İyi akşamlar,” dedikten sonra topuklularının parke yüzeyde kapıya kadar olan seslerini dinledik ve...

Gitmişti.

Ön kapının açılıp kapanma sesi, Liam’la yalnız kaldığımızı gösteriyordu.

“Liam, ben *çok* özür dilerim. Amacım asla...”

“Amacın?” Boynunun arkasını kaşırken tepkimden dolayı şaşkın görünüyordu. Tezgâha yaslanmış durmaya devam ediyordu ve ben de kendimi mutfağın girişinden çekmeyi başaramıyordum. Bir türlü randevusunu böldüğüm için ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya devam edecek gücü bulamıyordum. *Gitmek üzereydim. Yemin ederim. Siz de sizin odanda gecenize devam edebilirdiniz. Ben takılmazdım.*

Gerçekten.

“Sunumun nasıl geçti?”

Dikkatlice baktığım ayakkabılarımdan başımı kaldırdım. “Ne?”

“Bugünkü sunumunu diyorum. Liderlik pozisyonu için?”

“Ah.” Doğru. Sunum. Günlerdir sürekli şikâyet ettiğim şey. Önceki gün onunla pratik yaptığım sunum. Ve ondan önceki gün de. Büyük ihtimalle artık ezbere bildiği sunum. “Şey, çok iyiydi. İyiydi. Yani iyi sayılırdı. İdare eder.”

“Ağzından çıkan her kelimeyle daha kötü bir hal alıyor.”

İrkilir gibi oldum. “Aslında... Biraz bocaladım.”

“Anlıyorum.”

“Ama belki de Sean’dan daha iyi bir iş çıkarmışımıdır?”

“Belki?”

“Büyük ihtimalle.”

Liam gülümsedi. “Büyük ihtimalle mi?”

Ben de gülümsedim. “Aslında bundan eminim.”

“Ne kadar hızlı bir gelişme oldu bu.”

Minik bir kahkaha attığım sırada o da tezgâhtan uzaklaşıp gelip önümde durdu. Bu sohbet için bana daha yakın olması gerekiyormuş gibi. Bana daha yakın olması gerekiyormuş gibi.

“Ama senin için kötü haber demek bu,” dedim.

“Öyle mi?”

“Bu pozisyona kabul edilirim senin de istifa edip yeni bir iş bulman gerekecek.”

“Ah. Evet.”

“Bir anlaşma yapmıştık.”

“Anlaşma, anlaşmadır.”

“Ayrıca mülakattan sonra bize pozisyonun maaşıyla ilgili bilgi verdiler. Büyük bir zam. O zammı alırsam rahatlıkla taşınabilirim.”

Gözlerindeki ifade sertleşti ve her zamanki doğal maskesini takındı. “Pekâlâ.”

“Ne?” dedim alaycı bir şekilde. “Kendi kahve kremasını almaya paranın yetmeyeceğini mi düşünüyorsun?” *O kremayı neye kullanıyordu acaba? Hâlâ bilmiyordum.*

“Sadece Eileen’in berbat kararlar almasını tek başıma izlemekten korkuyorum.”

“Eileen ne yaptığını biliyor. Son blog yazımda da açıkladığım gibi.”

“Tabii ki benim de okuduğum yazıda.”

Komik değildi. *O kadar da* komik değildi. Bu tuhaf espri anlayışına âşık olduğum falan da yoktu. “Yazının altına ‘hesabını sil’ yazdığına inanamıyorum. Buna siber zorbalık derler, Liam.”

Gülümsemeye devam ediyordu ve benim de göğsümde sıcacık bir şeyler kıpırdanıyordu. Ama o kıpırtının orada olmaması gerekiyordu çünkü... Çünkü. “Sen ve arkadaşın...” diye sordum.

“Arkadaşım mı?”

“Emma.”

“Ah.”

Sessizlik. Tam bir soru oluşturamadığımı fark edince ellerimi eğip bükmeye başladım. *O senin...* Hayır. Fazla doğrudan olacaktı. *İkiniz birlikte misiniz?* Bunları düşünürken kalbimde oluşan pırpır da neyin nesiydi? Belki de Liam daha önce hiçbir kız

arkadaştan bahsetmemişti. Ya da bir kadından. Ama ben ne düşünmüştüm? Münzevi bir hayat yaşadığını falan mı? Zaten üze-rime vazife değildi bu konu. Biz sadece arkadaşlık. İyi arkadaş. Ama sonuç olarak arkadaş.

“Ne?” Sanki gerçeğe dayanmayan akıl almaz bir soru sormuşum gibi bana uzun bir bakış attı. Mesela az önce arkadaşına alenen sevgisini gösterdiği sırada araya daldığım gerçeğine.

“Ben sandım ki ikiniz...”

“Hayır.” Başını bir kez salladı. Sonra bir kez daha salladı. “Hayır, Emma’yla... Kreşten beri birlikteyiz. Ve o... Hayır. Biz arkadaşız, çok iyi arkadaşız ama öyle bir şey yok.”

“Ah.” Ah? Gerçekten mi? Yok canım. Yok?

“Biz sadece arkadaşız,” diye tekrar etti. Sanki bunu bildiğimden emin olmak istiyormuş gibi. Ona inanmamamdan korkuyormuş gibi. Ki dürüst olmak gerekirse inanmıyordum. Emma’ya bir bakın. Bir de ona. “Aslında o... O biliyor ki ben...” Ne zaman bunalsa ya da yorgun olsa yaptığı gibi eliyle suratını sıvazladı. Son zamanlarda sıklıkla gördüğüm bir huyuydu bu. Çünkü Liam, ona dair daha fazla şeyi görmeme izin veriyordu. Keskin köşelerden ve derin izlerden ibaretmiş gibi görünen bu adamın bütün huyları kötü değildi. Beklenmedik yanları vardı ama hepsi kötü değildi.

“Neyi biliyor?”

“Benim genelde... Benim asla... Eh, *neredeyse* asla görünüşe göre...” Liam *boş ver* der gibi başını salladı ama ben, neredeyse asla olmayan şeyden bihaber öylece duruyordum; çünkü o cümlesine devam etmiyor ve ben de ısrar etsem mi emin ola-

mıyordum. Ayrıca anlamını tam olarak çözemediğim bir şekilde bakıyordu ve buradan tüymenin zamanının geldiğini düşünüyordum. “Ben yatmaya gidiyorum, tamam mı?” dedim gülümseyerek. “Sabah erkenden kalkmam gerekiyor.”

Başını salladı. “Tamam. Tabii.” Ama tam mutfaktan çıkmak üzereyken arkamdan seslendi. “Mara?”

Durdum. Arkamı dönmedim. “Evet?”

“Ben... İyi geceler.”

Asıl söyleyeceği şey bu değilmiş gibi geliyordu. Ama ben de ona, “İyi geceler,” dedim ve odama kaçtım.

Dokuzuncu Bölüm

Bir ay önce

“**B**u akşam çok eğlendim.”
“Güzel. Teşekkür ederim. Yani...” Boğazımı temizledim.
“Ben de öyle.”

Ted tahmin edilmesi kolay bir adamdı. Beni denemeyi düşündüğüm Etiyopya restoranına götürmüştü –harika bir restorandı– kendimi rahat hissedebileceğim ama çok da aşina olmadığım için birkaç dakika sonra sıkılacağım sohbet konuları açmıştı ve şimdi de, tıpkı üç saat önce beni almaya geldiğimde de tahmin edebileceğim üzere, evimin kapısına kadar eşlik ettiği için öne doğru eğilecek ve beni öpecekti.

Beklediğim üzere iyi bir öpücüktü. Sağlam bir öpücük. Onu içeriye bir şeyler içmek için davet etsem iyi bir sekse de dönüşe-

bilirdi. Sağlam bir seks. Uzun zamandan sonra ilk seks. Burada yıllardan bahsediyordum. Helena bir şampanya patlatıp örümcek ağlarını süpürmem gerektiğini söylerdi.

Ama yine de...

Onu içeri davet etmek gibi bir niyetim yoktu. Aradan yıllar geçmişti, evet ama Ted'le olan bu şey... hayır.

İyi bir adamdı ama aramızdakinin birçok sebepten dolayı yürümeyeceği ortadaydı. Kendime durmadan söylediğim gibi bunun, bu akşam Ted garaj yoluna girmeden hemen önce Liam'ın bana attığı o uzun uzadıya bakışla hiçbir alakası yoktu. Ya da onu bakarken yakaladığımda bakışlarını hemen kaçırmasıyla. Ya da giydiğim elbiseye bakıp boğuk bir sesle, "Ben... Çok güzel görünüyorsun," demesiyle.

Sanki başka bir şey daha söylemek istiyordu. Biraz özlem dolu, neredeyse mahcup. Bu da benim, başka biriyle çıkmadan önce yarım saat boyunca makyajla uğraştığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu; bu zavallı adamdan hoşlanmamam için çok basit bir sebep vardı çünkü o...

Evet.

"Ben..." Derin bir nefes aldım ve tek suçu... başka bir adam olmamak olan Ted'den bir adım geriye çekildim. Onu benimle birlikte *Bachelor* izlerken hayal edememem her şeyi mahvediyordu. İşte, başka bir sebep daha, ha? "Ben içeri gireyim artık. Ama her şey için çok teşekkür ederim. Çok güzel bir akşamdı."

Ted hayal kırıklığına uğradıysa da belli etmiyordu. Kısacık bir an için tereddüt etmiş gibi göründü. Ardından gülümseyerek geri çekildi ve ikimizin de kibarlıktan söylenen yalanlardan olacağından şüphe duymayacağımız *seni ararım ya da yeniden görüşürüz*, laflarını bile etmeden arabasına doğru ilerledi. EPA

tanrularına geçen hafta onu başka bir takıma transfer ettikleri için sessiz bir teşekkür gönderdim ve içeri girdim.

Liam'ı oturma odasında, bir elinde birası, diğer elinde bir yığın kâğıt ve gözlerinde de saçmalık derecesinde tatlı görünen bir okuma gözlüğüyle otururken bulunca şaşırdım. Ya da şaşırmadım. Sonuçta cumartesi gecesiydi. Genelde cumartesi akşamlarını tam da o koltukta oturup televizyon izleyerek, her şey ve de hiçbir şey hakkında sohbet ederek geçiriyorduk. Ben yanında olmasam da onun orada olması son derece mantıklıydı.

Hayatım boyunca en sevdiğim aktivite evde pijamalarımı giyip arkadaşlarımla takılmak olmuştu.

“Ne okuyorsun?”

Liam başını kaldırıp bana, kısa ama o kadar da kısa olmayan elbiseme, dağılmış saçlarıma, kırmızı ruj sürdüğüm dudaklarıma baktı ve ardından gözlerini hemen kâğıtlarına geri çevirdi. “İşle ilgili bir kılavuz.”

“On kolay adımda kendi petrol sızıntısını nasıl gerçekleştirebilirsin gibi bir şey mi?”

Dudakları yukarı doğru kıvrılır gibi oldu. “Sanırım bir tanesi de yeterli olur.”

“Dinle, bunu daha önce de konuştuk. Hemen işini bırakmak istemiyor olabilirsin ama en azından hafta sonları çalışmayabilirsin. Hadi ama Liam. Çevre için en azından bunu yap.”

İçini çekse de sonunda gözlüklerini çıkarıp kâğıtları bir kenara koydu. Gülümseyerek uzanıp elinden birasını aldım ve izin isteme zahmetine bile girmeden bir yudum içtim. Liam sessizce beni izliyordu ama okumaya geri dönmemişti. Tek kaşımını *ne* der gibi kaldırınca, “İçeri gelmeyecek mi?” diye sordu.

“Kim?”

Liam girişe doğru bir bakış attı.

“Ah.” Doğru ya. Başka erkeklerin de varlığı devam ediyordu tabii. Ama bazen bu gerçeği hatırlamak pek kolay olmuyordu. “Hayır. Ted eve gitti.”

“Ah.”

“Ben... Yani biz...” Nasıl ifade edilirdi ki? “Bizim aramızda...”

Liam, az önce mırıldanmayla karışık söylediğim şeyden bir anlam çıkarması imkânsız olsa da başını salladı. Sonra da hiçbir şey demedi. Ardından her şey biraz tuhaflaşmaya başladı. Odada garip bir gerginlik kol geziyordu. Sanki ikimiz de bir şeyler saklı-yorduk. O sakladığım şeyin ne olduğunu anlamak için en derin-lerime bakmayı çok da istemiyordum doğrusu.

“Ben yatayım en iyisi.”

“Tamam,” dedi yutkunarak. “İyi geceler.”

Ya iki sarhoş bir odaya sığamamıştık ya da ben, topuklular-la yürümeyi bir türlü beceremiyordum. Sonuç olarak dengemi kaybettim ve tam onun yanından geçecekken tökezledim. O kocaman, sağlam ve elbisemin üzerinden bile hissedebildiğim sıcaklıktaki elleri, yeniden dengemi bulana kadar belime dolandı. Ben ayaktaydım, Liam da oturmaya devam ediyordu ve bu şekilde ondan birkaç santim daha uzun gibiydim... Onu bu açıdan görmek benim için yeni bir şeydi. Daha genç, daha mülayim görünüyordu ve sarhoş kafamda beliren ilk içgüdü yüzünü ellerimin arasına almak, parmağımı burnunun üzerinden geçirip dudaklarına inmekti.

Kendimi durdurmayı başarmıştım ama yavaş basan beynim için aynı şeyi söyleyemezdim. Az önceki düşünce gözlerimin önüne tuhaf bir sahnenin gelmesini sağlamıştı: Liam gülümsüyor ve beni kucağına çekiyordu. Bacaklarımı iki yana açıyordu.

Elleri baldırlarımda dolanıp elbisemin altına giriyor, tenimi tatlı tatlı gıdıklıyor ve gülmemi sağlıyordu. Elleri arkaya kayıyor, beni daha sıkı tutup uzun parmaklarını külotumun içine kaydırıyor, popomu avuçlayıp beni kendine bastırıyordu... Ah. Sertleşmişti. Kocamandı. Israrcıydı. Beni tam da olmamı istediği şekilde tutuyordu ve ardından kulağıma fısıldıyordu: “Dikkatli ol, Mara.”

Bekle bir dakika. Ne?

Liam’ın belimi bıraktığı sırada ben de bir silkelenip az önce yaşadığım neyse ondan kurtuluverdim. “Dikkatli ol, Mara,” dedi ve ben de moronca, tamamen utanç verici bir şey yapmadan önce kendimi geri çektim.

“Teşekkürler.” Uzunca bir süre öylece göz göze durduk. Sonunda boğazımı temizledim. “Sen de yatacak mısın?”

“Henüz değil.”

“Petrol sızıntısı zırvalarını okumana izin yok artık, Liam.”

“O zaman belki biraz oyun oynarım.”

“Calvin olmadan mı?” Başımı yana eğip ona baktım. “Calvin gelecek dememiş miydin?”

“Gelmesi gerekiyordu.”

“Bak ne diyeceğim?” Elimini saçlarımdan arasından geçirdim. O anda bir karar vermiştim. “Aslında benim de o kadar uykum yok. Ben de seninle oynayayım mı?”

Güldü. “Gerçekten mi?”

“Evet. Ne?” Ayakkabılarımı çıkardım, o ilk gece benim için çıkardığı ve o zamandan beri odada olan battaniyeyi aldım, ardından kendimi koltuğa, onun yanına bırakıverdim. Belki biraz da fazla yakınına oturmuştum ama Liam şikâyetçi olmadı.

“Benim doktoram var. Bir... oyun çubuğuyla kötü adamları öldürüyormuşum gibi yapabilirim.”

“Oyun kolu.” Başını salladı ama bir yandan da... mutlu gibi görünüyordu. “Daha önce hiç video oyunu oynadın mı?”

“Hayır. Çok dürüst konuşacağım, video oyunları berbat görünüyor ve tüm iç organlarımdan daha değerli Ivy Ligi diplomalarına sahip senin gibi akıllı biri neden bu piuv piuv işlerini sevebilir anlamıyorum; ancak benim de bir *Bachelor* bloğum olduğundan laf söyleyecek durumda değilim.” Omuzlarımı silk-tim. “Ee, Calvin’ne ne oldu?”

“Gelemedi.”

“Başka biriyle mi oynayacakmış?”

“Randevusu varmış.”

Hımladım. “Belki siz de onlara katılmalıydınız. Emma meşgul müydü?”

Anlamını çözemediğim bir bakış attı. Söylediğim şeyde korkunç yanlış bir şey varmış gibi. “Sana söyledim, Emma da benimle birlikte olmayı, en az benim onunla birlikte olmayı istemediğim kadar istemiyor.”

Bundan şüpheliyim. Kim seninle birlikte olmayı istemez ki? Ayrıca geçen akşam rüyamda seni ve Emma’yı, mutfakta dip dibe otururken gördüğüm için üzgün olduğumu söylesem ne acayip olurdu, değil mi? Ama kısa bir süreliğine üzgün kaldım. Çünkü bir süre sonra Emma yoktu ve yerinde ben vardım. Bacaklarının arasında oturuyordum, sen de ellerini baldırlarıma koyup bacaklarımı sonuna kadar açıyor ve... “Başka biriyle de çıkabilirsin o zaman,” diye yumurtladım. Sırf kafamda olup bitenlere bir son vermek için.

“Öyle bir şey istediğimi sanmıyorum, Mara.”

“Peki.” Kalbim pır pır ediyordu. “Güzel bir yemekten, hoş sohbetten ve mercimeği fırına vermekten hoşlanmazsın yani?”

“Senin randevun böyle mi geçti?” diye sordu yavaşça, bana bakmadan.

“Yani ben...” Birden kıpkırmızı kesildim. “Doğru insanla güzel bir randevuya çıkmak hoşuna gidebilir.”

“Helena gibi konuşmaktan vazgeç.”

Güldüm. “Ev halkının kişisel hayatlarına maydanoz olma geleneğini devam ettirmem lazım.” Birden aklıma bir şey gelince şaşkınlıkla nefesimi tuttum. “Asıl şoke edici şey ne, biliyor musun?”

“Neymiş?”

“Helena’nın bizim aramızı yapmaya çalışmaması. Sen ve ben yani. Birlikte.”

“Evet, bu tam da...” Liam, sanki o da bir şeyi fark etmişçesine birden sessizleşti. Bir an, gözlerini öylece boşluğa dikti ve ardından bir kahkaha attı. “Helena’nın yapacağı şey.”

“Ne?” Cevap vermeyince yeniden sordum. “Liam? Ne var?”

“Sadece şunun farkına vardım...” Halinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Yok bir şey, Mara.” Kafasında nasıl bir keşif yaptıysa benimle de paylaşması için ısrar etmek istiyordum ama o, oyun kollarından birini elime tutuşturup, “Hadi, oynayalım,” dedi.

“Tamam. Şimdi benim kimi öldürmem gerekiyor ve nasıl yapacağım?”

Bana bakarak gülümseyince sırtımdan aşağıya bir milyon kıvılcım iner gibi oldu. “Hiç sormayacaksın sanıyordum.”

Onuncu Bölüm

Üç hafta önce

Liam eve döndüğünde ayak parmaklarımı doğru düzgün hissedemiyordum, dişlerim şiddetle zangırdıyordu ve artık bir insandan ziyade bir battaniye olmuştum. Salonun kapısında kravatını çıkarırken beni izliyordu, durumdan pek memnun bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Pislik.

Yanıma gelmeden önce uzunca bir süre beni inceledi. Ardından önümde çömeldi ve gözlerimi görmek için battaniyelerin arasını açıp, “Sormaya korkuyorum,” dedi.

“Is-ısı-ısıtıcı çalışmıyor. Gidip baktım, bir sigortası patlamış sanırım. Geçen se-sefer tamir eden adamı çağırdım, ya-yarım saate burada olur.”

Liam başını eğip baktı. “Üç battaniye var üstünde. Neden dudakların mavi?”

“Buz gibi! Bir türlü ısınamıyorum.”

“O kadar da soğuk değil.”

“Seni izole eden iki yüz elli kilo kas varken o kadar soğuk gelmiyor olabilir ama ben resmen ö-öleceğim.”

“Ölecek misin?”

“Hipotermiden.”

Gülümsememek için dudaklarını sıktağı çok belliydi. “Benim bebek fok kürkümü almak ister misin?”

Bir an tereddüt ettim. “Gerçekten öyle bir kürkün var mı?”

“Olsaydı almak ister miydin?”

“Bu sorunun cevabını öğrenmekten korkuyorum.”

Başını sallayıp koltukta yanıma oturdu. “Gel buraya.”

“Ne?”

“Gel buraya.”

“Hayır. Neden? Yerimi çalmayı mı planlıyorsun? Bas git. Isıtmam resmen yıllar sürdü ve...”

Cümlemin sonunu getiremedim. Çünkü beni, üzerimdeki battanileri falan bir bütün halinde kaldırıp popom bacaklarının üzerine gelecek şekilde üzerine oturttu. Ki bu...

Ah.

İşte bu, yeni bir şeydi.

Bir an için şaşkınlıktan sırtım buz kesildi ve kaslarım gerildi. Ama çok kısa sürdü çünkü oturduğum yer inanılmaz rahat-tı. Koltuktaki aptal yerimden çok daha iyiydi ve teni... Teninde tanıdık ve çok güzel bir koku vardı. Çok ama çok güzeldi. “Ne

kadar sıcaksın.” Alnımın yanağına yaslanmasına izin verdim.
“Sanki sıcaklık üretiyorsun.”

“Sanırım her insan bunu yapıyor.” Burnu, kulağımın buz kesmiş kenarına değdi. “Fizikle alakalı bir şey falan herhalde?”

“Termodinamiğin ilk kuralı. Enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir.”

Eli, omurgamda gezinip enseme doğru ilerledi ve sıcaklık aniden beş, on derece daha yükselir gibi oldu. Isı omurgamı sarıyor ve tüm gövdeme yayılıyordu. Göğüslerime. Göbeğime. Neredeyse keyifle inleyecektim. «Görünüşe göre bu senin için geçerli değil,” dedi.

“Hiç adil değil.” Liam’ın başparmağı boğazımda geziniyordu ve içimi çekmekten başka hiçbir çarem yoktu. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Resmen *parıldıyordum*.

“Sıcaklığın sende olmaması mı?”

“Evet.” Göğsüne doğru sokuldum. “Belki de bizimkiler gizli-den gizliye köpekbaliğine falan dönüşüyordur. Soğukkanlı, poikilotermik olan türlerinden. Benim de sıfır termoregülasyon becerisine sahip olduğumu ve asla karada yaşamamam gerektiğini söylemeyi unutmuş olabilirler.”

“Tek mantıklı açıklama bu gibi.” Nefesi şakağıma çarpıp tatlı bir kaşıntıya neden oldu.

“Termal dengeyi sağlayamama konusundaki patolojik yetersizliğimin mi?”

“Seni bu kadar az takdir etmelerinin.” Birden beni daha sıkı tutmaya başlamıştı. Biraz daha yakından. “Ayrıca bifteğini az pişmiş sevmenin de.”

“Ben... Orta az pişmiş.” Sesim titriyordu. Bunun, ailemle ilgili anlattığım şeyleri hatırlamasından değil, soğuktan kaynaklandığını söylüyordum kendime.

“Lütfen. Resmen çiğ yiyorsun.”

“Pof.” Onunla bu konuda tartışmanın bir manası yoktu, özellikle de haklıyken. Eli, kolumun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezerek battaniyelerin üzerinden bile içimi sıcacık, sakın bir hisle doldururken... “Sence sigortayı bu akşam tamir edebilirler mi?”

“Umarım edebilirler. Olmazsa markete gidip sana bir ısıtıcı alırım.”

“Bunu yapar mısın gerçekten?”

Omuzlarını silkti. Aramızda belki de on kat battaniye vardı –Liam, tek oturuşta sarınabileceğim battaniye sayısını hafife alıyordu– ama yine de çok sıcak ve rahat hissettiriyordu. Birkaç ay önce onun her konuda buz gibi biri olduğunu düşünmüştüm. Ondan nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda yani. “Seni soğuktan donma tehlikesiyle acil servise götürmekten daha kolay geldi.” Yanağı kaşımın hemen üzerindeydi.

“Düşündüğün kadar kalpsiz biri değilsin, Liam.”

“*Düşündüğün* kadar kalpsiz biri değilim.”

Güldüm ve ona bakmak için arkaya doğru eğildim; çünkü yüzünde kocaman bir gülümseme varmış gibi hissediyordum. Bu, sonuna kadar tadını çıkarmak istediğim nadir bir olguydu. Ama gülümsemiyordu. Gözlerini bana dikmişti, arada bir yaptığı gibi yoğun ve ciddi bakışlarla izliyordu. Önce gözlerimi, sonra dudaklarımı ve... Bu da neydi? Kalbimin gümbür gümbür atmasına ve tenimin karıncalanmasına neden olan sessizlikle dolu bu an da neydi?

“Mara.” Yutkunmaya çalışırken boğazı kıpırdadı. “Ben...”

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması ikimizin de zıplamasına neden oldu.

“Elektrikçi.”

“Ah. Evet.” Sesim tiz ve nefes nefese çıkmıştı.

“Ben kapıya bakayım, olur mu?”

Lütfen, gitme. Kal. “Tamam.”

“Seni bırakırsam kendini hipotermiye teslim etmemeyi başabilir misin?”

“Evet. Büyük ihtimalle.” *Hayır.* “Belki?”

Gözlerini, aklıma Helena’yı getiren o mağdur ifadeyle devirdi. Ama gülümsemesi, birkaç dakika önce yüzünde görmeyi beklediğim gülümseme, şimdi oradaydı. Nihayet. “Peki o zaman.” Beni bırakmadan ayağa kalktı ve öylece kapıya kadar götürdü.

Yüzümü boynuna gömdüm, hissettiğim sıcaklığın tatlı etkisi ve de tanıdık olmayan, anlamlandıramadığım bir hisle mırıldanmaya başladım.

On Birinci Bölüm

İki hafta önce

Çarşamba gecesi işten eve döndüğümde, yemekten önce bir telefon geldi.

Konuşmanın başından sonuna kadar takdir edilecek kadar sakindim: En doğru yerlerde *oh* ve *ah* demeyi balardım, gerekli ve önemli sorular sordum; hatta arayana, bana bu haberi vermek için aradığı için teşekkür etmeyi bile unutmadım. Ama telefonu kapadıktan sonra kendimi resmen kaybettim.

Sadie'yi aramadım. Hatta kaldığı yerde hangi ispermeçet balinasının derinliklerindeyse telefonunun çektiğini umarak Hannah'ya mesaj atmadım. Halılara ve nesillerdir Harding ailesine ait olan mobilyalara takılarak hızla üst kata çıktım, Liam'ın ofisinin önüne gelince kapıyı bile tıklatmadan kapıları açıverdim.

Şimdi düşününce bunun çok da kibar davrandığım bir an olmadığını görebiliyordum. Hatta –pencerenin önünde telefonuyla konuşan– Liam’ın yanına koşturmam ve ne yaptığını umursamadan beline sarılıp bağırmam da kibarlıktan zerre nasibini almamış hareketlerdi.

“Aldım! Liam, işi aldım!”

Bir saniye bile tereddüt etmedi. “Takım liderliği pozisyonunu mu?”

“Evet!”

Yüzünde beliren sırıtma göz kamaştırıcıydı. Ardından hattaki her kimse ona, “Seni daha sonra ararım,” dedi ve karşısındakinin, “Efendim, bu konuda çok zamanımız yok...” demesini bile umursamadan telefonu yakındaki koltuğun üzerine attı.

Ardından o da bana sarıldı. Kendini durdurmaya bile çalışmayacakmış, bu telefon konuşması benimki kadar onun da hayatını değiştirmiş gibi beni havaya kaldırdı. Sanki bunu benim kadar çok ve yoğun bir şekilde arzuluyordu. Ve beni odanın ortasında, mutlulukla dolu bir şekilde döndürünce olanları anladım.

Bu adama tamamıyla ve fena halde tutulmuştum.

Bu haftalardır büyüyen bir şeydi. Aylardır. Kulağıma fısıldıyor, yanımdan ayrılmıyor ve demir raylardaki bir tren gibi şiddetli bir şekilde çarpıyordu. Görmezden gelemeyeceğim kadar ürkütücü ve görkemli bir hal almıştı ama sorun değildi.

Görmezden gelmek istemiyordum.

Liam en sonunda beni yere indirdi. Bir adım geri çekilirken elleri üzerimde kaldı, birini kolumdan aşağı indirirken diğeriyle de bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Beni bıraktığında onun peşinden gitmek istedim. Beni bırakmaması için yalvarmak istedim.

“Mara, sen bir harikasin. Muhteşemsin.”

Harika hissediyorum. Seninle birlikteyken kendimi muhteşem hissediyorum. Senin de aynısını hissetmeni istiyorum. “Öyleyse bu akşam televizyonda ne izleyeceğimizi ben seçebilirim.”

“Her akşam televizyonda ne izleyeceğimizi zaten sen seçiyorsun.”

“Ama bu akşam gerçekten *hak ettim.*”

Başını sallayarak güldü, göz gözeydik. Zaman durur gibi oldu. O aramızdaki yoğun, tatlı gerilim giderek artıyor gibiydi. Onu öpmek istiyordum. Onu ölesiye öpmek istiyordum. Acaba sorsa mıydım? Beni kendinden uzaklaştırır mıydı? Ya da masasına doğru ittirip beni kendine doğru çevirir, bir elini kürekke-miklerimin arasına yerleştirip kulağıma *nihayet, sakın dur* ya da *hadi kutlayalım* diye fısıldar mıydı ve...

Hayır. Kes şunu.

Heyecanla nefesimi tuttum. “Aman Tanrım, sence Sean şu anda ne yapıyordur?”

“Umarım banyoda ağlıyordur.”

“Umarım kederini *tweet* atarak rahatlatmaya çalışıyor ve Spotify’da bir My Chemical Romance şarkısı dinliyordur. Sosyal medyada peşine düşmem lazım onun. Hemen döneceğim.” Girdiğim hızla Liam’ın ofisinden çıkmak için bir hamle yaptım. Ama Liam bileğimi yakalayıp beni durdurdu.

“Mara?”

“Evet?”

Dönüp ona baktım. O mutlu, hiç de ona özgü olmayan şekilde dışa dönük ifadesi başka bir şeye dönüşmüştü. Daha yumuşak. Daha donuk bir şeye.

“Sen demiştin ki... Birkaç hafta önce işi alırsan evden taşınacağını söylemiştin.”

Ah.

Ah.

Bu hatırlatma, kaburgalarım arasından bıçaklanmışım gibi hissettirmişti. *Gerçekten* de öyle bir şey demiştim. Demiştım ama aradan haftalar geçmişti. Birbirimizin tabaklarından yemekler aşırarak, günün orta yerinde Eileen’in aşk hayatıyla ilgili mesajlaşarak... ya da Liam’ın beni on dakika nefes alamayacak hale getirene kadar güldürdüğü haftalardı bunlar.

Her şey... Bizimle ilgili her şey değişmemiş miydi? Aramızdaki her şey?

Bir an için konuşmayı başaramadım. Aklına ilk gelenin taşınma sözüm olması hakkında ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Hayır, bu acımasız bir düşünce olurdu. Benim için mutlu olmuştu. İçten bir şekilde mutluydu. *İkinci* düşüncesi ise nihayet evde tek başına yaşayacak olmasıydı.

Beceriksizce bir şaka yapmaya çalıştım. “Neden? Beni evden atıyor musun?”

“Hayır. Hayır Mara, söylemeye çalıştığım...” Telefonu çalınca söylediği yarıda kaldı. Sinirli bir şekilde telefonuna göz attı ama bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde kendimi toparlamayı başarmıştım.

Liam tek başına yaşamak istiyorsa öyle olsundu. Benden hoşlanıyordu. Beni önemsiyordu. Harika bir adamdı, artık bu kadarını biliyordum. Ama biriyle arkadaş olmak, hayatının her bir anını onunla paylaşmak istemenle kıyaslanamazdı ve... evet.

Sanırım bu, benim çözmem gereken bir sorundu. Buradan taşındığımda ve hayatımın bu kısmı sona erdiğinde üzerinde çalışmam gereken bir şeydi.

“Tabii ki yeni bir yer bakmaya başlayacağım,” dedim neşeli tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. Ama sonuç berbattı. “Etrafta çıplak dolaşmak ve Eileen’ın harika hayat kararlarını kutlamak için kendimi kremaya boğmak için sabırsızlanıyorum ve...” Daha fazla devam edemedim ve sesimi yavaşça kaybettim.

Liam’ın bakışları çekingendi. Hatta orada değil gibiydi. Fakat bir süre sonra nazik bir ses tonuyla, “Sen nasıl istersen, Mara,” dedi.

Son bir kez gülümsemeyi başardım ve ofisinden çıkarken ilk gözyaşımın köprücük kemiğime düştüğünü hissettim.

On İkinci Bölüm

Bir hafta önce

Daire avcılığının –daha doğrusunu söylemek gerekirse kalbin kırıkken yapacağın daire avcılığının– keyifli olabileceği hiçbir boyutsal düzlem olduğunu sanmıyordum. Ancak itiraf etmeliyim ki telefonda arkadaşlarımla birlikte Craigslist'te* gezilirken Liam'ın FGP Corp'tan getirdiği pahalı kırmızı şarabı içmek acımı bir nebze de olsa dindiriyordu.

Sadie bir saat boyunca, daha sonra tam bir pislik olduğu ortaya çıkan mühendisle son randevusunu anlattı ki adamdan gerçekten hoşlandığı –yani gerçekten çok ama çok hoşlandığı– düşünülürse bu onun için büyük bir sorundu. Her ne kadar bu konudan şüpheli bir şekilde kaçmaya çalışsa da yüzde 97 seviştiklerinden, yüzde 98 seksin mükemmel olduğundan ve yüzde 99

* Bir seri ilan sitesi.

hayatında yaşadığı en iyi seks olduğundan emindim. Tam da ondan bekleneceği gibi adamın kahvesine kurbağa zehri koymayı planlıyordu.

Hannah, Houston'dan dönmüştü ve bu, internet bağlantısı açısından iyi olsa da akıl sağlığı için aynı şey söylenemezdi. NASA'daki, evcil hayvan araştırma projesini yok yere veto eden bir kodamanla savaş veriyordu. Tabii ki Hannah da kana susamıştı. *Facetime*'da ellerini görmeyi bir türlü başaramamıştım ama bir kenarda kılıcını biletiğinden emindim.

Onların hayatlarında olan biteni dinlemenin insana huzur veren bir yanı vardı. Bana, yüksek lisans zamanlarımızda terapiye ayıracak paramız olmadığından ve bir şekilde aklımızı korumak zorunda kaldığımızdan bir araya gelip herkesi çekıştirdiğimiz o geceleri hatırlatıyordu. Çok zor zamanlarımız oluyordu çünkü yüksek lisanstaydık: *Bir sürü* zor zamanımız oluyordu ama sonuç olarak birlikteydik. Sonuç olarak her şey yoluna girmişti.

O yüzden belki bu sefer de aynı şey olurdu. Evsiz kalmanın eşiğindeydim, kalbim taşa dönmüştü ve onun benimle olmak istediğinden çok daha fazla birlikte olmak istediğim biri vardı. Ama Sadie ve Hannah buradaydı –iyi kötü de olsa– ve bu yüzden her şey –iyi kötü de olsa– yoluna girecekti.

“Erkekler bir hataydı,” dedi Sadie.

“Büyük bir hata,” diye ekledi Hannah.

“*Devasa.*” Salondaki koltuğun minderlerine daha bir gömüldüm ve Liam'ın, yani şahsi hatamın, bu gece eve gelip gelmeyeceğini düşündüm. Saat dokuzu geçiyordu. Belki de akşam yemeğini dışarıda yiyordu. Belki de kutlanacak bir şeyi vardı ve eve dönmeyecekti. Belki de Emma'da kalacaktı.

“Bazen yararlı oluyorlar,” dedi Sadie. “2018 yılında turp turşusu kavanozunu açmama yardımcı olan Korn tişörtlü adam gibi.”

“Ah evet,” dedim kafamı sallayarak. “Onu hatırlıyorum.”

“Şüphesiz bir erkekle en engin tecrübem oydu.”

“Şimdi düşününce, bence seninle evlenmesini istemeliydin.”

“O fırsat kaçtı bir kere.”

“Son derece şanssız olmamız gibi bir durum mümkün mü sizce?” Hannah’nın tarafından bir sesler geliyordu. Belki de *gerçekten* bir kılıç biliyordu. “Acaba bir gün her şey tersine dönecek ve biz de ağzına bir kâse raptiye sokuşturmak istemediğimiz adamlarla tanışacak mıyız?”

“Olabilir,” dedim. *Olumlu düşün*, derdi Helena her zaman. *Olumsuzluk, benim gibi eski boklara yakışır sadece*. “Aslında her şey olabilir. Bir ömür boyunca Nutella tedariki için rasgele seçilmiş de olabiliriz.”

Sadie burnundan soludu. “Üçüncü sınıfta yazdığım sürrealist yergi şiiri bana Nobel Edebiyat Ödülü’nü kazandırabilir.”

“Kaktüsüm bu sene nihayet açabilir.”

“Nihayet Twizzler dondurması üretmeye başlayabilirler.”

Birkaç saniye boyunca kimseden ses çıkmadı. En sonunda Hannah, “Mara, akışı bozdun. Hoş ama ulaşılması zor bir şey söyle.”

“Ah tamam. Şey, Liam eve gelir ve bana taşınmamamı söyler, sonra da beni en yakındaki mobilyanın üzerine atar ve hayvanlar gibi sevişiriz.” Ben cümlemi tamamlayamadan Sadie kahkahalar atmaya, Hannah da ıslık çalmaya başlamıştı.

“Hayvanlar gibi, ha?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Çok mantıksız tabii.”

“Yok ya. Benim yergi şiirimden daha mantıksız değil yani,” diye kabullendi Sadie. “Ee, karşılıksız aşkın nasıl gidiyor?”

“Aslında aşk falan sayılmaz.” Ama fena halde karşılıksız olduğu doğrudu.

“Mutfak lavabosunun üzerine eğilip sevişmekle ilgili hayal kurmanın aslında aşk anlamına geldiği konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum?”

Pofladım. “Tamam. Fena değil. Yani çok da güçlü değil. Artık o kadar da sık onunla seks yaptığıma dair gündüz düşleri görmüyorum.” Yalancı. Ne yalancıydım ama. “Hâlâ larva evresinde.” Aslında gençlik yıllarına gelmişti ve bir öküz kadar da kuvvetliydi. “Biraz mesafe iyi gelecek bence. Şehir merkezinde ucuzumsu bir daire buldum sanırım.” Bu evi özleyecektim. Helena’ya yakın hissetmeyi özleyecektim. Liam’ın, aptal PlayStation’ın oyun koltundaki tuşları bir türlü öğrenmememle dalga geçmesini özleyecektim. Hem de çok.

“Liam’ın senin evden ayrılmana razı olduğundan emin misin?”

“Asıl onun isteğiydi bu.” Geçtiğimiz hafta işler biraz tuhaflaşmıştı. Hatta baya tuhaf. Bir adım geriye gitmiş gibiydik ama... Ben iyi olacaktım. Her şey yoluna girecekti. “Sanırım zamanla unutulur. Aşk yani.”

“Tabii,” dedi Sadie ama söylediğime katılıyor gibi de görünmüyordu.

“Çok yakında,” diye ekledim.

“Eminim.”

“Sadece onun... mobilya fantezilerimi öğrenmemesini sağlamalıyım,” diye açıkladım.

“Hımm.”

“Çünkü ikimiz için de her şeyi çok tuhaf hale getirir bu,” diye açıkladım. “Onun için.”

“Evet.”

“Ve böyle bir şeyi hak etmiyor.”

“Hayır.”

“O iyi bir arkadaş. Ayrıca hayatında bir sürü şey değişmek üzere. Ona destek olmak istiyorum. Onunla takılmayı da seviyorum.”

“Evvvet.”

“Yani, benim yanımdayken kendisini rahatsız hissetmesini istemiyorum.”

“İstemezsin tabii.”

“Her neyse.” Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Şaraptan ötürü olmalıydı. “Başka bir konudan bahsedelim.”

“Tamam.”

“Yani. Tamamen başka bir şeyden.”

“Pekâlâ.”

“İçinizden biri bir konu açmalı.”

Bizzat yanımda olsalardı, Sadie ve Hannah birbirine uzun uzun, kim bilir nelerle yüklü bakışlar atarlardı. Şimdi de sessiz kalıyorlardı. En sonunda Hannah, “Size bir hikâye anlatabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii.”

“Bir arkadaşım hakkında.”

Kaşlarımı çattım. “Hangi arkadaşın?”

“Ah... Sarah.”

“Sarah mı?”

“Sarah.”

“Onu tanımıyorum sanırım. Ne zamandan beri tanımadığımı arkadaşların var senin?”

“Çok da önemli değil. Pekâlâ, birkaç yıl önce arkadaşım Sarah bir adamla birlikte yaşamaya başladı, adı da... Will'di. Başlangıçta birbirlerinden gerçekten nefret ediyorlardı ama sonra aslında düşündüklerinden daha çok benzer olduklarını fark ettiler ve Sarah giderek, onun hakkında daha olumlu şeylerden bahsetmeye başladı. O yüzden Sadie'yle birlikte –Sadie de onu tanıyor– *Tanrım, yoksa bu adama vuruluyor mu* diye düşünüyorduk. Ve sonra bir akşam arkadaşım bana, Will'in onu mutfak masasına yasladığı son derece detaylı fantezilerinden bahsetmeye...”

“Güle güle, Hannah.”

“Bekle,” dedi Sadie, “daha sonunu duymadık!”

“Siz çok boktan arkadaşlırsınız ve sizi neden bu kadar çok sevdiğim konusunda hiçbir fikrim yok.” Durumuma rağmen gülererek telefonu kapadım. Hannah ve Sadie birilerine âşık olduklarında onlarla nasıl da acımasızca dalga geçeceğimi, sahte insanlar hakkında sahte hikâyeler uyduracağımı ve o zaman bunun nasıl hissettirdiğini anlayacaklarını düşünerek telefonumu bir kenara attım ve kadehimi yeniden doldurmak için ayağa kalktım...

“Mara.”

Liam oturma odasının girişindeydi; kravatı elinde, yorgun ve yakışıklı görünerek öylece duruyordu ve...

Ah lanet. “Liam?”

“Selam.”

“Se-sen ne zaman geldin?”

“Yeni geldim.”

“Ah.” *Şükürler olsun.* “Görüşmen... nasıl geçti?”

“Sanırım iyiydi.”

“Ah. Güzel.”

Yeni geldiğini söylemişti. Söylediklerimi duymuş olamazdı. Son birkaç dakikada uygunsuz bir şey söylememiştim. Ve Hannah’nın uydurma hikâyesinde de başka isimler vardı.

O zaman neden bana böyle bakıyordu?

“İşi alıp almadığını ne zaman öğreneceksin?”

Omuzlarını silkti. “Birkaç güne sanırım.” Geçtiğimiz hafta saçlarını kestirmişti. Çok değildi ama şimdi daha önce hiç görmediğim kısalıktaydı. Bazen –sıklıkla– onu doğru ışıpta yakalayınca, kimsenin görmesine izin vermediğinden emin olduğum ve anlamını öğrenmek için can attığım o bakışları atarken görüyordum.

“Aç mısın? Kızartma yaptım. Biraz kaldı.”

Dikkatlice bana baktı ama hiçbir şey demedi.

“Havuç yok. Gerçekten.” Sevdiği ve sevmediği şeylere dair zaman içinde edindiğim bilgilerle ne yapacaktım ben? *Ona dair* tüm bilgilerle? Liam hayatımdan çıktıktan sonra onlara ne olacaktı?

“Aç değilim ama çok teşekkür ederim.”

“Tamam.” Koltuğun etrafından döndüm, ne yapacağımı çözmeye çalışıyordum ve en sonunda gidip kapının pervazına dayandım. Ondan birkaç adım ötedeydim. “Sanırım bir yer buldum. Taşınacak yani.”

“Öyle mi?” İfadesini okumak imkânsızdı.

“Evet ama sonucu birkaç gün sonra öğreneceğim.”

Sessizlik. Uzun, yoğun bir bakışma.

“Yine de kendi yarımı satmayacağım. Üzgünüm, benim yarımı da satın almak istiyorsun ama...”

“İstemiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne demek istemiyorum?”

“İstemiyorum.”

Güldüm. “Liam, milyon yıldır evin yarısını benden satın almak için uğraşıyorsun.”

Dudakları seğirir gibi oldu. “Milyon yıl önce bu ev yoktu ve burası bir bataklıktı ama sen bir çevre bilimcisin ve muhtemelen bunu da...”

“Ah, kapa çeneni. Söylemeye çalıştığım şey senin uzun zamandır...” Ama şimdi düşününce, avukatı bana... haftalardır e-posta göndermemiştii. Hatta aylardır. “Aman Tanrım, parasız mı kaldın?” Ona doğru eğildim. “Borsada bir şey mi oldu? Tüm paranı kumara mı yatırdın? Birikimlerini ABD erkek futbol takımının dünya kupasını kazanacağına dair bahse yatırdın ve geç de olsa bunu başaramayacaklarını mı fark ettin? Yoksa LuLaRoe saadet zincirine üye oldun da...”

“Sen sarhoş musun?”

“Hayır. Yani şarabından biraz içtim. Aslında çok içtim. Neden?”

“Sarhoşken sinir bozucu oluyorsun.” Ama gözlerinde bir gülümsemenin kıpırtıları vardı. “Ve de şirin.”

Ona doğru dilimi çıkardım. “Sen her zaman sinir bozucusun.” *Ve de şirin.*

Liam, gülümsemesi genişleyince bakışlarını ayaklarına çevirdi. Ardından, “İyi geceler, Mara,” diyerek odasına doğru ilerle-

meye başladı. Lambanın sarı ışığı, omuzlarının üzerine sıcak ve aydınlık bir şekilde düşüyordu.

“Bu arada,” diye seslendim arkasından. “Yeni krema aldım. Tarçınlı. Kesin nefret edeceksin!”

Liam cevap vermedi ve yukarı çıkarken de duraksamadı. Onu ertesi geceye kadar görmedim ve o gece de...

Olanlar oldu.

On Üçüncü Bölüm

Günümüz

En tuhafı, her şeyin bu kadar hızlı bir şekilde değişmesiydi. Bir an mutfağı derleyip topluyor, smoothie makinesinin bulaşık makinesinde yıkanıp yıkanamayacağını merak ediyor, sokacağım bir sonraki lafı ve hamlemi bulamaya çalışıyordum; bunu, yani eve geldiğimde lavabonun içinde on iki çatal ve kevgir bulmayı, kaçının Liam'a ait olduğunu merak etmeyi ne kadar da özleyeceğimi düşünüyordum.

Sonraki an Liam arkamda duruyordu. Liam Harding, *kasıtlı olarak* tam arkamda duruyor ve beni tezgâha doğru bastırıyordu. Sanki orada, bu kadar yakınımda olmayı, benim ona dokunmayı istediğim kadar o da bana dokunmayı *istiyor* gibiydi. O kadar

aptallaşmıştım ki lavaboya akan suyu öylece açık bırakmıştım. Liam öne doğru eğilip musluğu kapadı ve oda birden sessizleşti.

Ellerini kalçama koyunca tüm düşünme kabiliyetimi yitirdim. Olanlarla baş edebileceğimden emin değildim. Sadece nefes alıyordum. O da nefes alıyordu. Birlikte, aynı ritimle, aynı havayı soluyarak nefes aldık ve bir anlığında onu hissettim. Bunu. Bu güzeldi. Çok güzeldi. Ve uzun zamandır istediğim şeydi.

Ardından omzumun arkasından saçımı geriye çekip boynumu ortaya çıkardı. Tenimde gezen bir şey –dişleri olabilir miydi?– hissediyordum.

“Liam?” diye neredeyse inledim.

“Benim.” Beni öpüyordu. Oradan. “Senin için uygun mu?”

Başımı sallıyordum –*evet*– ama neye sallıyordum, bilmiyordum. *Evet, uygun, Liam. Evet, bu çok uygun. Evet, eriyip gitmek üzereyim.*

“Çok güzel kokuyorsun, Mara.”

Şükürler olsun ki yaslanabileceğim mutfak tezgâhı vardı çünkü dizlerim her an pes edebilirdi. Liam’ın ellerine de şükürler olsun; fakat o ellerden biri şu anda tişörtümün altına doğru gidiyordu. Kendimi hiçbir zaman çıtı pıtı biri olarak görmemiştim ama nasıl oluyorsa eli, tüm göğsümü kaplamayı başarıyordu ve başparmağı...

Parmağı göğsümün alt kısmını okşuyordu ve...

Ah.

Boğazımın en dibinde atan nabzıma bir öpücük kondurunca kendimi inlememek için zor tuttum.

“O kadar yumuşaksın ki.” Kulağımdaki sıcacık nefesiyle olduğum yerde titredim. Tam olarak bir kez. “Sanırım öyle olmayacağını düşünmüştüm. Sürekli koşuyor, spor yapıyorsun. Her zaman çok güçlü görünüyorsun ama...”

Beni bir anlığına bırakır gibi olunca vücudumdaki her bir hücre isyan etmeye başladı.

Hayır.

Bekle.

Kal.

Ama sadece yerimi düzeltmeye çalışıyordu. Ellerini belime bastırarak beni yönlendiriyordu: Hafifçe öne doğru eğilmiştim, sanki... Tanrım, sanırım yapmaya çalıştığı şey...

Aniden arkama geçti. Pantolonumun fermuarını açarken çıkan ses, sessiz odada yankılandı. Keskin bir nefes verirken ciğerlerimdeki tüm hava çekilir gibi oldu.

“İyi mi?” diye sordu, yumuşak ve alçak bir sesle. Tabii ki *iyiydi*. Kot pantolonum bacaklarımdan aşağı yavaşça inerken bile kendimi hiç bu kadar kontrol dışı hissettiğim olmamıştı. Sanırım sevişmek üzereydik ama seks böyle bir şey *değildi*. Seks, alelacele kıyafetleri çıkarmak, pozisyonlarda ortak bir yol bulmaya çalışmak ve *senin üstte olman gerekmiyor muydu ya da bekle, o benim dirseğim* gibi cümlelerin eşlik ettiği, saatlerce süren ön sevişmeler demekti. Seks, sıfırdan şimdi olduğu gibi milyona çıkmak değildi. En azından benim için. İnlemekten, bir şeye –herhangi bir şeye– sürtünmekten ya da dizlerimin jöleden beter olduğunu hissetmekten kendimi alıkoymak için lavabonun kenarını sıkı sıkıya tutmak değildi.

“İstedğin bu muydu Mara?”

Külotumun altına soktuğu parmağı kıvrımlarımın arasındaydı. Tek bir parmak. “Senin... Ah.”

Bir anlığına panikledim. Islanmış olamazdım, bu kadar çabuk değil. Ama sonra ıslandığımı anladım, hissedebiliyor ve duyabiliyordum; teninin tenimde kolaylıkla kaydığını anlayabiliyordum ve bedenim heyecanla çırpınmaya başlamıştı.

Ve Liam da bunun hoşuna gittiğini net bir şekilde gösterdi. “Sen,” dedi hırıltıyla kulağıma. “Yapmayı düşündüğüm şeylere inanamazsın.”

“Sen...”

“Böyle olmasını mı istiyorsun?”

“Ne... istiyor muyum?”

“Hayvanlar gibi sevişmek istediğini söylemiştin. Sert ve hızlı bir şekilde.” Öyle bir şey mi demiştim? Hatırlayamıyordum gerçekten. Kendi adımları bile hatırlayamıyordum ve ardından işler daha kötü bir hal aldı: Arkamda, dizlerinin üzerine çökmüştü. Ne yapıyordu... “Çıkar.” Liam, ayaklarımın dibine düşene kadar pantolonumu ve külotumu çekiştirdi, ardından içinden çıkınca da onları odanın diğer tarafına attı. “Aferin kızıma.”

Heyecanla nefesimi tuttum. Gerçekten de bunu söylemiş miydi? Ama söylediği şeyi tekrar etmesini ondan isteyemezdim; çünkü ayağa kalkarken dikkati dağılmış gibiydi. Elleri bacaklarımın iç kısımlarında dolaşıyor, uzun parmakları yumuşak tenimi okşuyordu. O anda çıplak olduğumu fark ettim. Üzerimdeki incecik tişört ve ondan daha ince sütyen dışında tamamen çıplak-

tım. Ve bu insan, olgun bir meyveymişim gibi dişlerini popomda gezdiriyordu ve... o insan Liam Harding'di.

Liam. Harding. Tüm vücudumu biliyormuş gibi dokunuyordu. Hukuk fakültesinden bir kitabıymışım gibi popomu açıp yüzünü içine gömüyordu. Tenime doğru inledikten sonra, "Üzgünüm," diye mırıldandı. Sağ kalçamı yalamak için geri çekildiğinde samimi olarak üzülmüş gibiydi. "Sert ve hızlı olmasını istediğini biliyorum. Ama bunu o kadar çok düşündüm ki. Seni." Kısacık bir an sonra yeniden ayağa kalktı, şimdi göğsünü sırtıma bastırmıştı. Eli tatlı bir şekilde kalçamı tutarken neredeyse tüm ağırlığımı uyluklarına binene kadar diziyle bacaklarımı iki yana ayırdı. Kulağıma belli belirsiz müstehcen sesler geliyordu: tıkırdayan, kurcalanan ve ardından kenara itilen bir şeyler. Ardından alev gibi teni yeniden benimkine yaslandı ve "İyi mi?" diye mırıldandı. Başımı evet anlamında sallamış olmalıyım çünkü sonrasında...

Sürtünme.

Görüşüm hafifçe kararır gibi oldu. Liam içimdeydi. Belli belirsiz. Sadece başı. Ayrıca kocaman -sıgmayacak, sıgmayacak- amansız, tatlı ve muhteşemdi. *Derindi.*

"Lanet olsun, Mara. Bu *olağanüstü*."

Nefeslerimiz iyice sertleşmişti, kasları gerilip yeniden gevşerken, "Biraz daha," deyip dibine kadar içime girdi ve böylesi çok fazlaydı. Çok fazla olduğunu düşünebilirdim ama Liam'ın beni, bırakması onu öldürürmüştü gibi sıkıca tutması ya da titreyen ellerle saçımı omuzlarımdan çekmesi her şeyin daha kolay olmasını sağlıyordu. Vücudum buna ayak uyduruyor gibiydi; hiç alış-

madığım şekilde, en saklı yerlerimin bile dolu dolu hissetmesine, böyle titremeye... Tanrım.

Liam'ın penisinin içimde olmasına.

“Sen etraftayken hiçbir şey düşünemiyorum.” Sesi boğuk çıkıyordu. Sanki başlamak için hiç de acele etmiyormuş gibi öylece içimde duruyordu ama heyecanla titreştiğini hissedebiliyordum. Avucu, klitorisimin üzerine inmişti. “Sen etrafta *değilken* de hiçbir şey düşünemiyorum. Bu büyük bir sorun olmaya başladı. Aylardır tek bir düzgün düşünce geliştiremediğimi hissediyorum. Seni kafandan bir türlü çıkaramayacakmışım gibi geliyor ve...”

Sonra birdenbire oluverdi. Liam daha hareket etmemişti ama benim zihnim yerle bir olmuştu. Dünya ayaklarımın altından çekilirken vücudumu ona doğru gererek, tek bir şey söyleyemeden boşalmaya başladım ve kopacak çılgılığı bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Zevk her yanıma sararken durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığının farkındaydım.

Kendime gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama en sonunda onun keskin nefesini duydum. “Yoksa sen...” Liam acı çekiyor gibiydi. “Yoksa sen boşaldın mı? Sırf ben...”

Sersemi dönmüştüm. Sinir uçlarım hâlâ karıncalanıyordu. Gözlerimi sıkıca kapadım ve utançla başımı sallarken o da dişlerini, omzumun etli yerinde gezdirmeye başladı. Bir hayvan gibi inliyor, çaresizce kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

“Siktir, Mara, sen... Seni yatağa götürebilir miyim?”

Sesinde daha önce ondan hiç duymadığım, biraz yalvaran ve ham bir tını vardı. İçimde seğirmeye devam ediyordu; birkaç saniyede bir kendi üzerindeki hâkimiyetini kaybedip kalçasını

nefis bir şekilde sallıyordu. Bu da odaklanmamı engelliyordu. Kendisinin de odaklanmasını engelliyordu. *İkimizin de* odaklanmasını engelliyordu.

Belki de odaklanmaya çalışmalıydık. Belki de bu şey hemen sona ermeliydi. Her ne kadar güzel –ve kafamda seksi yeniden tanımlamış– olsa da Liam’ın bunu neden istediğinden emin olamıyordum. Ve bu onun için gelişigüzel sevişmesiyse... ona hiçbir anlam ifade etmediği ama benim için gelecekte birçok kalp kırıklığı olduğu anlamına gelirdi. Belki de burada durmalıydık?

“Hızlı olmaya çalışacağım.” Biraz önce hafifçe ısırıldığı yeri öpüyordu şimdi. “Ama seni yatağa götürmeme izin ver.”

Mesele şu ki durmak istemiyordum. Zaten bir kez boşalmıştım, hem de sadece içime girmesinden, beni sonuna kadar esnetmesinden ve kalçama koyduğu elinin hissettirdiklerinden dolayı. Ki bu da ufak çaplı bir mucize sayılırdı çünkü boşalmam genelde *yüzyıllar* sürerdi. Ama yatağa gitmemize izin verirsem beni enkaza çevireceğini biliyordum. Daha sonra hayatıma girmesi muhtemel insanlara hiçbir şey kalmayacaktı. Beni mümkün olan her şekilde mahvedecekti.

“Lütfen,” diye mırıldandı.

Pek de bir şansım yoktu: Evet demek istiyordum, o yüzden başımı salladım. *Ne istiyorsan almakta serbestsin, Liam.*

İçimden çıkışı hiç de hoş olmadı. O da hüsrana dolu bir nefes verdi, içimden çıkmak zorunda kalmaktan nefret ettiği çok belliydi. Ben de nefret ediyordum ve hayatını değiştiren bir orgazm yaşayan da bendim. Bunu bana veren Liam’dı ve karşılığında

kendisi için doğru düzgün bir şey almamıştı ki bu da hiç şaşırtıcı değildi doğrusu.

Öylesine nezaketsiz bir adama böyle vurulmazdım zaten.

Üstümü ve sutyenimi çıkardı; bense zevkin artçı dalgalarından dolayı o kadar aptallaşmışım ki orada durup beni, karanlık ve anlamı çözülmesi imkânsız gözlerle soymasına izin verdim. Bu sırada tamamen çıplak olmama, göbek deliğimin öylece çıkık durmasına, odanın loş ışığında beyaz beyaz parlayan lakros izimin gözler önünde olmasına rağmen hiç kıpırdamadan durdum.

“Gel buraya. Mara, sen... Siktir. Gel buraya.” Beni alıp odasına taşırken çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Buraya ilk kez giriyor olabilirdim ama bu yeri biliyordum; çünkü Liam’ı tanıyordum. Koyu renkler. Çerçevelemiş, bana anlattığı gezilerinde çektiği yarı vahşi fotoğraflar. Az sayıdaki mobilya. Komodininde duran bir yığın kitap. Masasının ortasına katlanmamış şekilde konmuş, dalga geçtiğim okuma gözlükleri. Buranın her bir köşesini keşfetmek istiyordum ama zaman yoktu. Yatağın döşeği ağırlığım altında zıplar gibi oldu ve ardından tüm görüşümü o doldurdu.

“Seni öpebilir miyim?” Dudakları benimkilerin birkaç santim ötesinde duruyordu. Uzanıp boynunu yakaladım ve kendimi ona doğru çekip öpmeye başladım.

Ağır, sıcacık ve acı verecek kadar dikkatliydi. Bir dakika önce beni beceriyordu. İçimde öylesine derinlere inmişti ki nefis bir şekilde ikiye bölündüğümü hissetmiştim. Şimdi ise dudakları ve diliyle nazik davranıyor, hafifçe ısıırıyordu; önce çenemi tuttu, ardından başımın arkasını kavradı ve sonrasında kalbim onun için şarkılar söylemeye başladı.

Sana felaket bir şekilde, çaresizce âşığım.

“Seni öpmeyi çok seviyorum,” dedim dudaklarının arasına.

“Mara.” Dudakları. Sesi. “Seni her yerinden öpmek istiyorum.” Sanki bir anda bir şeyi fark etmişçesine geri çekildi. “Seni aşağıdan da öpebilir miyim?”

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyordum. Bunu gerçekten istiyor muydu?

“Sadece bir dakikalığına,” diye ekledi ve sonra... Cevabımı böyle beklemesi inanılmazdı. Daha az önce beni mutfak lavabosuna doğru eğmiş ve penisine boşalmamı sağlamıştı ama şimdi, ben *ona* bir iyilik yapıyormuşum gibi beni yiyip bitirmek için iznimi istiyordu.

“Emin misin?”

“Otuz saniye. Lütfen.”

“Evet. Yani eğer... Sen istediğine emin... ah.”

O konuda da fazlasıyla iyiydi. Yani... Belki usta sayılmazdı ama kendini, yaptığı şeyin mutlak ve hayret verici zevkine öylesine vararak, öylesine sesli bir şekilde kaptırmıştı ki. Kalçalarım zevkle kıvrılıyordu ve beni olduğum yerde tutup zevkle örülü o yoldan geçirmesi gerekiyordu. Otuz saniyeden fazla sürmüştü. Hatta üç, belki de on dakikadan bile uzun olmuştu ki bacaklarımın titrediğini, vajinamın spazmlarla sarsıldığını hissettim; ardından bir okyanus dalgası kadar yoğun bir şekilde boşalmaya başladım. Tam zevkin doruklarından yavaş yavaş indiğimi düşünürken iki parmağını içime kaydırды ve kalçalarım yeniden hareketlendi; çünkü hiçbir şey bitmemişti. Tüm dünyam fır dönü-

yordu. Resmen son yirmi dakikada, son bir yılda yaşadığımdan daha fazla orgazm yaşamıştım.

Parmakları hâlâ içimdeyken başını kaldırıp yumuşak, içten ve gözbebekleri tarafından tamamen yutulmuş gözlerle bana baktı. “Teşekkür ederim.”

Ah. “Sanırım...” Boğazımı temizledim. Sesim yine de kesik kesikti. “Belki de teşekkür etmesi gereken kişi benim.”

Başını sallayıp yanıma uzandı, bir kolunun üzerine yaslanmıştı ve kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu. Bir yandan hayran kalmış bakışlarla göğüslerime bakarken bir yandan da kendini sıvazlıyordu. “Bu çok iyi, Mara. Sen çok iyisin. Neden bunun hızlı olmasını istiyorsun?” Öpmek için yeniden bana doğru uzandı ve dudaklarımın içini yalayıp ardından minik ısırmalarla boynumdan aşağı inmeye başladı. “Ben sadece uzun sürmesini istiyorum,” dedi tenime doğru.

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun hızlı olmasını istemiyordum. Öyle bir şey istediğimi hiç söylememiştim ama o durmadan...

Aslında söylemiştim. Siktir, gerçekten de söylemiştim. Ama ona değil. “Beni duydun.”

Liam ise meşguldü. Meme uçlarımdan birini yalıyordu. Hafifçe ısıırıyordu. Yeniden yalıyordu. Ve inanılmaz bir iş çıkarıyordu.

“Beni duydun,” diye tekrar ettim. Onu yavaşlatmak için parmaklarımı saçlarına doladım. “Telefondayken.”

Durdu ama başını kaldırmadı. Göğsüme vuran sıcak nefesi titrememe neden oluyordu. “Seni banyoda yakaladığım günü

hatırlıyor musun? O günden beri göğüslerini düşünmeden duramadım...”

“Liam, beni arkadaşlarıma şeyi anlatırken duydun...” Şimdi de göğsümün yan tarafını öpmekle meşguldü ve ben de bir nedenle kelimeleri tekrar edecek gücü bulamıyordum. “Yapmanı istediğim şeyi. Beni duydun.”

Başını kaldırdı. Kıpırmızı kesilmiş, azmıştı ve hiç olmadığı kadar yakışıklı görünüyordu. “Yapabilirim, Mara. Senin için yapabilirim. İstedğin şeyi.”

“İyi de ben...” Çok küçük düşürücü bir durumdu. Onu itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı bile. “Bunu bir tür hayır işi olarak görüyorsan, acıdığın için benimle sevişmene ihtiyacım yok. Ben istediğim zaman...”

Avucumu yakalayıp göğsünden aşağıya, karnının altına doğru çekince elimde sıcak penisini hissettim. Kocamandı ve parmaklarım neredeyse otomatik bir şekilde etrafını sarıverdi. Liam’ın suratı çarpılır gibi oldu ve alt dudağını ısırırken birden, benim vücudumdaki her bir yere dokunmuş olmasına rağmen henüz ona hiç dokunmadığımı fark ettim. Bu çok üzücü, adaletsiz ve inanılmaz derecede aptalca geliyordu. Telafi etmem gereken bir şeymiş gibi.

“Bundan, sana acıdığım için sevişiyormuşum gibi mi anlıyorsun?”

Hayır. Hayır, kesinlikle öyle gelmiyordu. Ama yine de... “Bilmiyorum.”

Elim kendiliğinden aleti üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladı ve basit dokunuşlarımla nefesi kesilirken gözlerini ka-

padı. Başparmağımı ıslak ucundan geçirirken dudakları aralandı. Yaslandığı kolu titremeye başlamıştı. Gözle görülür şekilde.

“Hadi ama Mara.” Şimdi kalçaları oynamaya başlamıştı. Aletini avucumun içinde ileri geri hareket ettiriyordu. Yaklaşıyordu. Bir şeye doğru hızla yaklaşıyordu. “Biliyor olmalısın.”

“Neyi biliyor olmalıyım?”

“Ellerimi senden uzak –siktir– tutmanın beni ne kadar zorladığını. Neredeyse en başından beri bunu nasıl da delice istediğimi.”

Ah.

Ah Tanrım.

Gözleri parlıyordu ve tüm kasları gerilmişti. Rahatlamanın sınırındaydı, bu çok belliydi. O kadar belliydi ki beni durdurmak için bileğimi yakaladığında resmen şoke oldum.

“Lütfen seni sikmeme izin ver. Bırak da sana istediğini vereyim. En azından denememe müsaade et.” Çenemin altına bir öpücük kondurdu. “Sert ve hızlı bir şekilde.”

Ona hayır diyecek değildim. *Kendime* de hayır diyecek değildim. Gülümseyip onu üzerime çektim ve kollarımı boynuna dolayıp omzuna öpücükler kondururken sessizce ondan ne kadar hoşlandığımı, bundan ne kadar hoşlandığımı dile getirmeye başladım. Liam duruşunu düzelterip yeniden sıcak ve ıslak bir şekilde içime girecekken... aklıma en sinir bozucu şey geldi. *Siktir.*

“Prezervatif! Bizim... sende...”

Liam gürültülü bir şekilde inledi. “*Siktir.*” Kolları titriyordu ve çarşafı kavrayan ellerinin eklemleri bembeyaz kesilmişti. Ardından derin bir nefes alıp kenara kaydı ve içime bir parma-

ğını –sonra ikincisini de– sokup onları tam ihtiyaç duyduğum noktaya doğru kıvırdı.

“Sen ne...” Tanrım, bu delicesine güzel bir histi.

“Hiç prezervatifim yok.” Kelimeleri gevelemeye başlamıştı. “Senin böyle boşalmanı sağlayıp sonra da kendimi rahatlatacağım.” Hayatının en zorlu şeyini yapıyormuş ama yine de buna razıymış gibi görünüyordu. Ki bu da... Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır*.

“Liam, sen –ah– sen temiz misin?” Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyordu. İnlemeye başladım. “Çünkü ben hap kullanıyorum ve...”

“Hiçbir fikrim yok.”

Nasıl bilmezdi ki? Kolunu sabit tutmak için uzandım. Problem yine de parmaklarını kıvrabilmesiydi. O uzun, güzel parmaklarını.

“Hiç test yaptırdın mı, yani en son...”

Kendimi, *neden, tabii ki yaptırmadım, son tek gecelik ilişkim dün geceydi* gibi bir şeyden tutun, *zaten herkeste HPV var* gibi tüm korkunç cevaplara hazırlamıştım. Fakat onun söylediği, “İş için yılda birçok kez fiziksel taramalardan geçiyorum. Ben... Mara, hiç önemi yok.” Yanağıma bir öpücük kondurdu ve bileğinin akıllıca bir hareketiyle beynim bomboş kaldı. “Bence parmaklarımla da senin boşalmanı sağlayabilirim. Daha güvenli. Burada olmak zorunda da değilsin, ben daha sonra...”

Yıllık fiziksel taramalar mı? *Çoğul mu yani?* “En son ne zaman seks yaptın? Ayrıca sen... *ah*, lütfen, lütfen kes şunu.”

“Hiçbir fikrim yok.” Liam parmaklarını çekti. Bir an için hissettiğim sürtünme tüm dikkatimin dağılmasına neden oldu. Ardından vajinam kasılarak isyan etmeye başladı. “Ben seks yapmıyorum, Mara.”

“Sen... Sen ne?”

Başını çevirdi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. “Ben seks yapmayı sevmiyorum.”

Başımı aşağı çevirdim. O kadar sertti ki. Bacaklarımdaki ağırlığını hissedebiliyordum. Tenime bulaşan zevk suyunu hissedebiliyordum. “Bana... bana oldukça seviyormuşsun gibi geldi.”

“Evet ama aslında sevmiyorum. Sadece...” Gözlerimin içine baktı. O koyu, güzel kahverengi gözleriyle. “Senden çok hoşlanıyorum, Mara. Seninle konuşmayı seviyorum. Seni yoga yaparken izlemeyi seviyorum. Her zaman güneş kremi gibi kokmanı seviyorum. İnanılmaz derecede kibar kalarak istediğin neredeyse her şeyi söyleyebilmene bayılıyorum. Seninle bu evde olmayı, bu evde yaptığımız her şeyi seviyorum.” Yutkundu. “Seninle sevişmekten gerçekten ama gerçekten zevk almam hiç de şaşırtıcı değil bence.”

Aman Tanrım. Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım...

“Ama ihtiyacım olan... Bundan çok keyif alıyorum,” –söylediğinden dolayı dehşete düşmüş gibi yüzünü ekşitti– “fazla keyif aldığım bile söylenebilir, kendimi kaybetmenin eşiğine geldiğime göre... Birçok kez, sırf yanında olduğum için. O yüzden seninle ilgilenmeme izin verirsen ve...”

Hayır.

Omzunu, göğsünü ittim ve ardından, önce uysal, sonra şaşkın, en sonunda şoke olmuş ifadesine rağmen onu itmeye devam ettim. Sırtını yatağa koyduğu an üstüne binmeme izin verdi ve inlemeye başladı. “Ne yapıyorsun?”

Ona doğru eğilip kulağına, “Sert ve hızlı, Liam,” dedim.

Uzun bir an boyunca kafası karışmış halde bana baktı. Ardından anlamış olmalıydı: Mükemmel bir pozisyon almıştık. Onu içime sokmak için uğraşıyordum ancak bu şekilde, fena halde büyük olduğu için biraz zorlanıyordum. Yine de avuçlarımı göğsüne yaslamış ve hareket etmeye başlamıştım; yukarı aşağı hareket ediyordum ve birkaç saniye sonra kendimi ona bastırduğumda içimde iyice büyüdüğünü hissettim.

Bu pozisyonda o kadar derine iniyordu ki görüşüm bulanır gibi oldu. Liam, neredeyse acı verecek bir şekilde bileğime yapıştı.

“Mara.” Nefes nefeseydi. “Dışarı çıkarmayı başaramayabilirim.”

“Sorun değil.” Bu *mükemmeldi*. “Nasıl iyi hissettiriyorsa öyle yap.”

Zaten her şey iyi hissettiriyordu. Tenlerimizin teması, ıslak bir şekilde sürtünmeleri... Beceriksizce yaptığımız hareketler arasında dışarı çıkması ve ardından içime girmeye çalışması bile mükemmel geliyordu. Yüzüme, göğüslerime, kalçalarımın inip kalkışına hayretle bakma şekli; birlikte hareket ederken çıkardığımız ıslak, müstehcen sesler; bana ne kadar güzel, ne kadar değerli olduğumu, bunu yapmayı ne çok hayal ettiğini söyleyişi ve daha nicesi.

Nabzımın zirveye çıktığını hissedebiliyordum ve ona doğru eğilirken gülümsedim. *Seni seviyorum*, diye düşündüm. Ve sa-

nıyorum ki sen de beni seviyorsun. Birbirimize bunu itiraf edeceğimiz anı iple çekeceğim. Gelecekte neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

“Sanırım,” dedi boğazıma doğru. “Mara, sanırım artık boşalacağım.”

Konuşamayacak kadar yakın olduğum için başımı salladım ve ikimizin de teslim olmasına izin verdim.

“Pekâlâ. Bu kesinlikle hızlıydı.” Liam hâlâ soluklanamamıştı. Sesi hâlâ kendisiyle savaşıyormuş gibi çıkıyordu.

“Evet.” Nefisti. Çok *nefisti*.

“Daha iyisini de yapabilirim,” dedi. Bunun zaten *daha iyisi* olduğundan haberi yoktu; bundan emin gibiydim. Hatta. En. İyisiydi. “Sanırım. Biraz pratikle.”

Bense bitip bitmediğinden bile emin değildim. Sinir uçlarım hâlâ seğiriyordu. Tüm vücudum zevkin yaşattığı elektrik şokuyla dolup taşmış, içimden çekilivermiş ve ardından yeniden içime girmişti. “O kadar da hızlı değildi,” dedim.

Liam yüzünü boynuma doğru gömdü ve etrafıma kıvrılıp beni sardı. Evet. *Hızlıydı*.

“Yani,” diye mırıldandım göğsüne doğru, “*çok da hızlı değildi*. Bu...” İnanılmazdı. Şahaneydi. Olağanüstüydü. “İyiydi. Çok iyi.” Boğazıma bir öpücük kondurdu ve ben de, “Ama o kadar sert de değildi,” diye ekledim.

Bir anda gerildi. “Özür dilerim. Sen...”

“Bu da, az önce yaşananları tekrarlamamız gerektiği anlamına geliyor,” dedim. Liam geriye çekilip gözlerime baktı. Çok ama

çok ciddi görünüyordu. Ben de en az onun kadar ciddiydim. “Ve tekrar. Ve tekrar. Doğru yapana kadar. Mükemmel bir şekilde sert ve hızlı olana kadar. Değil mi?”

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Öyle mi?” Böyle umut dolu ve mutluysen çok daha genç görünüyordu. Sırıttım ve öpmek için ona yaklaştım.

“Evet, Liam.”

Altı ay sonra

“**K**im smoothie’sinin içine kahve kreması koyar ki?”
“İnsanlar.”

“Yok öyle bir şey.”

“Birçok insan koyar.”

“Bana bir isim ver.”

“Ben.”

Gözlerimi devirdim. “Bir tane daha ver.”

Sessizlik.

“Gördün mü?”

Liam içini çekti. “Bu hiçbir anlama gelmez, Mara. Normal insanlar kahve kremasını bir sohbet konusu haline getirmezler.”

“Sen ve ben kesinlikle getiriyoruz. Fındık mı, vanilya mı?”

“Vanilya.”

Alışveriş arabasına iki şişe koydum. Ardından parmaklarımın üzerinde yükselip Liam’ın dudaklarına kısacık ama güçlü bir öpücük kondurdum. Liam –gitmemi istemiyormuş gibi– geriye çekildiğim sırada benimle geldi.

“Tamam.” Gülümsedim. Son zamanlarda sürekli gülümsüyordum. “Başka ne kaldı?”

Önceki gün onun PlayStation’da kötü adamların canına okuduğu sırada bacaklarının arasında otururken yazdığım listeye bakıyordu. Berbat el yazımı okumaya çalışırken gözlerini kısıncıca gülmek için kendimi zor tuttum. “Sanırım tamamız. Tabii aile boyu peynir krakerlerinden istemiyorsan?”

Ona doğru dönüp dilimi çıkardım. Ardından elimi yana indirip onunkine dokundum. O da arabayı iterken parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Evet,” dedim sırtarak. “Hadi, eve gidelim.”

